

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Marie FORCE

“Marie Force, sizleri aşkın karşı konulmaz gücüne
bir kez daha inandırıyor.” Carly Phillips

Bir Aşk Çarpıntısı

Bir Aşk Çarpıntısı

Marie
FORCE

Hayata yön veren büyümlü anlar vardır...

Gansett Adası'nda tek çocuğuyla yaşayan ve çevresi tarafından çirkin iftiralara maruz kalan dul bir kadının hayatı, bir trafik kazasıyla tamamen değişir. Bisikletiyle işine gitmek üzereyken bir arabanın kendisine çarpmasıyla çalışamayacak hale gelen Maddie, tahmin bile edemeyeceği gelişmelerle karşılaşır.

Varlıklı ve tanınmış bir ailenin en büyük oğlu Mac, bir hapishane olarak gördüğü ve üniversite bahanesiyle ayrıldığı adaya ailevi bir meseleden dolayı geçici süreliğine dönüş yapar. Doğup büyüdüğü yere adımını attıktan dakikalar sonra yaşadığı bir olay, genç adamın adaya dair düşüncelerini tamamen değiştirir.

Gansett Adası, farklı hayatlara sahip iki insana kimi zaman yürekleri burkan kimi zaman yüzleri gülümseten bir oyun hazırlığındadır...

Bir Aşk Çarpıntısı **Marie Force**

1. Baskı: Mart 2014
ISBN: 978-605-348-257-4
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©MARIE FORCE

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Sonsuz Matbaa

Topkapı Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok No:291

Zeytinburnu/ İstanbul

Tel: (0 212) 674 85 28

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı	: Maid for Love
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Nilgün Birgül
Sayfa Tasarımı	: Erkan Küçük
Redaksiyon	: Nagihan Karadağ
Son Okuma	: Aslı İlikli
Kapak Tasarımı	: Yasin Öksüz

Marie FORCE

“Marie Force, sizleri aşkın karşı konulmaz gücüne
bir kez daha inandırıyor.” **Carly Phillips**

Bir Aşk Çarpıntısı

Çeviren: Nilgün Birgül

Yazarın Notu

Hayatta en sevdiğim yer Rhode Island'ın güney kıyısındaki Block Island'dır. Ortasındaki Büyük Tuz Gölü ile, zamanın unuttuğu minik bir kara parçasıdır. Adada trafik lambası ya da hastane yoktur. İnternete yarım yamalak bağlanırsınız. Eğer aylar öncesinden plan yapmadıysanız, yazın bir otel odası veya feribotta arabanıza yer bulmak için şansa ihtiyacınız olacaktır. Kesin olarak bulacağınız şeyler ise huzur, sessizlik, kumsallar, sarp ve yüksek kayalıklar, enteresan dükkânlar ve ruhunuzu dinlendiren sakin bir ortamdır.

Küçük bir çocukken ailemin teknesiyle adaya ayak bastığım andan itibaren, üniversite aşkıma, şimdi ise her yaz ailece en sevdiğimiz tatil köşesine uzanan süreçte, ada hayatımda büyük rol oynadı. Bana daha çok ilham veren başka bir yer yok. Block Island kitaplarımda o kadar sık boy gösteriyor ki, kendi kafamda uyarladığım biçimiyle adada geçen bir dizi yazmam an meselesiydi. Gansett Island ve McCarthy ailesi işte böyle doğdu. “Gansett” Rhode Is-

land'daki Narragansett Körfezi'ne, yani yaz günlerimi geçirmekten en çok keyif aldığım yere bir gönderme.

Okuyucularımın bana yazmasını çok seviyorum!
marie@marieforce.com adresinden bana ulaşabilirsiniz.

Gansett Adası'na hoş geldiniz! Umarım Mac ve Mad-die'nin öyküsünü seversiniz.

Sevgiler,

Marie

Çocukluğumun “Big Mac”i, merhum Bob Broz anısına...

1. Bölüm

Madeline Chester dokuz aylık oğlu Thomas'ı beşiğinden alıp saatini kontrol etti. On beş dakika içinde oteldeki kat hizmetleri vardiyasına yetişmesi gerekiyordu. Bezini değiştirdikten sonra Thomas'a biberonunu uzattı. Artık biberonu kendi başına tutabildiği için çok memnundu.

Ufaklığın keyifle attığı çığlık Maddie'yi gülümsetti.

“Hoşuna gitti, değil mi ahbap?”

Tombul bacaklarını annesinin kalçaları üstünde zıplatırken, Maddie onu biraz daha sıkı kavrayıp yumuşacık sarı saçlarını düzeltmeye çalıştı. Bez çantası ile iş yerine götürdüğü büyük el çantasını kavradı, buzdolabından öğle yemeğini alıp kapıya yöneldi. Avluyu geçti, arka verandanın tel kapısını açarak kız kardeşinin evine girdi.

“Günaydın,” diye seslendi.

“Buradayım,” dedi, salonda üç bebek ve çeşitli oyuncakların arasında oturan Tiffany. Bebeklerden biri, Ashley, Tiffany'nin kızıydı ve Thomas'tan sadece bir ay önce doğ-

muştı. Diğer ikisi ise evde bakıcılığını yaptığı çocuklardı.

Maddie, Thomas'ı öperek kulağına onu sevdiğini fısıldadı ve hasırın üstünde oturan diğer bebeklerin arasına oturttu. "Her zamanki gibi geç kaldım."

"Hadi git. Biz iyiyiz."

"Üçte dönerim."

"Görüşürüz o zaman."

Tiffany gün boyunca Thomas'a ücretsiz bakıyor, karşılığında Maddie saat üç ile altı arası onun bakıcılık görevini üstlenirken, Tiffany, Maddie'nin o ve kocası Jim'den kiralandığı dairenin alt katındaki stüdyoda dans dersleri veriyordu. Aynı anda birden fazla görev yüklenmek zorunda kalan Maddie, her uzun günün sonunda bitkin düşüyordu.

Eski ve hantal bisikletine atlayıp adanın diğer tarafındaki McCarthy'ye ait Gansett Inn'in yolunu tuttu. Bir kez daha saatine baktığında, geç kalmak üzere olduğunu fark ederek homurdandı.

Adanın kuzey sahilindeki kayalıkların, feribotun kaptan köşkünün görüş alanına girmesiyle birlikte Mac McCarthy göğüs kafesinin sıkıştığını hissetti. Büyüdüğü adanın sadece görüntüsü bile Mac'i hapsolmuş hissettirmek için yeterliydi.

"Hiç eskimiyor, değil mi?" Joe Cantrell, Mac'in çocukluk arkadaşı, aynı zamanda Gansett feribot işletmesinin başarılı sahibi ve kaptanıydı.

"Neymiş o?" diye sordu Mac.

"Adanın ilk görüntüsü. Sislerin arasından ortaya çıkışı

daima içimi ürpertir.”

“Bu kadar çok gördükten sonra bile mi?”

“Hâlâ bayılıyorum.”

Mac eski dostunu süzdü. Ela gözlerinin köşelerinde zaman içinde birkaç çizgi oluşmuş, artık kısa kesim olan sarı saçlarının arasında, Mac’in eve son gelişinde olmayan beyaz teller belirmişti.

“Başka bir iş yapmayı hiç düşündün mü?” diye sordu Mac. “Biraz dünyaya açılmayı mesela?”

Joe kendine özgü karanfilli sigarasından derin bir nefes çekip külünü açık kapıdan dışarı silkeledi. “Nereye gideceğim? Ne yapacağım?”

“Bunlar seni öldürecek,” dedi Mac, başıyla sigarayı işaret ederek.

“Günde yirmi saat çalışmanın seni öldürmesinden daha çabuk değil.”

“Taşı gedğine koydun,” dedi Mac kıkırdayarak.

“Annene hastanede geçirdiğin geceden söz edecek misin?”

“Hayatta olmaz! Kesinlikle çıldırır. İhtiyacım olan son şey bu.”

Joe güldü. “Çenemi tutmamın bedeli ne olacak?”

Mac, tehditkâr görünmeye çalışarak kaşlarını çatı. “Hele bir dene.”

“Peki ne oldu?”

“Doktorlar panik atak olduğumu söylüyor; nedeni yetersiz uyku, aşırı çalışma ve stres. Toparlanmam için en az

bir ay işten uzak durmamı söylediler.”

“Ortakların bu haberi nasıl karşıladı?”

“Pek iyi değil. Aşırı yoğunluk var ama ben dönene kadar idare edecekler.” Mac ve ortakları, Miami’de ofis kiralamak isteyenler için yeni mekânlar düzenliyorlardı.

“Ya kız arkadaşın? Roseanne’di, değil mi?”

“Eski kız arkadaşım. Bir süre askıya almaya karar verdik. Sonra, annemden babamın McCarthy’yi satmak istediğini bildiren e-posta geldi. Anneme, ortalığı biraz toparlamasına yardım edebileceğimi söyledim.”

“Hâlâ inanamıyorum.”

Mac omuz silkti. “Sonsuza kadar çalışamaz ve hiçbirimiz bu işlerle uğraşmak istemiyoruz.”

“Kız kardeşin nasıl? Onu bir süredir görmedim.”

Kayıtsızca sorulan bu soruya karşın, Mac arkadaşının Janey’e olan duygularının sıradan olmadığını biliyordu. “Hâlâ ona âşık mısın?”

Joe omuz silkti. “Henüz daha çok sevebileceğim biriyle karşılaşmadım.”

“Ahbap, o artık David’le nişanlı. Hayatını yaşamaya bak.”

“Belki.” Lisede onu kızların gözdesi yapan tebessümüyle karşılık verdi ama bunu fark ettiğinde genç kalbini Janey McCarthy’ye kaptırmıştı bile. “Henüz evlenmedi.”

“Joe...”

“Goril kostümüyle düğünü basıp onu kaçırarak ya da başka bir şey yapacak değilim.”

Mac arkadaşının yüzünü inceledi: Efkârla karışık kasıtlı bir aldırmazlık vardı. “Fazlasıyla iyi planlanmış gibi geliyor.”

“Endişelenme, goril kostümüm yok. Yine de, bir köpek kostümünü almayı düşünüyorum.”

Mac buna güldü çünkü Janey adadaki veterinerin yanında çalışıyordu.

Joe otuz beş metrelik feribotun dümenini kırdı, dalga-kıranı geçerek adaya, South Harbor’a doğru yol almaya başladı.

Mac, Gansett kasabasının görüntüye girmesini izledi: cıvıl cıvıl bir liman, saat kulesi ve taretleriyle bembeyaz bir nirengi noktası oluşturan Beachcomer Otel, Victorian Portside Inn, butikler ve tişört satan dükkânlar, South Harbor Restoran, Mario’s Pizza ve Mac’in sekizinci sınıftayken Nicki Peterson’dan ilk öpücüğü çaldığı dondurmacı...

Orada doğup büyümüş olmanın ezici hatırası, onu yine kaçış planı yapmaya zorluyordu. İlk kez ayrılmayı başardığında, ara sıra ailesini ziyaret etmek dışında, hiç geriye dönüp bakmamıştı. Eve her gelişinde, geri döneceği dakikaları saymaya başlardı. On sekiz yaşında üniversiteye gitmek için ayrıldığından beri bu en uzun kalışı olacaktı. Mac, tekrar kaçmak için ne zaman bahane aramaya başlayacağını merak etti.

Tuzlu hava, yakıt ve çürüyen yosunların kokusu Mac’in içine sızarak midasını bulandırdı. Çürük yosun kokusundan nefret ederdi.

“Hadi benimle gel,” dedi Joe.

Mac, feribotun kıç tarafında Joe'nun gemiyi olabilecek en dar alana sokup rıhtıma yanaştırmak için motor gücünü ve baş pervanesini nasıl maharetle kullandığını izledi. "Bu işin çok kolay görünmesini sağlıyorsun."

"Kolay, hele bir kez, ya da iki kez yapmışsan."

Feribotun rıhtıma yanaşmasının ardından, küpeştede durup kamyon, otomobil ve turist yığınlarının Gansett'e yanaşan günün ilk gemisinden boşalmasını izlediler.

"Yaz boyunca cuma ve cumartesi akşamlarını hâlâ adada geçiriyorum," dedi Joe, Mac eşyalarını toplarken. "Birkaç kadeh atmak istersen Beachcomber'a gel."

"Gelirim." Mac, Joe'yla tokalaştı. "Seni görmek güzel ahbap."

"Çok uzun zaman oldu."

"Öyle." Ancak hareketli Gansett kasabasına göz attığında, Mac aslında o kadar da uzun zaman olmadığına karar verdi.

Kocaman sırt çantasını taşıyarak anacaddeye doğru kalabalığın içinde kendisine yol açtı. Hummalı koşuşturmadan şaşkına dönmüş, bisikletleriyle tepeye çıkmaya çalışan bir aileye yol vermek için durdu.

Sol yanında düzgünce sıralanmış arabalar, karavanlar ve kamyonetler, Anakara Rhode Island'a elli dakikalık dönüş seferi yapacak olan sabah dokuz feribotunu bekliyorlardı. Joe'nun elemanları, sorunsuz işleyen NASCAR pit ekibi gibi hareket ediyor, gelen feribotun yükünü boşaltıp yenisini yük-

lüyordlardı. Adalılar, yiyecekten postaya, yakıttan süte kadar her konuda feribotlara güveniyordu. Yaz boyunca adadaki otuz restoran ile bar hıncahınç dolu olduğundan, her feribot bira, şarap, likör, taze deniz ürünleri, patates, sebze ve masa örtüsü taşıyordu.

Bir palet dolusu soda taşıyan yük aracının Mac'e çarpmasına ramak kalmıştı.

“Üzgünüm ahbab,” diye seslendi sürücü, gülümseyerek.

Mac sürücüye el salladı. Kargo alanını boşaltıp bakışlarını kasabanın referans noktası olan sembolik bina Beachcomber'a çevirdi. Sarıya boyanıp ördek gibi süslenmiş –kaputuna iliştirilmiş– hesap fişiyle bir Range Rover'in vakvaklayan kornası dikkatini çekti. JSTDKY plakasını görünce güldü, kaldırımdan anacadeye indi.

İnanılmaz bir acı sol bacağına delip geçti ve onu boylu boyunca yola serdi.

Mac bir an olduğu yerde uzanıp soluşunu düzeltmeye ve kendine gelmeye çalıştı. Yanında genç bir kadın yatıyordu ve bir kamyonet, önce bisikletinin sonra kadının üstünden geçmek üzereydi.

Baldırındaki yakıcı ağrıyı göz ardı ederek, kadının neredeyse yanı başına kadar gelen kamyoneti durdurabilmek için fırladı. Yine de, bisikleti ezilmekten kurtaracak kadar hızlı değildi.

Mac kadına yardım edebilmek için çömeldi. Düşerken üstü başı yırtılmıştı. Mac onun ortaya çıkan abartılı kıvrımları fark etti ve aynı anda kendine kadının yaralı olduğunu

hatırlattı. Nefes almaya çalışıyordu, düşmenin etkisiyle soluğu kesilmiş olmalıydı. Dolgun göğüslerini kapatmak için kadının tişörtünü düzeltti.

“Sakin ol,” dedi. “Debelenme. Bu her şeyi daha da kötüleştirir.”

Karamel rengi öfkeli gözler ona baktı.

Bakışlarının karşılaşmasıyla Mac göğsüne bir lokomotif çarpmış gibi hissetti. *Bu da neyin nesi?* Gözleriyle aynı renk olan uzun saçları başının altında dağılmıştı; dizinde, dirseğinde ve elinde oluşan derin kesiklerden kan akıyordu. Daha dikkatli olmadığı için kahreden Mac, yüzünü buruşturdu.

Kadının gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Mac onları silmek için uzandı, parmakları yumuşacık teninin üstünde kayarken parmaklarının ürperdiğini hissetti.

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. Soluğu bütünüyle kesilmiş gibiydi.

“Nefes al,” dedi Mac.

Çevrelerinde toplanan kalabalığın meraklı bakışlarından onu bir an önce uzaklaştırabilme endişesiyle, Mac kadını kucağına alarak yerden kaldırdı.

Dehşet içinde soluklanmaya çalışan kadın, yaralı bacağı Mac’in koluna dolanınca inledi. “N... ne yapıyorsun?”

“Arkadaşım Libby, Beachcomber’ın işletmecisidir. Gansett İtfaiyesi’nde gönüllü hemşirelik yapıyor. Gidip seni bir temizleyelim. Başını çarptın mı?”

“Hayır. Sadece kolum ve bacağım.” Avucunu yukarı kaldırdı. “Ve elim.”

Şişmiş elin görüntüsü karşısında Mac'ın midesi sıkıştı. "Tanrım, çok üzgünüm." Kucağında kadınla birlikte otele doğru caddeyi geçti. "Nereye gittiğime bakmıyordum."

Kadın onu sımsıkı tutan kolların arasında debelendi. "İşe gitmek zorundayım, beni yere bırakır mısınız, lütfen..."

"Bu halde işe gidemezsiniz. Kanamanız var."

"Gitmek zorundayım. Yoksa kovulurum."

Kıvranıp debelenen kadının Mac'ın karnına bastıran yuvarlak kalçası, aşağılara doğru ürkütücü bir mesaj gönderdi.

Homurdandı. "Kıpırdamadan durmayı dener misin?"

"Beni taşımanı isteyen olmadı," diye cevabı yapıştırdı kadın, muhtemelen adamın homurdanmasını yanlış yorumlamıştı.

"Dinle, her yerin kan revan içindeyken seni bırakıp yoluna gönderemem. Hele bir yaralarını saralım, duruma bakalım."

"Kovulacağım," diye fısıldadı kadın, gözleri yeni yaşlarla dolarken.

"Nerede çalışıyorsun? Telefon edip onlara bir kaza geçirdiğini bildireyim."

"Sana inanmazlar. Hepsi soysuzdur."

"Çok ikna edici olabilirim." Kendi bacağındaki zonklamayı göz ardı ederek Beachcomber'a uzanan merdivenleri çiftler çiftler çıktı. Veranda kahvaltı edenlerle doluydu. Mac'ın yolcusu yüzünü göğsüne gömdü. Şef garsona Libby'yi sordu. Lobinin dışındaki ofisini gösterdiler.

"Mac!" Libby gülümseyerek masasından kalktı. "Eve

geldiğini bilmiyordum!” Mac’ın kollarındaki, uzun saçları yüzünü kapatan kadına baktı. “Ve bir arkadaşınla beraber. Bana kaçıp evlendiğini söyleme.”

“Pek sayılmaz. Yolda küçük bir kaza geçirdik.”

Kadının bacağına bakıp kanı gören Libby hemen hemşire moduna geçti. “Onu buraya getir.” Ofisindeki kanepeyi işaret etti.

“Kanepeyi kan içinde bırakmak istemem,” dedi yaralı kadın.

Libby birkaç havlu alıp onları kanepeye serdi.

Mac yolcusunu yere bırakırken kadının göğüsleri koluna çarptı ve bir kez daha tüm vücudunu şiddetli bir arzu sardı. Kadının kum saati şeklindeki vücudu, ona çocukluğunda babasının garajında asılı olan takvim güzeli kızların posterlerini hatırlatıyordu, Betty Boop bu kadının yanında solda sıfır kalırdı.

Yaralanmamış eliyle, kadın saçlarını güzel yüzünden arkaya itti.

“Maddie!” diye haykırdı Libby. “Ne oldu?”

Maddie, Mac’i işaret etti. “Birisi gittiği yere bakmıyordu ve artık kullanılmaz haldeki bisikletime çarparak beni yere düşürdü.”

Libby omuz hizasındaki siyah saçlarını bağladı ve masasının altından özenle hazırlanmış bir ilkyardım çantası çıkardı.

Mac, küçük ofisin kapısına çıktı. “İşyerini arayıp bugün gelemeyeceğini söylememi ister misin?”

“Sadece gecikeceğimi söyle. Bütün bir vardiyayı kaçır-

mayı göze alamam.”

Bugün çalışması imkânsızdı ama Mac’in onunla tartışmaya niyeti yoktu; şimdilik. “Nereyi arayacağım?”

“Mc Carthy’lerin Gansett Inn’i, Kat Hizmetleri Bölümü.”

Kendi kendine gülümseyen Mac cep telefonunu çıkarıp numarayı ezbere çevirdi. Maddie yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu izliyordu.

Mac gözlerini ondan ayırmadan kat hizmetleri bölümünü istedi. “Ethel? Selam, ben Mac McCarthy.”

Onun adını duymanın ve korkunç görünen yaralarına antiseptik sürülmesinin verdiği çifte şokla Maddie’nin soluğu kesildi.

Mac, Maddie’ye fısıldadı, “Soyadın neydi?”

“Chester,” dedi, gıcırdattığı dişlerinin arasından.

“Küçük Mac McCarthy, seni şeytan,” dedi Ethel. “Ke-yifler nasıl?”

“Harika, sen nasılsın?”

“Şikâyetim yok.”

“Adaya geledi beş dakika olmamıştı ki, kat görevlilerinizden birini bisikletinden düşürdüm.”

“Göründüğü kadarıyla hâlâ baş belasısın,” dedi Ethel meşhur kahkahasıyla. “Hangisi?”

“Maddie Chester. Şu anda benimle birlikte Beachcomber’da ve hayli kötü durumda. Libby yaralarını sarıyor, ama bugün çalışabileceğini sanmıyorum.”

Maddie ona kaşlarını çatı.

Ethel derin bir iç çekti. “Pekâlâ, eğer çalışamayacağını

söylüyorsan, vardiyaşını başkasına vereceğim.”

“Teşekkürler Ethel. Merhaba demeye geleceğim ama anneme burada olduğumu söyleme. Geldiğimi bilmiyor.”

“Havalara uçacak hayatım. Eve dönmen güzel.”

“Teşekkürler.”

“Söylemeni istediğim bu değildi,” diye çıkıştı Maddie, telefon görüşmesi biter bitmez.

“Elin dilimlere ayrılmışken gerçekten temizlik yapabileceğine inanıyor musun? Kolundan ve dizinden söz etmiyorum bile.”

“Haklı Maddie,” dedi Libby, Maddie’nin dizindeki yarıyı kocaman bir gazlı bezle sararken. “Bir saat içinde inanılmaz ağrımaya başlayacak.”

“Başladı bile,” dedi Maddie yüzünü buruşturarak.

Yüzü sararmış, ağzı acı içinde büzülmüştü. Mac onun bu ıstırabının sorumlusu olduğu için çok üzgündü. Muhteşem vücuduna karşın, ağır işte kullanıldığı çok belirgin olan pürüzlü elleri dikkate alınmayacak olursa, kadın son derece kırılğan görünüyordu.

“Bir ya da iki hafta boyunca eline çok dikkat etmelisin,” diye devam etti Libby. “Eğer açık yaraların mikrop kaparsa, ciddi bir enfeksiyon oluşabilir.”

Maddie gözlerini kapatıp başını kanepeye yasladı. “Tanrım,” diye fısıldadı. “Şimdi ne yapacağım?”

Tanrım, Tanrım, Tanrım. Maddie içinde bulunduğu, daha doğrusu Mac McCarthy’nin onu içine *düşürdüğü* bu

inanılmaz saçmalığa kafa yordukça, nakarat gibi sürekli aynı şeyi söylüyordu. Yolda üstüne eğilip ona baktığı an, bir yerden tanıdık geldiğini düşünmüştü. Ancak dikkatini yaralarına vermek zorunda kaldığından, bu kendine özgü yüzü isimlendirememişti. Gansett Lisesi'ni eyalet beyzbol şampiyonluğuna taşıdığı günden bu yana geçen yaklaşık yirmi yıl, Mac'i yakışıklı bir delikanlıdan baş döndürücü bir adama dönüştürmüştü.

Yakasına dökülen simsiyah kıvrırcık saçlar, parlak mavi gözler, geniş omuzlar, belirgin göğüs kasları... Okulda Mac'i nasıl iştahla süzdüğünü düşününce, onu görür görmez tanımadığına şaşırmıştı. Hayır, düşünüp taşınıp onun Mac McCarthy olduğunu çıkarana kadar, Mac'in ailesine soysuz diyecek vakti bulmuştu.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar ve tenindeki solgunluk dışında, adam kesinlikle mükemmeldi. Durmaksızın beş ciğerparesi hakkında böbürlenlen Bayan McCarthy'den dinlediği kadarıyla Mac, Güney Kaliforniya'da yaşıyordu. Yüzüne bakınca, bunu anlamak mümkün değildi.

Mac, okulda onun beş sınıf önündeydi ve yaşadığından bile habersizdi. Oysa şimdi Mac onu ilk gördüğünde, gerçekten *gördüğünde*, varlığı bir anda gözlerinin önüne serilmişti; abartılı göğüsleri sayesinde. Bunun düşüncesiyle bile ölmek istedi.

Maddie, görünmez olmanın ya da Mac McCarthy'nin iri kıyım bedenini ortadan yok etmenin bir yolunu bulsa ne iyi olurdu.

Gözlerini açtı. Hâlâ oradaydı. Hâlâ etrafta dolanıyordu. Hâlâ göz kamaştırıyordu. “Beklemek zorunda değilsin,” dedi. “Gerisini halledebilirim.”

“Seni eve bırakacağım.”

“Gerek yok.”

“Bu benim suçum...”

“*Sana çarpan benim.*”

“Çünkü önüne atladım.”

“Sana bisiklet mi çarptı Mac?” diye sordu ona dönen Libby. “Bir bakayım.”

Mac baldırında oluşan derin yarayı göstermek üzere bacağına çevirdi.

İki kadın da nefeslerini tuttular.

“Önemli değil.” Mac ayağa kalkıp çantasını sırtladı. “Eğer hazırsan,” dedi Maddie’ye, “Seni eve bırakacağım.”

“Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?”

“Seni taşıyacağım.”

“Ya adanın öbür ucunda yaşıyorsam?”

“Taksi çağıracağım.”

“Bana dadılık etmene gerek yok! Her zaman yaptığım gibi bir çaresine bakarım.”

Mac eğildi, yüzü sadece birkaç santim ötedeydi. “Benim yüzümden yaralandın ve sana yardım edeceğim. Bu işi ya kolay ya da zor yoldan halledeceğiz. Sence hangisi?”

Birbirlerini süzerken aralarındaki hava adeta çatırdadı.

“Annene çok çekmişsin, ha?”

Mac öfkeyle ona baktı. “Kabalaşmaya başlıyorsun.”

“Şey, benim işe geri dönmem gerekiyor,” dedi Libby. “Buralardayken yemeğe gel Mac.”

“Geleceğim. Yardımların için teşekkürler Lib,” dedi Mac, bakışlarını Maddie’den ayırmadan.

Yalnız kaldıklarında Maddie dayanamadı, “Sadece güçlü bir McCarthy olduğun için, herkesin senin söylediklerini yapmak zorunda olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

“Ailem seni bu kadar uyuz edecek ne yaptı bilmiyorum, ama neredeyse yirmi yıldır burada yaşamadığım için, benimle ilgisi olmadığına eminim.”

Maddie sabırsızlıkla kollarını kavuşturmak istedi, ama dirseğinden yayılan acıyla yüzünü buruşturdu. Bir an, berbat bir an, kolunda kırık olup olmadığını merak etti. Neyse ki dirseği ona boyun eğdi ve olması gerektiği gibi kıvrıldı. O an düşünebildiği tek şey, bu kayıp iş gününün ona kaç mal olacağıydı, tabii işine mal olmadıysa...

“Ne olacak peki? Bütün gün burada durabilirim.” Mac, Libby’nin masasına yaslandı. “Tatildeyim.”

Of! Son derece kibirli ve sinir bozucu! “Güzel! Bütün bunları iğrenç bir finalle bağlamak gibi maço bir ihtiyacın varsa, beni eve götürebilirsin. Ancak Tanrı aşkına beni arka kapıdan çıkar ki, gören kimse olmasın.”

“Tamam.”

“Tamam.”

Mac onu kucakladı, yaralı dirseğini ve dizini toparlamasını bekledi. “Tamam mı?”

“Evet,” dedi, soluğunu koyuverirken.

Bir kez daha yüzünü onun solmuş sarı tişörtüne saklar-ken, Mac onu lobiden arka kapıya taşıdı. Sportif bir deodorant ve çamaşır deterjanı kokuyor, düzenli kalp atışları Maddie'nin kulağında yankılanıyordu. McCarthy olması çok kötüydü. Aksi halde, erkekler konusunda izlediği "bir daha asla" politikasını göz ardı edebilirdi.

Maddie onu, Gansett kasabasını oluşturan bir dizi bina-nın ardındaki patikalara doğru yönlendirdi.

"Buralarda kardeşlerimle hırsız polis oyunu oynardık."

"Ben de annem buralarda çalışırken, kendimden daha ağır çöp poşetlerini konteynerlere taşırdım." Bakışlarını onun güçlü ensesinden gergin görünen çenesine doğru kaydırdı. Maddie dudaklarını hafif sakallı bu çenede gezdirmenin nasıl bir duygu olacağını merak etti...

Mac bakınca, onu yüzünü incelerken yakaladı. "Ne?"

Maddie'nin yanakları utançla kızardı. "Hiç." Bir süre sustuktan sonra dedi ki, "Bacağın ağrıyorsa olmalı. Neden beni indirmiyorsun? Yürüyebilirim." Mac onun söylediğini ya-pınca şaşırdı. Yaralı dizindeki ani ağrı bütün vücuduna ya-yıldı ve bu şokla bir çığlık attı.

"Taşınman gerektiğini kanıtladık mı?"

Bir bulantı dalgası soluğunu kesti. "Evet," diye fısıldadı, "Lütfen."

Maddie'nin bir tutam saçını kulağının arkasına atan Mac'in nazik hareketi onu bir kez daha şaşırttı. "Bunun için gerçekten üzgünüm."

Maddie ona baktı, yoğun bakışları karşısında kafası ka-

rışarak zorlukla yutkundu. “Olduğunu biliyorum.”

“Bunu telafi edeceğim.”

“Mecbur değilsin. Kazaydı.”

“Benim yüzümden olan bir kazaydı.” Onu dikkatle kaldırdı ve yola devam etmeden önce bir kez daha yaralı eklemelerini yerleştirmesi için ona bir dakika verdi.

Maddie onu Tiffany’nin stüdyosunun üstündeki daire-sine yönlendirdi.

“Burası Sturgill’lerin yeri değil mi?” diye sordu Mac.

Maddie başıyla onayladı. “Kız kardeşim Tiffany, Jim Sturgill’le evli.” Basamakların başına ulaştıklarında, Maddie çantasının hâlâ kaza yapmış bisikletinde asılı olduğunu fark etti. “Çantam! Bisikletten almamıştım. Cüzdanım, anahtarlarım...”

“Sakin ol.” Merdiveni çıkarıp onu kapının önüne bıraktı.

“Senin için arayacağım.”

Maddie cüzdanında ne kadar nakit olduğunu hatırlamaya çalıştı. Yirmi, ya da belki otuz dolar ama o paranın her kuruşuna ihtiyacı vardı. “Kapı kilitli değil,” dedi Mac’e.

Mac bir şekilde onu taşıyarak kapıyı açmayı ve fazladan acı çekmesine sebep olmadan içeri sokmayı başardı. Maddie, onun küçük mekâna hızla göz attığını görünce savunma içgüdüsünün kabardığını hissetti. Adamın daha iyilerine alışık olduğuna şüphe yoktu ama kendisi ve oğlu için oluşturduğu yuvadan utanacak değildi.

Mac’in gözleri köşede yığılı duran oyuncaklara takıldı.

“Anne misin?”

“Oğlum Thomas dokuz aylık.”

Mac onu ikinci el satışlarından alınmış eski püskü kenepenin üstüne bıraktı. “Nerede?”

“Gün içinde kız kardeşim ilgileniyor. Tanrım. Çocuklar.”

“Pardon?”

“Saat üçte gündüz bakımını kız kardeşimden devralıyorum, böylece dans dersi vermeye gidebiliyor. O, Thomas’a bakıyor, ben de karşılığını bu şekilde ödüyorum.”

“Ben yaparım.”

“Ne?”

“Senin yerine çocuklara bakarım. Ne kadar zor olabilir ki?”

“Daha önce hiç bez değiştirdin mi?”

“Eminim yapmışımdır. Bir zamanlar.”

“Kuşkusuz. Bak, muhtemelen bir tür İzci Çocuk falan olabilirsin...”

“Aslında ben Kartal Avcısıydım,” dedi gururlu bir gülümsemeyle.

“Eminim öylesindir ama artık gitmen gerekiyor. Ailen seni bekliyor...”

“Bugün geldiğimden haberleri yok.”

Maddie sinirle çılgılık atmak istedi. *Neden mesajı alıp beni yalnız bırakmıyor?* Sonra birden içini korkunç bir keder kapıldı. “Öyle bir şey olmayacak,” diye haykırdı yüzüne.

“Şimdi neden söz ediyorsun?”

“Dolaplarımdan uzak dur! *Ne halt ediyorsun?*”

“Ağrı kesici ve bardak arıyorum.” Bir kutu ağrı kesici ve bir bardak suyu Maddie’ye getirdi.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Maddie hapları yutarken. “Lütfen git artık, olur mu?”

Oysa Mac sehpanın üstünde oturmaya devam ediyordu ve Maddie uyduruk sehpanın, adamın sırf kastan oluşan doksan kiloluk ağırlığını taşıyabilmesi için dua etti. “Peki olmayan şey nedir?”

“Peşinde olduğun şeyi biliyorum.” Adamın yüzündeki neşeli ifadeyi bir tokatla yok etmek istiyordu.

“Neymiş o?”

“Bana iyi davranırsan karşılığını alırsın.”

Neşeli ifade şaşkınlığa dönüştü. “Ne gibi?”

“Man kafalık etme. Ellerini –diğer şeylerin dışında– Maddie Chester’in meşhur göğüslerine daldırmak umuduyla sokakta bana nasıl baktığını gördüm.”

Adam uzun süre soluk bile almayarak ona baktı. “Bu hiç doğru değil.”

“Yaşayan diğer bütün adamlardan seni ayıran nedir?”

“Sana baktığımda ilk gördüğüm şey, vanilyalı dondurma üstündeki erimiş karameli andıran muhteşem gözlerindi. Kahverengi ve altın sarısının ilginç bir karışımı. Ağzın, alaycılık ve sertlikle büzmediğin sürece o kadar gösterişli ve güzel ki, kişisel fantezilerim –yani seninle ilgili fantezim ol- saydı– kesinlikle oraya odaklanırdı, tişörtünün altındakilere değil. Ne kadar gösterişli olurlarsa olsunlar, kendi adıma tercihim “popo ve bacak”tan yanadır.”

Maddie hayatında hiç böyle şok olmamıştı ya da sadece sözcüklerle bu şekilde taciz edilmemişti.

“Bu konuyu kapadığımızıza göre, paradan söz edelim.”

Bu sözler Maddie’yi gerçeğe geri döndürdü. “Ne olacakmış ki?”

“Kayıp alacaklarını ödemek istiyorum.”

“Kesinlikle hayır.” Parası az olabilirdi ama gururu tamdı ve hiç kimse özellikle McCarthy adı taşıyan biri o gururu kendinden alamazdı.

“Sana yardımcı olmama izin vermelisin Maddie, işten geri kalma lüksün olmadığını biliyorum.”

“Bu en basit tarafı! Bir vardiya daha kaçırırsam, yerime başkasını bulurlar. İşin yapılması gerek. Kimin yaptığı önemli değil.”

“Otel sahiplerinin aklını çelebileceğimi ispatladığıma inanıyorum ve bunun olmasını engelleyebilirim.”

“Aferin sana. Yine de işimin yapılmasını sağlamıyor ve kış sezonunda kimi gönderip kimin kalmasına izin verecekleri zaman, bir işime yaramayacak.”

“O halde sen ayağa kalkana kadar işini ben yapacağım.”

Maddie kahkahaya boğuldu. “Eminim yaparsın.”

“Sence yapamaz mıyım?”

Maddie onun ciddi olduğunu fark etti. “Ne olduğunu bile bilmiyorsun. Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Otuz katlı bir bina yapabiliyorsam, birkaç otel odasını temizlemeyi de başarabilirim.”

Maddie onun inanılmaz yakışıklı olan yüzünü inceledi.

“Pekâlâ.” Başka ne diyebilirdi?

İşini kaybetmeyi göze alamazdı. Yardım etmesine izin vermekten başka çaresi yoktu. “Telafi etmeye bu kadar kararlı olduğuna göre, kabul ediyorum.”

Mac’ın yüzü zafer tebessümüyle aydınlandı. “Harika. Peki ya çocuklar? Orada da yardım edebilir miyim?”

“Hiç bez değiştirdin mi? Gerçekten?”

“Hayır,” diye itiraf etti ve ardından çabucak ekledi, “ama çabuk öğrenirim. Ne yapacağımı söylersen, yaparım.”

Devreye girerse hayatını kurtarmış olacaktı ama önce yaz tatilcilerinin bir otel odasına neler yapabileceğini görmesi gerekiyordu. Yüce bir McCarthy’nin, ailesine ait bir otelde ağır işçi olarak çalışma *düşüncesi* bile onu gülümsetmeye yetti. Sağlam olan elini Mac’e uzattı. “Anlaştık.”

Elini tutup üstüne yumuşacık bir öpücük kondurduğunda Maddie bir kez daha şoka girdi. “Harika. Şimdi çantanı bulalım ve sana öğle yemeği ayarlayalım.”

2. Bölüm

Mac sırt çantasını Maddie'nin evinde bırakıp onun çantasını aramak üzere kasabaya doğru yola çıktı. Onunla geçirdiği bir saati ve egosunun aldığı korkunç yarayı düşündü. Zampara filan değildi ama genel olarak kadınlar tarafından oldukça beğenilen biriydi. Kendisinden kurtulmaya bu kadar meraklı biriyle hiç karşılaşmamıştı. Üstelik ailesiyle zoru neydi? Saygın bir işletmeleri vardı ve elemanlarına önem verirdi; en azından verdiklerini düşünüyordu.

Samimi olmak gerekirse Mac adayı terk ettiğinden beri katlanarak büyüyen işlerin bugün nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Bununla beraber öğrenmeye kararlıydı ve eğer Maddie düşüncesinde haklıysa, öğrenecekleri hoşuna gitmeyebilirdi.

Maddie'nin ezilmiş bisikletini Sand'n Sea hediyecek eşya dükkânının karşısındaki ahşap çite yaslanmış bulmak Mac'i şaşırtmadı. Birisi, bisikleti gizlemek için çite sarılarak büyüyen Mayıs gülünü kullanmıştı. Çantası hâlâ gidonun ol-

ması gereken yerden sarkan sepetin içindeydi. Ezilmiş cüzdanı açtı, bir yirmilik, bir beşlik ve biraz bozukluk hâlâ duruyordu. Dokunulmadan kalan nakit para onda garip bir biçimde yuvaya dönüş duygusu yarattı. Miami’de olsa, çanta, para ve hatta bisikletten arta kalanlar çoktan gitmiş olurdu.

Küçük cüzdanı çantanın içine tıkıştırıp ezilen bisikleti, ona yeni bir tane almayı düşünerek en yakın konteynere attı.

Yirmi dakika sonra elinde çizburger, patates kızartması ve kolayla geri döndü. Yukarı çıkarken, onun da Roseanne gibi vejeteryen olabileceği aklına geldi. Mac içini çekti. Müşkül-pesent, zor beğenen kadınlardan usanmıştı. Bir kere olsun, normal insanlar gibi yiyecek biri karşısına çıkamaz mıydı?

En üst basamakta duraksadı, Maddie geri döneceğini bildiğinden kapıyı çalmakla, çalmamak arasında kararsız kaldı. Daha sonra onun ne kadar aksi olduğunu hatırlayıp kapıyı hafifçe tıklatarak salona geçti. Kanepe boştu.

“Maddie?” Onun tek başına işe girişmesinden endişelenerek bir süre bekledi. “Maddie?”

Kapalı bir kapının ardından gelen hafif ses dikkatini çekti. Yavaşça kapıyı çalarak sordu, “Maddie, iyi misin?”

“Lütfen gidip beni yalnız bırakır mısın?”

“Neden dışarı çıkıp bana seni rahatsız eden şeyi söylemiyorsun?”

Sessizlik.

“Sana yiyecek bir şeyler getirdim. Hadi gel Maddie.”

Biraz daha sessizlik.

Tekrar kapıyı vurmadan önce bir dakika bekledi.

Kapı açıldı, Maddie gözyaşlarından kızarmış gözleriyle ona baktı. Onun harap olmuş yüzünün görüntüsüyle, derinlerde bir yerde tuhaf ve sıradışı bir burukluk hissetti. Doktorunun önerdiği gerilimden uzak tatilin bu olmadığını o anda fark etti.

“Ağrın mı var?” diye sordu, endişelenerek.

“Hapları aldığımdan beri daha iyi.” Bir adım attı ve yüzünü buruşturdu.

“Sana yardım edeyim.”

Mac onu kaldırdığında Maddie’nin vücudundaki bütün kaslar gerilmişti. Onu kendine doğru bastırdığında, gevşeyip kendini kucağına bıraktı. Saçları yüzüne dokundu, Mac yaz çiçeklerinin büyüleyici kokusunu özüksedi.

“N... ne yapıyorsun?”

“Hiç.” Mac kendine gelip onu kanepeye taşıyarak yanına oturdu. “Seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu söylemek ister misin? Görünen dışında yani.”

“Neden umurunda?”

İyi soruydu. “Kaldırımdan inerken yoluna çıkmasaydım, evinde ağlamak yerine işyerinde çalışıyor olacaktın.”

“Bir kazaydı. Kimse senden her şeyi telafi etmeni beklemiyor.”

“Ayağa kalkana kadar sana yardımcı olmam konusunda anlaşmıştık, o halde niçin bana sorunun ne olduğunu söyleyerek başlamıyorsun?”

Başını dik tutmakta zorlanırmış gibi, Maddie kanepeye yaslanıp derin bir soluk aldı. Onun bu bitkin halini görünce

Mac'in içi cız etti ve içinde kadınla ilgili her sorunu halletme isteği duydu; kendi hatası olmayanları bile... "Bu halde Thomas'la nasıl ilgileneceğimi bilmiyorum," dedi zor duyulan bir sesle. "Doğduğundan beri işimi kaybetme ve ona bakamama korkusuyla yaşıyorum. Bu kadar kötü yaralanmak aklıma bile gelmezdi..."

"Ben ona bakarım. Her neye ihtiyacı olursa olsun, hallederim."

Maddie onun yüzünü görmek ve belki samimiyetini ölçmek için başını çevirdi.

Bakışları birleşti ve Mac bir kez daha içinden geçen bir kurşunun darbesini hissetti. Gözlerini ondan alamıyordu. Ona dokunma dürtüsüne karşı koyamayarak, sadece rahatlatmak için, saçlarını gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünden geriye itti ve ipeksi tellerin arasındaki parmakları gereğinden daha fazla orada oyalandı.

"Hiçbir konuda üzülmeni istemiyorum."

Kafası karışan Maddie'nin kaşları çatıldı. "Neden?"

Parmaklarını tekrar saçlarının arasından geçirdi ama bu kez yüzüne geldiği için değil, gürlüğünden ve dokusundan hoşlandığı için. "Bilmiyorum," dedi, inkâr edilemez çekimin şaşkınlığı içinde.

Bu cevap, aralarındaki elektrik yüklü havada asılı kaldı. Vücudundaki her hücreyle kadını hissediyor, hayatında başka bir insan tarafından böylesine güçlü bir çekime maruz kaldığı tek bir an hatırlamıyordu.

Maddie dudaklarını yaladı ama gözlerini kaçırmadı.

Dilinin dolgun alt dudağı üstündeki hareketiyle büyü-
lendi, tahrik olduğunu gizlemek için yer değiştirdi.

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi Maddie.

“Daha önce söylemiştin.”

“İlgilenmiyorum.”

Mac parmak uçlarını onun yanağında gezdirdi.

Hızla ve derinden aldığı soluk Maddie’yi yalancı çı-
kardı.

“Tamam,” dedi Mac. Yüzü onunkinden sadece birkaç
santim uzaktaydı. “Maddie?”

Maddie’nin dudakları aralandı, itiraf edemese de ken-
dinin de çok istediği şeyi yapması için adeta yalvarır gibiydi.
“Yemeğin soğuyor.”

Masadaki pakete göz atınca büyü birden bozuldu.

Hayal kırıklığından kaynaklanan tuhaf bir sızı, iç rahat-
lamasıyla mücadele etti. Neyse ki... Ağzının tatlı derinlikle-
rine dalmanın, dilini o seksi alt dudağın üstünde gezdirirken
karamel renkli gözlerin şehvetle koyulaşmasının nasıl bir şey
olduğunu merak etmenin bir alemi yoktu...

Maddie’nin kanepede rahatça oturmasına yardım edip
tabak almak için kalktı. “Ketçap?” diye sorarken arkasına
baktı, başıyla onayladığını gördü. Az önce gözlerini ondan
alamayan kadının şu anda bakmaya bile çekinmesi ilginçti.
“Umarım et yiyorsundur.”

“Her şeyi yerim.”

Bu hiciv Mac’i gülümsetti. Eğer dikkatli olmazsa, bu
ihtiyatlı , dışarıya kapalı, varsayıma göre ilgisiz kadından

hoşlanmaya başlayabilirdi. “Folyo burgerleri sıcak tutmuş, ama patatesler hamur gibi.”

“Umurumda değil.”

Mac onun tabağını getirdi ve en az on senelik, uyumsuz bir sandalyeye oturdu. Sessizce yemek yerlerken Mac, bu yorgun odaya biraz daha dikkatli baktı. Mobilya eski ve yıpranmıştı ama her yer temizdi. Sarışın, sevimli bir bebeğin aynı yaşlarda daha koyu renk saçlı bir diğer bebekle çekilmiş fotoğrafları dışında, odada Maddie Chester’in sırrını açığa çıkaracak en ufak bir ipucu yoktu. Maddie Chester kimdi? Çocuğun babası kimdi? Şimdi neredeydi? Maddie ona âşık mıydı? Onu özlüyor muydu? Adam maddi destek veriyor muydu?

Mac, yabancı birini hiç bu kadar merak etmemişti. Tamam, bütünüyle yabancı sayılmazdı... Onu kollarına alıp eve taşıdığından beri yabancından tanıdığa terfi etmişlerdi. Belki sağlığını geri kazandığında arkadaş bile olabilirlerdi. Ona baktığında ifadesiz bir yüz ve yıpranmış duvara kilitlenmiş gözler gördü. Tamam, arkadaşlık şu an için uzak bir ihtimal gibi görünüyordu.

“Resimlerdeki diğer bebek kim?” diye sordu, uzun soru listesinden en güvenli olanı seçerek.

“Yeğenim Ashleigh. Thomas’tan bir ay büyük.”

“İlerde birlikte oynayabilecek olmaları ne güzel.”

“Sanırım. Tabii hâlâ bura olursak.”

“Bir yere mi gidiyorsun?”

“Anakaraya taşınmak istiyorum.”

Mac soğuk patatesinden bir ısırık aldı. “Peki neden gitmiyorsun?”

“Annemi bırakamam. Dünya kadar sorunu var. Ancak buradan kurtulmayı hayal ediyorum. Daha iyi iş. Yeni bir başlangıç. Orada beni kimse tanımıyor.”

“Seni kimsenin tanımadığı bir yerde, oğlunla neden tek başına yaşamak isteyesin ki?”

Maddie’nin bakışları onu utandırdı.

Kadının söylemek istediği şey hakkında bir fikri yoktu. Kız kardeşi Janey’e sorabilirdi. Gansett’te olan biten her şeyden haberdardı.

Vurulan kapı onları korkuttu.

“Maddie? Evde misin?”

Mac kapıya bakmak için kalktı. Siyah saçlı güzel bir kadın suçlayan gözlerle ona bakıyordu. “Jim öğle yemeği için eve geldi ve bir adam görmüş...” Kaşları çatıldı. “Sen kimsin ve kız kardeşimin evinde ne arıyorsun?”

“İçeri gel Tiff,” diye seslendi Maddie.

Mac geçmesi için kenara çekilirken Tiffany’nin ailenin diğer tarafına çektiğini düşündü çünkü açık renk saçlı Maddie’den onda eser yoktu. Ayrıca Maddie’nin kıvrımları gayet abartılıyken, kardeşinde bir dansçının sıska ve esnek vücudu vardı. O anda ise, sıçramaya hazır koruyucu bir pantere benziyordu.

Maddie’yi gören Tiffany’nin soluğu kesildi. “Ne oldu?”

Mac elini uzattı. “Mac McCarthy.”

Tiffany ona baktı ve Mac bir kez daha bu ismin Chester

kardeşlerden neden bu kadar tuhaf, düşmanca bir tepki aldığı merak etti.

Eli yanına düştü. “Bir kaza oldu,” dedi, Tiffany’yi bilgilendirmek adına.

Tiffany yakından bakmak için ablasının yanına gitti. “Tanrım, Maddie.”

“Biliyorum.”

“Endişelenme,” dedi Mac. “Ben onunla ilgileniyorum.”

Tiffany’nin başı hızla döndü ve onu donduran bir bakış attı. *Bütün bunlar neyin nesiydi?* “Ablama kendim bakabilirim. Sen artık gidebilirsin.”

“Bunu denedim,” dedi Maddie. “Kurtulmak çok zor.”

Mac, bir an için onun yüzünde bir sevgi ifadesi gördüğünü sanmıştı ama bu ilerlemeyi kutlamaya fırsat bulamadan ifade uçu, gitti.

“Bu halde olması benim suçum, bu yüzden işe dönecek duruma gelene kadar otelde ve gündüz bakımında onun yerine bakacağım,” dedi Mac.

Tiffany’nin bakışları ablasından Mac’e kaydı, sonra tekrar Maddie’ye döndü. “Ciddi olamazsın.”

“Başka ne yapabilirim Tiff? Oteldeki işimi kaybedemem, senin de dans derslerine gitmen gerek. Yardıma ihtiyacımız var. Dört bebeğe bakmayı bırak, hareket bile edemiyorum.”

“Thomas’a nasıl bakacaksın?”

“Geldiğinde bunu konuşuyorduk,” dedi Mac.

“Düzelene kadar bize taşınyorsun,” diye fikrini söyledi Tiffany.

“Tiff,” dedi Maddie yumuşak bir sesle, “Bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorsun. Jim’le aranızı düşününce, benim ve Thomas’ın ayakaltında olması şu an ihtiyaç duyacağın son şey.”

Ablasının, “düşman” önünde ailevi sorunlarından söz etmesi Tiffany’nin canını sıkmıştı.

Tiffany kafasından çeşitli seçenekleri geçirirken Mac onun anlamlı yüzünden kendisiyle aynı sonuca varmasını izliyordu. Maddie’nin ona ihtiyacı vardı ve Mac yardım için yanında olacaktı. Yardım etmeye neden bu kadar azimli olduğuna ise, Maddie’yi içine düşürdüğü güç durumdan kurtardıktan sonra kafa yorabilirdi.

“Bebek bakımı hakkında ne biliyor?” diye sordu Tiffany ablasına.

“Pek fazla değil ama onu yönlendirmek için yanında olacağım.”

Tiffany, Mac’e döndü. “Saat üçte seni aşağıda bekliyorum fakat işi berbat eder ya da onu şu an yaptığından biraz daha fazla üzersen, bana hesap verirsin. Yeterince açık mı?”

Mac bu ufak tefek kadın tarafından gözünün korkutulmasına pabuç bırakacak değildi ama aksi şeytan, kadında ür-kütücü bir yan vardı. “Hem de nasıl.”

“Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu Maddie’ye.

“Hayır, teşekkürler. Eve dön ki, Jim gidebilsin.”

“Sonra görüşürüz.” Tiffany hızla Mac’in yanından geçip kapıyı çarparak çıktı.

“Çok cana yakın,” dedi Mac, Maddie’ye.

“Koruyucu.”

“Ben ikinize ne yaptım?”

“Sen değil...”

“Öyleyse kim?”

Maddie’nin yüz ifadesi birden kapıdan daha hızlı kapandı. “Hiç kimse.”

Söylemeyi reddetse de, Mac bu aileden birinin ona yanlış bir şeyler yaptığının farkındaydı ve her ne pahasına olursa olsun, ne olduğunu öğrenecekti. Ortaya çıkacak gerçeğin hoşuna gitmeyeceğine dair içinde kötü bir his vardı.

“Bir süre yalnız kalabilir misin?” diye sordu. Mac biraz sonra.

“Elbette.” Maddie bir yıl boyunca uyuyabileceğini hissediyordu.

“Yapmam gereken birkaç şey var, ama saat üçten önce dönerim.”

“Tamam.”

“Dışardayken almamı istediğin bir şey var mı?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Biraz kestirsen iyi olacak gibi görünüyor. Çıkmadan önce seni yatağa götürmemi ister misin?”

Maddie’nin yüzü kızardı. “Ben, şey, ben burada uyurum. Kanepeyi açmak gerek. Yatak odasında Thomas uyuyor.”

“Kanepeyi açmamı ister misin?”

“Hayır, böyle iyi.”

“Peki o halde...”

Mac gitmek konusunda hem endişeli, hem de isteksiz görünüyordu. Maddie onun dönüp dönmeyeceğini merak etti. Büyük beyaz evde yaşayan ailesiyle tekrar bir araya gelmez, kasabadaki hayırseverliğini tamamen unutabilirdi. Onu bir daha görememe düşüncesi Maddie’yi önce üzdü, sonra kızdırdı; gelmezse de umurunda mıydı?

“İyi olduğundan emin misin?”

“Evet! Git yeter!”

“Biliyor musun, gerçekten egomu okşuyorsun. Benden kurtulmaya bu kadar meraklı başka bir kadın tanımadım.”

“Küçük bir doz alçak gönüllülük tam ihtiyaç duyduğun şey olabilir.”

Pek çok kadını baştan çıkaracak tebessümüyle ona gülümsedi. İçini kaplayan ateş dalgası Maddie’yi şaşırtıp öfkelendirdi. Mac’in listesindeki yeni bir çentik olmaya niyeti yoktu. O halde neden onunla öpüşmenin, rahatlatmak dışında başka şeyler de sunabilecek güçlü kollarının arasında olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu?

“Görüşürüz,” dedi.

Geniş omuzları, küstahlığı ve “küçük dağları ben yarattım” edasıyla dışarı çıkarken, Maddie ondan nefret etmesi gerektiğini düşündü. Hayatının büyük bir kısmını McCarthy’lere imrenip, aynı zamanda onlardan nefret ederek geçirmişti.

Adam, Maddie’nin hasretini çektiği her şeye sahip olarak büyümüştü: sağlam, güvenilir bir yuva, büyük şamatacı bir aile ve hem birbirlerine, hem de çocuklarına kendilerini adanmış iki ebeveyn. Son sekiz yıldır ebeveynleri için çalışır-

ken, Koca Mac ve Linda'nın bütün sevgi ve ilgilerini aileye ayırdığını, elemanlara, özellikle kendisi gibi angarya işlerle uğraşanlara bir şey kalmadığını keşfetmişti.

Maddie uzun bir süre, bunca insan arasında, bir McCarthy'den etkilenmesinin nasıl mümkün olabildiğini düşündü. Bu düşünce midesini bulandırdı. "Yüce McCarthy biraderlerin ayaklarının dibinde ayılıp bayılan diğer dişiler gibi olmayı reddediyorum," dedi yüksek sesle, sanki sözcükler cansız direncini destekleyecekmiş gibi.

Kanepede yanına oturduğunda teninden yükselen sıcaklığı hissetmiş, ondan olabildiğince uzaklaşmak istemişti. Sadece onun gibi bir adam, her şeyi elde edebileceğini düşünen biri, yeni tanıştığı bir kadına bu kadar yakın oturabilirdi. Onun yanındayken güvende ve ilgileniliyor hissetmesi ise, Maddie'nin kendinden iğrenmesi için bir başka sebepti. Mac, Maddie gibi birini asla umursamazdı ve adamın karşı konulmaz cazibesinin aklını çelmesi korkusuyla bunu hatırlarsa iyi olurdu.

Dişlerini gıcırdatarak kanepede daha rahat bir pozisyona geçmeye çalışırken, bu yol kazasının kırık kemiklerden bile daha fazla acı verdiğini düşündü. Altıncı sınıfta ayak bileğini kırduğında dahi canı bu kadar yanmamıştı.

Yaralanmamış tarafına dönerek zonklayan kolunu ve bacağına biraz rahatlattı. Ayrıca Mac'ın sırt çantasını mutfakta bıraktığını fark etti. Bunun kendisini rahatlatması da Maddie'nin canını sıktı.

Mac, Maddie'nin evinden kasaba merkezine uzanan

yolu hızla katetti ve bir taksi bakındı. Kendine doğru yaklaşan hurda bir steysin vagon görünce gülümsedi ve el sallayarak onu durdurdu.

“Vay canına,” dedi Ned Saunders, kaldırımın kenarına çekip Mac’i kucaklamak için arabadan inerken. “Küçük Mac McCarthy. Balık kavağa çıktı da, benim mi haberim olmadı?”

Mac gülerek babasının en yakın arkadaşına sarıldı. Ned’in faklı yönleri bakan güler, beyaz saçları hâlâ bir tarak sahibi olmadığını gösteriyordu. Yaklaşık bir yıl önce kanser korkusuyla Ned’in sevgili sigarasını bıraktığını duymuştu ama ağarmış sakalı ve tütünden sararmış tebessümü tam Mac’in hatırladığı gibiydi. Üstünde bir zamanlar kırmızı olabilecek Gansett tişörtü, muhtemelen ilk moda oldukları dönemden kalma ekoseli madras şort ve eski püskü terlikler vardı.

“Harika görünüyorsun Ned. Son görüştüğümüzden bu yana bir gün bile yaşlanmamışsın.”

Yanık teni, şeytan gibi bakan mavi gözlerinin kenarlarında kırıştı. “Seni adi herif, her zaman yılanı deliğinden çıkarırsın, değil mi?”

“Annem de öyle diyor.”

“Annenden söz etmişken, burada olduğunu biliyor mu?”

“Henüz değil. Şimdi gidiyorum.”

“Turist gibi gelmişsin evlat.”

“Çantamı bir arkadaşşıma bıraktım. Sonra alacağım.”

Ned bir yığın boş kahve fincanı, kâğıt poşet ve gazeteyi

yere attı ve mahcup bir tebessümle Mac'ın ön koltukta kendine eşlik etmesi için işaret etti. "Seni gördüğüme çok sevindim. Son zamanlarda baban mekânı satıp emekliye ayrılacağını söyleyerek beni çileden çıkarıyor."

Mac, babasının McCarthy mülkünü satacak olmasının, kendisini bu kadar derinden etkilemesinin nedenini bilmek isterdi. Yaşantısı, evi, işi binlerce kilometre ötedeydi. Ebeveynleri işlerini satmak istiyorsa, bunu niçin önemsiyordu ki?

Mac ve kardeşleri bu rıhtımlarda büyümüş, annesinin meşhur şekerli çörekleri ve marina restoranda midye çorbasıyla beslenmiş, iskelede yengeç yarışları düzenlemiş ve ergenlik çağlarında oralarda kazandıkları paraları harcamışlardı. Bu yer DNA'larına kazınmıştı ve oraya başka birinin sahip olma düşüncesi son derece yanlış geliyordu.

"Ciddi olduğundan emin misin?"

"Kendine bir müşteri bulmuş bile. Son derece ciddi olduğunu söyleyebilirim."

Ned taksiyi North Harbor'a doğru giden yolun üstündeki hareketli kasaba meydanına yönlendirirken, Mac içini çekti. Kasabadan çıkar çıkmaz adanın pastoral güzelliği kırmızı bir halı gibi önlerine serilmiş, adeta eve dönen Mac'i karşılıyordu. Yemyeşil tarlalar, taş duvarlar, kırık deniz kabukları döşenmiş yollarıyla dik çatılı ufak evler, hasat zamanını bekleyen üzüm sıraları, Mayıs gülleri ve yaseminler. Mac, memleket kokusunun arabanın içine dolması için camı indirdi.

“Ev gibisi yoktur,” dedi yaşlı adam, anladığını ifade eden bir gülümsemeyle. “Geri dönmeyi hiç düşündün mü?”

“Asla. Miami’de her şey yolunda. İşler patlamış durumda.”

“Hayatta işten daha önemli şeyler var. Baban sana bunu öğretti.”

Doğru sözler asla yüksek sesle söylenmezdi. Koca Mac her yaz, ailesini feda etmeden, bütün dikkatini isteyen başarılı bir iş tutturmayı başarmıştı. Beş çocuğu da onun kalbindeki yerlerini biliyordu. Mac için onların sağlığından ve mutluluğundan daha önemli bir şey yoktu.

Mac önünde uzanan yola bakarken, çocukluğunun büyümesiyle ilgili ani ve güçlü bir dürtü onu ele geçirdi. Adanın ona hapisane gibi gelmeye başladığı dönemin öncesine gitmek istedi. Sisli, güneşli, tekneli ve insanların olduğu uzun yaz günlerine geri gitmek. Bu ürkütücü farkındalık onu derinden etkiledi ve yaşamsal planlarını bir kâğıt parçası gibi camdan dışarı uçurarak Gansett’in ılık meltemine karıştırdı.

“Biliyorsun,” dedi Ned, “Çocuklarından bir tanesi bile mekâna azıcık ilgi gösterseydi, baban orayı asla satmazdı.”

Mac buna ne cevap vereceğini bilmiyordu, o yüzden sustu. Ebeveynlerinin tepedeki her yöne yayılmış kocaman evlerine yaklaşıırken, aşağıdaki hareketlilik ilk kez gözüne çarptı: Kendine ait bir tepenin üstüne tünemiş yoğun liman manzaralı McCarthy’s Gansett Inn ve marina. Otelin çimlerine Adirondack sandalyeler serpilmişti ve tekneler üzer dör-

der marinanın ana rıhtımına bağlanmıştı.

Mac'ın çocukluğunun geçtiği evin giriş yolunda durdular, Mac cüzdanına uzandı.

“Aklına bile getirme,” diye kükredi Ned.

“Getirdiğin için teşekkürler,” diyen Mac, Ned'in elini sıktı. “Seni görmek güzel.”

“Seni de.” Ned, Mac'ın elini gereğinden fazla tuttu. “Bilirsin, bazen hayat ait olduğun yeri göstermek için yoluna bazı şeyler çıkarır.” Ned'in bakışları marinaya kilitlendi. “Önünde duranı kaçıрма.”

Mac'ın gözünde birden günün erken saatlerinde yoluna çıkan, güzel ama sert kadın canlandı ve ciddi değişimlerin kapıda olduğu duygusu içini sardı.

Mac'ın elini bırakan Ned, sanki az önce onun dünyasını sarsan kendisi değilmiş gibi gülümsedi.

“Görüşürüz,” dedi.

“Elbette,” dedi Mac. “Görüşürüz.”

Ebeveynlerinin iki katlı, kolonyal tarzı beyaz evlerinin bahçe kapısının mandalını açtı. Annesinin gül bahçesine adını attı, geniş ön verandanın basamaklarını çıkmaya başlamadan önce rengârenk narin çiçeklerin ve baş döndürücü kokularının tadını çıkarmak için bir süre bekledi.

Bütün yıl orada yaşayanların hiçbiri kapı kilidi kullanmadığından Mac doğruca eve girdi. “Kimse yok mu?”

Onu sessizlik ve potburilerin kokusu karşıladı.

Parlak ahşap zeminde yürürken, genç McCarthy bira-derlerin okul fotoğraflarının önünden geçti, marinaya ve

North Harbor’a bakan son zamanlarda yenilenmiş mutfağa girdi. Mac babasının buradaki pencerelerden bakarak aşağıda olup biten her ayrıntıyı kaydettiğini hatırladı. Elemanlar, Koca Mac’in onları “Beyaz Saray”dan gözetlediğini söyleyerek dalga geçerlerdi.

Kayar kapıları açarak muazzam arka verandaya çıktı. McCarthy’lerin yeri, adadaki en güzel manzaraya sahip evlerden biriydi; kumsaldan başlayıp McCarthy’lerin sağ tarafındaki iki komşu marinaya, Gansett Tekne İmalathanesi’nden North Harbor Yat Kulübü’ne kadar uzanıyordu. Diğer iki marina McCarthy’lerinkine oranla daha pahalı ve ayrıcalıklıydı, ama kendi yerlerinin aile ortamı sunmasıyla gurur duyuyorlardı. Büyük ve dairesel limanın diğer ucunda bir sahil güvenlik istasyonu ve deniz feneri, batı girişini koruyordu.

Haziran ortası olduğu halde denizden esen serin rüzgâr bir parça üşütüyor, Güney Florida’nın boğucu sıcağından sonra büyük keyif veriyordu. Mac uzun süre orada durup adaya olaylı ayak basışını ve Ned’le yaptığı tuhaf konuşmayı düşündü. Maddie’yi ve onu öpmeyi ne kadar istediğini düşününce korkuyla sindi. Sanki her an yanlış bir şey yapacak ya da söyleyecekmiş gibi, kadın onu endişelendirmişti. Bir kadının yanında bu kadar tedirgin hissetmeye alışık olmadığından, gerekmedikçe onun yanında fazla vakit geçirmeyerek bu durumla başa çıkabilirdi. Bir an önce Miami’ye geri dönme planını unutmaması gerekiyordu.

Evin ön tarafındaki tel kapı gürültüyle kapandı. Kız kar-

deşi Janey verandanın kayar kapsından geçerken Mac ona döndü.

Kadın bir çığlık attı ve sonra kendini Mac'in kollarına bıraktı. Darbeye karşı koyup dengesini sağlamak için sendeleyerek bir adım geri atan Mac onun bu coşkulu karşılamasına gülümsedi. Mac ne kadar esmerse, Janey o kadar açık tenli ve sarışındı, ondan yedi yaş küçüktü, ama her zaman çok yakınlardı. Mac onu yere bırakarak zarif atkuyruğunu çekti. "Ne haber şımarık velet?"

Kızkardeşi onun karnını yumrukladı. "Bana öyle deme. Artık büyüdüm, yoksa uzun zamandır ayrı olduğun için unuttun mu?"

"Benim gözümde daima, diş teli takan on üç yaşında bir kız olarak kalacaksın. Araba kullanmayı öğrendin mi?"

"Aman ne komik. Seks yapmayı bile öğrendim ama aneme söyleme."

Mac az kalsın kalp krizi geçiriyordu. Yirmi sekiz yaşında ve nişanlı olduğu halde, Janey'nin seks yapması düşüncesiyle başa çıkması *çok* zordu. "Lütfen korkunç ayrıntılara girme."

Janey sırttı. "Korkunç olduğunu düşünüyorsan, belki de işi hakkıyla yapmadığındandır."

"Seninle *bu* muhabbete girmek istemiyorum."

Janey gülerek devam etti, "İstedğimiz kadar ve istediğimiz sıklıkta yapabiliriz."

Mac elleriyle kulaklarını kapadı. "Lay lay lom. Dr. David nasıl?"

"Beth Israel'de stajına başlıyor," dedi iç çekerek. "Bir

yıl daha.” Bu kez Mac’in omuzuna bir yumruk attı. “Neden geldiğini haber vermedin?”

“Annemin çılgın gibi temizlik ve yemek yapmasını istemedim.”

“Sevgili oğullarından biri eve geldiği zaman kafayı kırıyor.”

“Çünkü biz özeliz.”

“Özelden söz etmişken, bütün kasabanın çalkalandığı Maddie Chester olayı nedir?”

Janey’nin konudan haberdar olması Mac’i şaşırtmadı. “Bisikletine çarpıp yere düşürdüm ve çok kötü yaralandı. Onu eve bıraktım.”

“Ayy, ne kadar iyisin. Öldüğünü ve onu kurtarmaya gelen seksi Mac McCarthy’yle cennete gittiğini düşünmüştür.”

“Aslında, benden bir an önce kurtulmak için can atıyordu.”

Janey acımasızca güldü. “Eminim pek sık olan bir şey değildir.” Gülmekten yaşaran gözlerini sildi. “Sen ve Motor Maddie. Annem küplere binecek.”

Adeta gerçek bir yumruk yemiş gibi sarsılan Mac bir adım geri çekildi. “Ona ne dedin?”

“Hiç duymadın mı?” Janey üzgün görünüyordu.

“Onu hatırlamıyorum bile. Benden küçüktü.”

“Beş yaş. Evan’ın sınıfındaydı.” Janey yüzünü buruşturdu. “Pat diye söylediğim için kusura bakma. Duymuş olduğunu düşündüm.”

“Neden böyle söylüyorlar?”

Janey gözlerini devirdi. “Hadi Mac, kafanı kullan. Rivayete göre lise hayatı boyunca çok “meşgul”müş. Muhtemelen futbol takımının gözdesiymiş.”

Şok bir kez daha Mac’i vurdu, içinde dolaştı ve göğsüne sızı olarak saplandı. “Buna inanmıyorum,” dedi yumuşak bir sesle. Onunla olan kısa birlikteliğinde, kolay veya malın gözü bir kadın izlenimi bırakmamıştı. Aslında, kendisiyle beraberken tam tersiydi ve bunun sadece isminden kaynaklandığını düşünmüyordu. Hayır, işin içinde daha fazlası olmalıydı.

“Şimdi düşünüyorum da, okuldan beri onu bir adamla gördüğümü hatırlamıyorum, ama Evan’la beraber lisedeyken bütün erkeklerin Motor Maddie’ye ve görkemli memelerine deli olduklarını biliyorum.”

Mac limana bakmak ve bu bilgiyi hazmetmek için arkasını döndü.

“Bana kızın ‘malzemelerini’ fark etmediğini söyleme,” diye dalga geçti Janey. “Herkes nasip olmayacak cinsten.”

Mac sırtını ona dönerek öfkesini kontrol altına almaya çalıştı. Maddie’yi savunmaya bu kadar kararlı olması, şu anda düşünmesi gereken bir şey değildi. “O kadar basit değil.”

“Onunla karşılaştıktan sonra bunu söyleyebilen muhtemelen tek erkeksin. Görüyorum ki, Miami’de geçirdiğin yıllarda saygıdeğer beyefendiliğinden hiçbir şey kaybetmemişsin.”

“Saygıdeğer olmanın nesi yanlış?”

“Hiçbir şeyi. Ayrıca, daha büyük sorunların var. Annem

burada olduğunu duyunca sevinçten çıldıracak. Kasabada ne kadar sahipsiz hatun varsa sana yamamaya çalışacak.”

“Ne? Neden?”

“Janet, Joan teyzeye ikiz torun verdiğiinden beri, annemin torun saati atom bombası gibi geri saymaya başladı. Umutsuz bir halde, dördünüz de evlenip çocuk pırlatmaya başlamadan mutlu olamayacak.”

Sadece bu fikir bile Mac’i bunalttı ama bu rahatsız edici düşünce dahi Maddie’nin yaşamış olduğu kahredici üzüntüyü ortadan kaldıramadı. Adadan bilinmez bir yere doğru taşınmayı bu kadar istemesi kaçınılmazdı.

“Peki sen nasıl torundan muaf oluyorsun?” diye sordu Mac.

“Annem, David ve benim önümde daha uzun bir yol olduğunu biliyor.”

“Bu arada, o nerede?”

“Otelde maaşları ödüyor. Birazdan evde olur ya da onu orada görebilirsin.”

“Bebeklerden söz etmişken, Maddie’ninkinin babası hakkında ne biliyorsun?”

“Hiçbir şey. Kim olduğunu söylemeyi reddediyor. Sokak gazetesine göre Royal Atkinson.”

“Ve insanlar buna *öylece* inanıyor mu? *Sen* buna inandın mı?”

Janey isteyerek kırgın göründü. “Eğer birinin adı çıkmışsa...”

“Hak etse de hak etmese de.”

“Bebeğin babasının adını söylemeyince insanlar tahminde bulunmaya başladı. Yıllarca Royal’ın evini temizledi.” Janey’nin söz ettiği kasabanın en eski belediye meclis üyesiydi. “Sonra birden vazgeçti. Birkaç ay sonra karnı belli olmaya ve insanlar dedikodu yapmaya başladı.”

Güzel, minyon Maddie’nin şişko Royal’a ve tombul vuruşlarına maruz kalmış olma düşüncesi Mac’i ürpertti. “İmkânsız.”

“Sen sordun. Ben sana sadece insanların konuştuklarını söylüyorum.”

“Bu kasabada huzura ihtiyaç var. Buna nasıl katlanıyorsunuz? Hiç rahatsız etmiyor mu?”

“Benim moralimi bozmuyor. Benim hakkımda konuşmadıkları sürece, kimin umurunda?”

“Zavallı Maddie.” Engel olamadan sözcükler ağzından dökülüyordu.

Janey ona baktı. “Seni de avucuna aldı, değil mi? Şimdi merak ettiğin şey onunla...”

“Hiçbir şey merak etmiyorum. Sadece öyküsünü bilmek istiyorum.”

“Araya mesafe koysan iyi olur Mac. Hayatı sorunlarla dolu. Annesi karşılıksız çek yazmaktan üç ay hapis cezasına çarptırıldı, babası ise yıllar önce kaçtı. Kız kardeşi de yabani. Bizim tarzımız değiller.”

“Kulağa çok züppece geliyor. Tıpkı bizim gibi, onun da ebeveynlerini seçme hakkı yok.”

“Biz ondan çok daha şanslıyız.”

“O yüzden, biz taşlayanlardan olmamalıyız.”

Janey parmak uçlarında yürüyüp onun çenesini öptü.
“Fazla iyisin. Onun etrafındayken dikkatli ol.”

Aynı şeyi kendisi de düşünmüştü ama tamamen farklı sebeplerden. Bununla beraber, aldığı bilgilerin ışığında, korktuğu başına gelmiş ve onu daha çok merak etmeye başlamıştı.

“Kaç kişiyle düşüp kalktığı belli olmayan birinden daha iyisini hak ediyorsun.”

“Onu tanımıyorsun bile.”

Janey tek kaşını havaya kaldırdı. “Ya sen?”

Bu konuda tartışamazdı ama içgüdüleri Janey’nin Maddie hakkında yanıldığını söylüyordu.

“Akşam yemeğine gelecek misin?” diye sordu Janey.

“Yapacak işlerim var.”

“Kasabadayken yanıma gel, bira ısmarlayayım.”

“Gelirim.”

Janey onu tekrar kucakladı. “Evde olman güzel. Şimdi kliniğe geri dönmem gerek”

“Görüşürüz şımarık velet.”

“Bana öyle deme!” diye omuzunun üstünden bağırarak içeri girerken.

Mac ellerini korkuluğa dayayıp gözlerini limana dikti. O sabah havaalanı otelinde uyandığında Maddie Chester diye birinden haberi yoktu. Sadece birkaç saat içinde nasıl ondan başka şey düşünemez olmuştu?

3. Bölüm

Ev annesinin yetki alanı olsa da, Koca Mac ahır biçimindeki garajda hüküm sürüyordu. Linda ahır için “bataklık” diyordu çünkü tamir için oraya giden her şeyi yutuyor ve hiçbir şey geri dönmüyordu.

Mac, arka köşeye giden yolun üstündeki örümcek ağlarına vurarak kargaşanın arasında yolunu bulmaya çalıştı, beyaz örtüyü görünce kalbi hızla çarpmaya başladı. Tıpkı bıraktığı gibi... Bir çift eski bisiklet önüne çıktı. İçlerinden birinin Maddie’ye uygun olup olmadığını anlamak için şöyle bir baktı.

İkisinden de vazgeçti, “Ona yeni bir tane alacağım, böylece hem iyi hissedecek, hem de çıldıracak.” Onu çıldırtma düşüncesinin neden bu kadar cazip geldiğini bilmiyordu ama ona meydan okuduğunda karamel renkli gözlerinde çakan hayat kıvılcımından hoşlanıyordu.

Örtüyü çekince ilk aşkı ortaya çıktı: ehliyetini aldıktan iki ay sonra Ned’in ona sattığı turuncu renkli Honda 250 mo-

tosiklet. Annesi öfkeden kudurmuş, Ned'i fena haşlamıştı ama Koca Mac, "Bırak başının çaresine baksın," diyerek Linda'ya baskı yapmıştı.

Mac satın aldığı anda motor zaten eskiydi ama babasının yardımıyla onu büyük bir zevkle yenilemişti. Elini gaz deposunun üstünde gezdirdi ve deri selenin üstünde durdu. "Ne diyorsun yaşlı kızım? İçinde hâlâ hayat var mı?"

Mac motoru iterek kırık deniz kabuğu döşeli araç yoluna çıkardı, tam yağını kontrol ediyordu ki annesi arkasında belirdi. Attığı çığlık yüzünden Mac neredeyse kalp krizi geçirecekti.

"Of anne." Çömeldiği yerden doğrulup annesine sarıldı. Kadın minyonda ve Janey'nin annesinden aldığı belli olan açık renk saçları vardı. "Ödümü patlattın."

"Aha, "dedi annesi, "Şuna bir bakın."

"Fazla abartma."

"Seni her görüşümde daha yakışıklı oluyorsun." Mac'in yanağını okşadı, sonra keskin mavi gözleri, üstüne odaklandı. "Ama neden bu kadar yorgun ve zayıf görünüyorsun?"

Mac kendi kendine gülümsedi. Çocukları ona boşuna Vudu Ana demiyordu. "Aşırı çalışıp fazla eğlenmemekten."

"Evdeyken bunun icabına bakmamız gerek. Ne kadar kalacaksın?"

"Bir süre," diye cevap verdi, kasten belirsiz bırakarak. McCarthy çocukları, ona planları hakkında süre vermemeleri gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişlerdi.

"Bana o paslı tenekeye bineceğini söyleme," dedi ürpe-

rerek. “O şeyden nefret ediyorum. Kendini onun üstünde öldüreceğinden neredeyse emindim.”

Mac en sevimli tebessümlerinden biriyle karşılık verdi. “Bu motorun üstünde tek bir pas lekesi yok ve bir yerlere gitmek zorundayım.”

“Benim arabamı kullan. Atölyeden yeni çıktı. Otele yürüyebilirim ya da ihtiyacım olursa birinin kasabaya bırakmasını isteyebilirim.”

Mac, araç yolundaki sarı renkli, üstü açılır VW kaplumbağaya baktı. “Ne şimdi, ne de başka bir hayatımda anne.”

“Hadi ama! O kadar da kötü değil.”

“Ehm, şey, o kadar da.”

Annesi derin bir soluk aldı. “Bacağına ne yaptın sen?”

“Kasabada başıma küçük bir kaza geldi.” Mac, Maddie’yle karşılaşmasını anlattı. “O yüzden orada kalıp bebeğine bakmasına yardımcı olacağım ve ayağa kalkana kadar oteldeki vardiyasını üstleneceğim.”

“Hizmetçi gibi çalışamazsın! İnsanlar ne der? Sen bir McCarthy’sin!”

Ailesinin, adada yaşayan diğer insanlardan daha üstün olduklarını düşündüğünü daha önce fark etmiş miydi? Maddie’nin duyarlılık gösterdiği bu muydu? O yüzden mi ailesinden şikâyet ediyordu? “Ne olmuş yani? İşini kaybetmeyi göze alamaz ve yaralanması benim suçum.”

“İşini kaybetmeyecek. Yerini şimdilik doldururuz.”

“Bunu istemiyor. O yüzden onun yerine bakacağım.”

“Hiçbir oğlum asla...”

Mac elini kaldırıp onu susturdu. “Bu yerin sahibi olmamız, diğer insanlardan üstün olduğumuzu göstermez. Onun yerine bakacağım ve konu kapanmıştır. Eski uyku tulumlarımız hâlâ kamp malzemelerimizin arasında duruyor mu?” Burnundan soluyan annesini araç yolunda bıraktı ve uyku tulumlarını tam tahmin ettiği yerde, küften korunması için fermuarlı poşetlerin içinde saklanmış halde buldu.

“Onunla ne yapacaksın?”

“Bebegine bakmasına yardımcı olabilmek için birkaç gün Maddie’nin evinde yerde yatacağım.”

“Bu çılgınlık Mac. Herkes ne der? Onun bir kız kardeşi var...”

“Bakması gereken bir ailesi olan kız kardeşi. Endişelenme, evdeyken üstüme titreyecek çok zamanın olacak.”

Annesi onu izlerken uyku tulumlarından birini motorun arkasına attı. Onun buz gibi bakışlarını görmezden gelerek, motoru çalıştırmadan önce bujileri ve bağlantılarını kontrol etti. Marşa bastığı anda makine öksürdü ve sustu. Ardından, kulakları sağır eden bir geri tepmeyle tekrar hayata dönmenden önce, iki deneme daha yapması gerekti.

Mac, eskiden olduğu gibi, kendini motoruyla adanın rüzgârlı yollarına vurmak için sabırsızlanıyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye haykırdı annesi, motor gürtlüsünün ardından.

“Babamı görmeye ve oradan Maddie’ye. Yarın dönerim.”

“Mac! *Dur!* Konuşmamız gerek!”

Mac motorunu döndürdü ve arkasında, uçuşan deniz kabuğu parçaları bırakarak, tam gaz yola çıktı.

“Kaskını unuttun!”

Omuzunun üstünden sırtarak onu duymamış gibi yaptı. Tıpkı eski günlerde olduğu gibi.

Mac, tepeden marinaya doğru inen virajlı yolda süzülürken, Miami'den ayrılmadan önce saçlarını kestirme derdine düşmediği için sevindi. Saçlarının arasından geçip giden rüzgâr onu lise yıllarına döndürmüş ve bu özgürlük patlaması ona hayatın böylesine karmaşık hale gelmediği günleri hatırlatmıştı.

Düşünceleri kaçınılmaz olarak Maddie'ye ve Janey'nin onun hakkında söylediklerine kaydı. Büyürken aralarında sadece birkaç kilometre vardı ama sanki onları ayıran ışık yıllarıydı. Kendisi mahallenin kahramanı iken, onunla alay eder ve dalga geçerlerdi. Kızcağızın yapabileceği ya da değiştirebileceği hiçbir şey olmadığından, kim bilir başka neler yaparlardı.

“Bütün yanlışları düzeltmek senin elinde değil,” diye mırıldandı kendi kendine. Yine de, bir sebepten bunu yapmak istiyordu. Kadın, içindeki temel bir dürtüyü canlandırmış ve orada olduğunu bile bilmediği bir parçasına dokunmuştu. Bu düşünce onu hem heyecanlandırıyor, hem de rahatsız ediyordu.

Araya mesafe koyması gerektiğine karar verdiği halde, bunu yapamayacağını biliyordu. Aslında, babasına kısaca bir

merhaba dedikten sonra, doğruca ona doğru yola koyulacaktı. Maddie'nin daha önce gösterdiği tepkinin kazaya ve sonucunda yükselen adrenaline bağlı olduğuna kuşku yoktu. Onu tekrar gördüğünde her şey normale dönmüş olacaktı, en azından öyle umuyordu.

Mac marinaya girip çöp konteynerlerinden birinin yanına park etti. 1.90'lık boyu sayesinde, Koca Mac'in dağınık ve tel gibi gri saçları ana tersane karmaşasının ortasında hemen göze çarpıyordu. Koca Mac'in kitabında güneş kremi yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı, o yüzden şimdiden bir tatilcinin yaz sonunda olacağı kadar yanık tenliydi. Ağartılmış kot şort ve marka yelken pabuçları giymişti. Mavi tişörtünün üstündeki rengi atmış baskıda, ağzını kocaman açmış bir levrek vardı.

Mac, babasının emirler yağdırırken ve bir dizi el işaretiyle bazı tekneleri uzaklaştırıp gelen bazı tekneleri rıhtıma yönlendirirken, çocuklarla, müşterilerle ve elemanlarıyla nasıl etkileşim içinde olduğunu izledi. Koca Mac bu sahneyi bir sevkıyat memurunun becerisi ve bir eğitim çavuşunun otoritesiyle sergiliyordu.

Neşelenen Mac, babasının yeni gelen tekneyi bağlamasını bekledi. Ana tersanenin aşağısında, marinanın komutan muavini Luke Harris, güvenlik ve beceri sınırlarını ihlal eden sürat meraklısı bir tekne sahibiyle boğuşuyordu.

Mac'in liseden sınıf arkadaşı olan Luke, yaz aylarında McCarthy'lerin yanında Mac'in sayamayacağı kadar çok çalışmıştı. Mac, onun kontrolden çıkan tekneyi çevresindekilere zarar vermeden yakalamasını seyretti. Tersanedekiler Luke'u

hararetle alkışlarken teknenin kaptanına kaşlarını çatmak düştü.

Koca Mac dikkatini restoran için mısır koçanlarını soyan, büyük ihtimalle teknelerden topladığı çocuklara vermişti. Söylediği bir şeye bütün çocuklar gülüştiler. Arka cebinden bir sineklik çıkardı, çocukları rahatsız eden sezonun ilk arılarını kovaladı ve sinekliği tekrar arka cebine soktu.

Çocuklardan birinin kafasını okşayıp arkasını döndüğünde, kenarda oğlunun onu beklediğini gördü. Yüzü büyük bir mutlulukla aydınlandı. Babası rıhtımdan ona doğru yürürken Mac'in boğazı düğümlendi. Hiç kimseyi, onu hoşgörülü ama sağlam bir disiplinle büyüten bu dev adam kadar sevmeydi. Babası durdu, ona şöyle bir baktı ve sonra gözlerine inanamaz gibi başını iki yana salladı. Koyu renk güneş gözlüklerinin ardında Mac, gözyaşları olduğundan emindi.

"Bu ne güzel sürpriz," dedi Koca Mac yumuşak bir sesle, oğlunun yüzünü nasırlı, işten sertleşmiş, yemek tabağı büyüklüğündeki avuçlarının arasına alırken. Babalarının coşkulu sevgisi bir zamanlar oğullarını utandırırды ama Mac uzun zaman önce bu hoşnutsuzluğu aşmıştı. "Sorun nedir?"

Mac güldü, babasının da bir bakışta bazı şeylerin yolunda gitmediğini anlaması şaşırtıcı değildi. "Sanırım gecemi gündüzüme katmakla meşguldüm."

"Berbat görünüyorsun." Kalın kolunu Mac'in omuzlarına attı. "Sana öğle yemeği ısmarlayayım mı?"

"Teşekkürler ama ben yedim. Aslında kasabaya geri dönmem gerek." Babasına kısaca Maddie'yle başına gelenleri anlattı.

“Otelde onun yerine bakmak konusunda ciddi olamazsın.”

“Birkaç gün çalışamaz ve işini kaybedecek diye ödü patladı.”

“Böyle bir şey olmayacağını garanti edebiliriz evlat. Biz zalim değiliz.”

“Gurur meselesi. Ayrıca, birkaç oda temizlemek ne kadar zor olabilir ki?”

Koca Mac kıs kıs güldü. “Muhtemelen tahmin edebileceğinden daha fazla. Annen kıyameti koparacak.”

“Emin ol, şimdiden yeterince azar işittim.”

Koca Mac başıyla motosikleti işaret etti. “Yaşlı kızı deposundan çıkarmışsın, ha?”

“Harika sürülüyor.”

“Ara sıra onu çıkarıp bir tur atıyor, yağlayıp hazırlıyorum. Her ihtimale karşı.”

“Ne ihtimali?”

“Eve gelme ihtimaline karşı.” Babasının sözlerindeki katıksız basitlik Mac’in içini acıttı. “Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.”

“Sorun değil. Şimdi buradasın. Ne kadar kalacaksın?”

Mac, uzun uzun marinaya göz gezdirdi, dökülmeye başlayan badanayı, ofis ve restorana ev sahipliği yapan ana binanın sarkan çatısını ve hediyelik eşya dükkânının kırık penceresini seyretti. Babasını görmek, Mac’e gelir gelmez geri dönmek konusunda ettiği yemini unutturmuştu.

“Kalabildiğim kadar.”

Maddie yıllardır uyumadığı kadar derin uyudu. Rüyasında Mac McCarthy'yi gördü. Bir yelkenlideydiler, dümeninde Mac vardı. Güneş üstlerinde parlıyor, pürüzsüz ahşap tekneye güç veren okyanus meltemi sıcağı bastırıyordu. Mac'in üstünde sadece dar kalçasını örten mayosu vardı. Yapılı göğsüne ve dalgalı karın kaslarına, mayosunun içine doğru kışkırtıcı bir yol izleyen koyu renk tüyler serpilmişti.

Onun kendisini izlediğini görünce gülümsedi, güzel yüzü ve ışıldayan gözleriyle büyüleyiciydi. Mac McCarthy –mahallenin kahramanı ve altın çocuğu– onunla birlikte olmaktan öyle mutlu görünüyordu ki, bu mucizeden başka bir şey olamazdı.

Zihninin gerilerinden gelen bir ses ona dikkatli olmasını söylüyordu. İsteddiği her kadını elde edebilecek bir adam onunla gerçekten ilgileniyor olamazdı ama şu an çevrede başka hiç kimse yoktu. Kalmak istediği sürece sadece kendisine aitti ve Maddie onu hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Onun kendisini paramparça edebilecek güce sahip olduğunu bilmesi, duyduğu arzuya engel olamıyordu. Sanki dışardan yabancı biri gibi kendini izleyen Maddie kalktı ve teknenin geniş kaptan köşkünde ona doğru gitti.

Mac kolunu omuzuna dolayıp onu kendine doğru çekti. Güneşi içmiş tenini yavaşça okşayan Mac'in eli, içindeki isteği alevlendiriyordu.

Maddie ona baktı, duyduğu arzunun yüzünden okunduğuna kuşku yoktu.

Mac gözlerini onun gözlerine kilitleyip başını eğerek dudaklarına çekingen bir öpücük kondurmadan önce, uzun süre yüzünü inceledi.

Maddie elini Mac'in ensesine doladı, daha fazlası için kendine doğru yaklaştırdı.

Araladığı dudakları Maddie'nin ağzına kapandığında, Mac sonsuza kadar onu öpmek istediğini düşündü. Daha derinlerde onunla ateşli bir düelloya girişmeden önce, diliyle dudaklarının çevresini taradı.

Maddie onun hamlesine aynen karşılık verdi.

Maddie dudaklarını ona teslim etmeden Mac'in elini dümeninden ayırdı, kollarını beline dolayıp kendine çekerek uyanan erkekliğinin üstüne bastırdı. Sahipsiz yelkenler rüzgârda kanat çırparken tekne su dolup batmaya başladı.

Arzu o kadar güçlüydü ki, göğüslerinin Mac'in göğüs kafesinde ezilmesine aldırmaz bile etmedi.

Birbirine kenetlenmiş dudaklarından bir inleme yükseldi ve Maddie bunun kendisinden mi ondan mı geldiğinden emin olamadı. Zaten ne önemi vardı?

Tel kapının dışından iniltiyi duyunca Mac hızla içeri girdi ve onu uykuda buldu; rüya gördüğü çok açıktı. Saçları yüzünün çevresinde müthiş bir ışık halesi oluşturmuştu. Dudakları büzülmüştü ve kıpırdıyordu.

Bu görüntüyle kıpırdıyamaz hale gelen Mac, uyku tutulumunu ve aldığı yeni bandajları kapının kenarına bırakarak onun yanına gitti. Kadın tekrar inleyince, Mac ağrısının artıp

artmadığını merak etti ama Maddie bacaklarını açıp kalçasını yukarı kaldırdığında, Mac kaya gibi sertleştiğini hissetti.

“Tanrım,” diye mırıldandı, tepinmeye devam ederse tekrar yaralarını açabilirdi. Kanepede onun yanına oturdu ve sabit durmasını sağlamak için omuzlarını kavradı. “Maddie, uyan. Rüya görüyorsun.”

“Mmm.”

Bugüne kadar gördüğüm en güzel ağız. Kendi ağzını onun dolgun, pembe dudaklarına bastırmanın nasıl bir duygu olacağı hakkında fantezilere dalacakken, Maddie bir kez daha kalçasını yukarı kaldırdı.

“Maddie.”

Maddie yaralı olmayan kolunu onun boynuna dolayıp kendine doğru çektiğinde şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Birkaç saniye önce kısa bir fanteziden ibaret olan şey, kadının dudakları kendi ağzının altında açılıp dili arsızca ağzının derinliklerine saldırdığında, gerçeğe dönüşüvermişti.

Mac ona engel olması gerektiğini biliyordu eğer doğru dürüst düşünmeyi başarabilirse onunla birlikte olmak aklına gelecek son şey olmalıydı. Bunun yanında, eğer onunla kavga edecek olursa, onu incitme riski vardı ve bunu zaten yeterince yapmıştı. Kadının yumuşak yanağını avucuna aldı, dili onun dilinin arsız dürtüleriyle buluştu ve mükemmel lezzetinin tadını çıkarmaya başladı.

Bakışları karşılaşıp gözlerinin cazibesine teslim olduğunda, zaman akıp gitmişti. Saçlarından gelen yaz çiçeklerinin kokusunda adeta kaybolmuştu, onu beş dakika mı yoksa

bir saat mi öptüğünün farkında değildi. Tek bildiği şey, bitmesini istemiyordu; asla...

Maddie'nin uyanıp artık rüya görmediğini anladığı o anı, Mac de hissetmişti. Vücudu gerilip kaskatı kesilmiş ve ateşli dudakları hareketsizleşmişti.

Mac ona bakmak için geri çekildi; öpüşmelerinin, kaba duygularının ve içindeki arzusun karışımıyla afallamış haldeydi. Maddie'nin alnına düşen saçlarını geri ittiğinde, yüzünde dolaşan şaşkınlığı, utancı ve öfkeyi gördü. Ona olan arzusu Mac'i savunmasız yakalamış ve içini tamamen farklı bir tutkuyla doldurmuştu; ona istediği her şeyi, ama her şeyi vermek...

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sonunda. Mac genzini temizledi. "Seni uyandırmaya çalışırken beni öptün."

"Seni öpmedim!" Sonra birden kolunun hâlâ Mac'in boynuna dolanmış olduğunu fark etti. Kıpırmızı kesilerek kolunu çekti.

"Ah, evet. Yaptın." Tekrar eğildi, kalçası neredeyse tam onunkinin üstündeydi. "Ve bil bakalım ne? Hoşuna gitti."

"Bunu bilmiyorsun."

"Öptüğüm kadının hoşlanıp hoşlanmadığını bilirim."

Nefret, kadının dudaklarında alaya dönüştü. "Aha, sen ve engin tecrüben, *elbette* bilirsin."

Maddie'nin onu hor görmesiyle neşelenerek üstünde oyalanmaya devam etti. Onun damarına basmaktan neden bu kadar keyif alıyordu?

Maddie elini onun göğsüne doğru uzatarak daha fazla

yaklaşmasını engelledi. “Lütfen çekilir misin? Kalkmam gerek.”

“Nereye gideceksin?”

“Tuvalete, çok merak ediyorsan.”

Kalkmasına izin vermek yerine kollarını altından geçirip onu havaya kaldırdı.

“Beni yere indir!” Mac’ın kolunun üstünden aşan dizinin verdiği acıyla yüzünü buruşturdu. “Oraya kendim gidebilirim.”

“Ama mecbur değilsin.” Onu kapıya kadar götürdü ve ayağının üstüne basmasını bekledi. Kadının yüzündeki hüznü ifade Mac’ın içini acıttı.

“Bir dakikaya kadar çıkarım. O zamana kadar gitmiş olmanda bir sakınca yok.” Sağlam eliyle duvardan destek aldı.

Mac kapıyı kapatıp dışarda beklerken, başını duvara yasladı. Aklını başından alan öpücüğü tekrar yaşarken, ateş gibi yanan vücudunun sakinleşmesini boşuna bekledi. Mesafeyi koruyup onunla yakınlaşmama planları buraya kadardı. Tek bir öpücükle, şimdiye kadar hiçbir kadınla olmadığı kadar onunla yakınlaşmıştı.

Banyonun kapısı açıldı. “Kız kardeşimin evine gitmem gerek.”

“Biliyorum.”

Maddie’nin bakışları, kapının yanında duran uyku tulumuna kaydı. “Nedir bu?”

“Bir uyku tulumu.”

Alev saçı gözlerle Maddie ona baktı. “Dalga geçme.”

“Gece bebek konusunda yardıma ihtiyacın olabilir.”

“Burada kalamazsın. Asla.”

“Tek elinle hem kendine hem de Thomas’a bakmana izin verecek değilim.”

“Bunu halletmek sana düşmez! Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama hayatıma dalıp bana emirler yağdırmazsın...”

“Kendi sakarlığım yüzünden oğlunu ya da başka bir şeyi kucağından düşürmenin sorumlusu olamam.”

“Senin sorumluluğun değil! Benim. Thomas’a her zamanki gibi bakacağım; kendi başıma. İhtiyacım olan son şey kasabada herkesin burada kaldığını duyması.”

Katır gibi inatçılığı Mac’i eğlendirmişti ve anlaşılan bunu gizlemekte pek başarılı değildi.

“Komik olan nedir?”

“Sen, özellikle...” Elini havada salladı. “Heyecanlandığında.”

Gözleri ona doğru alev saçtı. “Heyecanlı değilim. Öfkeliyim!”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Gel anlaşalım; ya içerde uyku tulumumu serecek bir yer bulayım, ya da verandada uyuyayım. Böylece sözünü ettiğin “herkes”e içerde kalmadığım için ne kadar üzgün olduğunu anlattırısın. İnan bana, Gansett yıldızlarının altından daha beter yerlerde uyudum.”

“Her nereden geldiyse oraya dönmeni ve beni rahat bırakmanı istiyorum.”

Bu empatik yorum, gereğinden daha fazla canını yaktı.

“Kendine ve Thomas’a bakabilecek hale gelir gelmez gideceğim.”

“Her zaman bu kadar küstah ve pişkin misin?”

Mac bunu biraz düşündü. “Evet, sanırım.”

“Başkalarında işe yarayabilir ama bana sökmez.”

“Dikkate alındı.”

“Şimdi de benimle alay ediyorsun.”

“Etmiyorum.” Saatine baktı. “Bir Chester kadınının daha beni azarlamasına ihtiyacım yok. Bir tanesi yeter bile.”

“Uf, çekilmez birisin.”

“Öyle derler. Tişörtünü değiştirmek isteyebilirsin. Üstünde kan var.”

Mac’e doğru ters ters bakan Maddie yatak odasına döndü.

“Yardım ister misin?”

“Hayır!” Kapı çarpılarak kapandı.

Öpüşmekten hoşlanmış olabilirdi ama Maddie yine de onun etrafında olmasını istemiyordu.

Maddie yatak odasının kapalı kapısına yaslandı. *Tanrım. Zihni deli gibi çalışıyordu. Mac McCarthy’yle ilgili erotik bir rüya gördüm, bu da yetmezmiş gibi ona saldırdım. İnsanların hakkımda söylediklerini duymuşsa, artık inanmıştır.*

Kuşkusuz inanmıştı. Neden inanmasın? *İyi ama, neye inandığı neden umurumda olsun? Toparlandıktan sonra etrafımda dolanmayacak gibi görünüyor. Miami’deki hayatına geri dönecek ve ben hâlâ burada onun ailesi için çalışmaya*

ve kendi hayatımı yaşamaya devam edeceğim. Bana hiçbir şey ifade etmiyor.

Yine de, diye düşündü acı içinde temiz bir tişört almaya çalışırken, *beni öpmekten hoşlanmış gibiydi.* Duygusal öpücük onu da aynı oranda sarsmıştı. Şortunun içindeki etkileyici şişliği ve gözlerindeki ateşli bakışı da kaçırmamıştı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken Mac'in parfümünün kokusunu hissetti, elini burnuna götürüp ona sonsuza kadar Mac'i hatırlatacak baharlı aromayı içine çekti.

"Kes şunu," diye tısladı aynadaki bitkin yansımasına. "En son bir erkeğin boş vaatlerine kandığında, kendini yalnız bir anne olarak buldun. Tekrar saçmalama. Senden istediğini alıp yolda bırakacak, hepsinin yaptığı gibi. Onun da bir farkı, ya da başka bir özelliği yok."

Bütün bunları söylerken bile, hepsinin doğru olduğuna inanmıyordu. İyileşene kadar kalacağına söz vermekle farklı olduğunu kanıtlamıştı. Ya özel olması? Bekleyip görmesi gerekiyordu ama ondan bir beklenti içine girmeyecekti. *Giremezdi.*

Kalbini bir kez daha bir erkek için riske atmak istemiyordu, özellikle de sanki hiç varolmamış gibi kendi hayatına devam ederek onu paramparça edecek güce sahip olan biri için...

Bir daha asla.

Mac saatler sonra, Maddie'yi ve yerinde duramayan Thomas'ı eve geri getirdi. Üstüne işenmesinin ve kusulmasının dışında, Mac takdire değer bir iş çıkarmış asistanının

sözlü yardımıyla dokuz ve on bir ay arası dört bebeğin bakımını üstlenmişti. Daha önce hiç bez değiştirmedeği halde işi anında kapmış, Thomas'ın kanı ona anında kaynamıştı.

Maddie sağlam koluyla Thomas'ı tutarken Mac basamaklarda ona yardımcı oluyor, aynı zamanda Thomas'ın ağzına soktuğu eliyle parmak ısırma oynuyordu. Mac bütün öğleden sonra boyunca, Maddie'yle nadiren göz teması kurmuştu. Bunun sebebi öpücük müydü, yoksa başka bir şey miydi? İnsanların onun hakkında anlattığı şeyleri mi duymuştu?

Maddie'nin midesine bir sancı saplandı ve avuçları terlemeye başladı. Tıpkı diğerleri gibi, sırtında bir küfe dolusu dert taşımayan, sıradan bir kız olmayı ne kadar çok isterdi. İçini çekti ve sırtındaki küfeden kurtulmayı diledi.

“Neden içini çektin?” diye sordu Mac, onu ve Thomas'ı kanepeye yerleştirirken.

Cesaret edip yüzüne baktığında, Mac'in onu izlediğini gördü.

“Bir yerin mi acıyor?”

Yüreğim. Midem. Dizim. “Hayır.”

Mac, her zaman yaptığı bir şeymiş gibi Thomas'ı kucakladı. “Hangisi daha önce? Duş mu, akşam yemeği mi?”

“Buradan devralabilirim. Neden aileni ziyaret etmeye gitmiyorsun?”

“Bütün akşam bunu mu konuşacağız?”

“Seni burada istemediğimi idrak edene kadar.”

“Öyle mi? Çok şaşırdım ve incindim.”

“Kapa çeneni.”

Mac, Thomas’ı kalkan yaptı. “Çocuğun önünde böyle konuşma.”

Maddie’nin bakışı kanını donduracak cinstendi.

“Sorumu tekrarlıyorum; Duş mu, akşam yemeği mi?”

Maddie, gıcırdattığı dişlerinin arasından cevap verdi, “Yemek, yoksa iki kere duş yapmak zorunda kalırsın.”

“Anladım.” Tişörtünün üstündeki lekelere baktı. “Belki de önce üstümü değiştirmeliyim. Leş gibi kokuyorum.”

Maddie, onun Thomas’ı ne kadar doğru tuttuğunu görmezden gelemedi. Çocuğu sıkıca kavramış ve güçlü kolunu vücuduna dolamıştı. “Şey, bunu yapmak için yemek ve duşu beklemek isteyebilirsiniz. Biraz kargaşa oluyor da.”

“Bu ufaklık herkesin başa çıkabileceği türden bir şey değil, öyle mi?” diye sordu. Şakadan Thomas’a kaşlarını çattarken, bebek ellerini çırpıyordu.

“O yüzden hiç karışmaman gerekiyordu.”

“Çok geç.” Bir kez daha aklını başını alan tebessümüyle Maddie’ye baktı. “Peki, tamam. Hadi ahbap, başlayalım.”

Maddie’nin talimatı doğrultusunda, Mac bebeği yüksek sandalyesinde hapis tutacak çizgi film karakterlerini taklit eden bir gösteriye başladı. Çeşitli sesler çıkarıyor, önceden kalan tavukların yanında yemesi için tatlı patates kavanozunu açarken, Thomas’ın ilgisini üstünde tutabilmek için her türlü maskaralığı yapıyordu.

“Tavuğu tepsinin üstüne koy,” dedi Maddie. “Onu parmaklarıyla yiyebiliyor, ama patatesi sen yedirmek zorundasın.”

“Bunu yapabilirim,” dedi Mac, yüzünü komik bir şekilde buruşturarak.

Mac’ın turuncu renkli bebek mamasını Thomas’a yedirebilmek için gösterdiği çabayı izleyen Maddie, onun her konuda bu kadar gayretli olup olmadığını düşündü. Bu düşünceyle bütün vücudu baştan aşağı ürperdi.

Mac ona baktı. “Ne? Yanlış mı yapıyorum?”

Genzini temizleyip cevap verdi, “Hayır, iyi gidiyorsun.”

Thomas, Mac’ın bu boşluğundan yararlanıp kaşığı kaptı ve savurdu, içindeki turuncu kütle gürültüyle Mac’ın yanına kondu.

Maddie kıkır kıkır gülmeye başladı.

Thomas da onu taklit edince, Mac öfkeyle ona baktı.

“Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?” diye sordu ve tatlı patatesi Thomas’ın burnuna yapıştırdı.

Bebek gülmekten katılırken, Maddie’nin yüreği garip, yabancı ve tamamen tedirgin edici bir duyguyla kasıldı. İşte o zaman anladı ki, sonsuza kadar bu adamdan uzak durması gerektiğini kendine telkin etse de, sonunda yine onu karşı konulmaz bulacaktı. Özellikle, oğluna karşı sergilediği bu şefkatli tavırdan sonra.

“Sanırım içinden çok dışında patates var,” dedi Mac, kavanoz tamamen boşaldığında. Bebek sandalyesinin etrafındaki yer ve duvar savaş alanı gibiydi ve iki “adam” da turuncu bir balçığa bulanmıştı.

“Neden banyonun yemekten sonra geldiğini anladın mı?”

“Annen çok akıllı,” dedi Mac kıpırdanıp duran Thomas’ı sandalyesinden indirirken. “Ama sen zaten biliyordun, değil mi? Hadi banyoya ahbab.”

Kendi oğlunu yıkayamayacak olması Maddie’yi huzursuz etti. “Lütfen dikkatli ol. Bir kez ıslandı mı, kaygan bir yılan balığından farkı kalmaz.”

“Hallederiz.”

“Su çok sıcak olmasın.”

“Olmaz, merak etme.”

“Havlular dolapta.”

“Buluruz.”

Maddie onların ne yaptığını görmek için can atıyordu. Onun yerine, Thomas’la alçak sesle konuşan ve onun sık sık çığlık atmasına sebep olan Mac’in sesini dinlemekle yetindi. Yıkanmak Thomas’ın en sevdiği şeylerden biriydi ve işleri bittiğinde Mac’in temizlemek zorunda kalacağı ortam Maddie’yi gülümsetti.

Çok kötü yaralanmasına rağmen, o gün, bütün hayatı boyunca yaptığından daha fazla gülümsemişti. Mac’in neşeli ve iyimser kişiliğinin ışığı altında asık suratlı durmak çok zordu.

Tel kapı açıldı, Tiffany başını içeri uzattı. “Bir şeye ihtiyacın var mı diye bakmak istedim.”

Thomas çığlık atmak için tam o anı seçti.

Tiffany banyoya baktı. “Neler oluyor?”

“Thomas’ı yıkıyor.”

Kız kardeşinin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ciddi misin?”

“Dinle,” dedi Maddie.

Mac’ın uzaklardan gelen homurtulu sesi, Thomas’ın komik sesine ve su şapırtılarına karışıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Tiffany gönülsüzce, “Ne hoş.”

“Evet öyle.” Maddie neden Mac’i savunmak zorunda hissettiğini anlamamıştı.

“Umarım hepiniz...” Tiffany elini havada salladı, “Kendinizi kaptırmıyorsunuzdur.”

“Kardeş öğüdünü aklımda tutacağım. Kendi derdin kendine yeter. Benimkilere bulaşma.”

“Şuraya yazıyorum Maddie, bu adam bela.” Öfkeli bir fısıltıyla devam etti, “Evan McCarthy’nin arkadaşının sana ne yaptığını hatırla. Evan yalan söylediğini biliyordu ve bu konuda hiçbir şey yapmadı. Söz konusu onun erkek *kardeşi*. Onun kardeşi. Ve annesinin annemize yaptıkları!”

“Yeter! Bunların hiçbirinin onunla bir ilgisi yok.” Maddie’nin yüreği artık hatırlamak istemediği şeylerin önüne getirilmesiyle deli gibi çarpmaya başlamıştı. “Şimdi lütfen... git.”

Tiffany kapıya doğru ilerlerken, Maddie sakinleşmek için sürekli derin nefes alıyordu. Lisedeki o korkunç yılın anılarının ortaya çıkmasıyla altüst olmuştu, ellerinin tiremesini engelleyemiyordu.

Mac, üstünden sular damlayarak ve Thomas’ı kurbağalı havlusuna sarmış bir halde banyodan çıktığında, Maddie geçmişle ilgili her şeyi unuttu ve kendini Thomas’ın yumuşacık gülücüğüne bıraktı. Thomas’ın küvetteki savaşı kazandığı

çok açıktı ama Mac saçlarından yüzüne ve tişörtüne damlayan sulara rağmen, kendinden son derece hoşnut görünüyordu.

Maddie onun Thomas'ı kucağında yukarı aşağı zıplat-tığını görünce Tiffany'nin bir konuda haklı olduğuna karar verdi: Mac McCarthy belaydı. Çok büyük bela...

4. Bölüm

Maddie, Thomas'ı giydirip biberonunu hazırlarken Mac'le konuşuyordu ama Thomas sütünü içerken onu tutması için ısrar etti.

Bebeğin tombul ellerinden birini tutan Mac kendi yüzüne götürüp hafifçe sürdü. "Narin eller. Anne uf olmuş. Ona iyi davran."

Mac'in söylediklerini dikkatle dinlerken Thomas'ın minik beyaz kaşları çatıldı. Mac elini bıraktığında yanağını yavaşça okşamayı sürdürdü.

Mac'in bakışları yumuşadı ve dudakları neşeyle titredi. "İyi çocuk." Thomas'ı, Maddie'ye doğru uzattı ve onun biberonu Thomas'a vermeden önce rahat bir pozisyon almasına yardım etti.

"Teşekkür ederim." Birden Maddie'nin yüreği göğüs kafesine büyük, cildi vücuduna dar gelmeye başladı, ciğerleri hava alabilmek için sıkıştıyordu. Düşündüğü zaman, daha on saat önce onu tanı mıyordu ve şimdi hiç şüphesiz kendi ço-

cuğuna da göstereceği dikkat ve ilgiyle oğlunu besleyip yıkıyordu. Bunu hâlâ sindirememiştir.

Maddie oğlunu beslerken, Mac bebek sandalyesinin etrafını temizleyip mutfakı topladı. Uzun boylu ve geniş omuzlu olduğu halde, hareketleri gayet zarifti. Dar tişörtünün altında dalgalanan kasları seyreden Maddie, onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak dudaklarını yaladı. Süpürgelikleri silmek için eğildiğinde, şortu sıkı kalçası üstünde gerildi. Maddie'yi hararet basıp içindeki arzu kamçılandınca, başını başka yöne çevirdi.

“Acil bir telefon görüşmesi yapmam gerek,” dedi işi bitince. “Ve duş almak zorundayım. İyi olduğundan emin misin?”

Maddie dudaklarıyla Thomas'ın yumuşak, nemli saçlarına dokundu. “Biz iyiyiz.”

Mac cebinden telefonunu çıkardı. “Hemen dönerim.”

Maddie, Mac'in muhtemelen Miami'de ondan haber almayı bekleyen bir sevgilisi olduğunu düşündü. Bu düşünceyle içini son derece mantıksız bir kıskançlık kapladı. Aklına hemen Tiffany'nin uyarısı geldi. Daha fazla aptal düşüncelere ve *kıskançlığa* kapılmaya fırsat bulamadan Mac geri döndü ve cep telefonunu sırt çantasına tıktırdı. Onlara yaklaştı, uyuklamaya başlayan Thomas'a bir göz attı. “Çok sevimli,” diye fısıldadı, bebeğin incecik sarı saçlarını düzelterek. “Ve çok iyi huylu.”

“Gerçekten öyle.” Bu samimi fısıltılar ve oğluna gösterdiği doğal, şefkat dolu ilgiyle gerilen Maddie, gözlerini Thomas'tan ayırmıyordu. “Onu tek başıma büyüteceksem, kesinlikle doğru çocuğa sahibim.”

“Neden öyle? Yani, neden tek başına?”

Uzun ve tuhaf bir suskunluğun ardından, Maddie ona bakmaya cesaret edebildi ve onun güzel mavi gözleriyle kendini incelediğini gördü. “Bu, şey, uzun bir hikâye.”

Mac’ın yüzüne tekrar o dayanılmaz tebessüm yayıldı. “İyi, önümüzde koca bir gece var. Ben verandada yatarken, pencereden bana anlatabilirsin.”

Thomas’ın babası hakkında hiç kimseyle konuşmadığını söylemeye fırsat bulamadan, Mac sırt çantasını kapıp banyonun kapısını arkasından kapadı.

Maddie gözlerini yumdu, deli gibi hızlanan ve aklından geçen düşünceleri yatıştırmaya çalıştı. Oluşmaya başladığını hissettiren bu aşktan iyi bir şey çıkmazdı. Onlara olan ilgisi geçiciydi ve bunu sürekli hatırlamak zorundaydı. Oğlunun birkaç gün sonra gidecek bir adama bağlanmasına izin veremezdi. Biberon Thomas’ın gevşeyen dudaklarından kaydı ve Thomas onun kucağına biraz daha sokuldu. Normalde onu artık beşiğine yatırması gerekiyordu ama düşürmekten korktu. Mac’ın bazı konularda haklı olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordu.

Yardım etmesi için onu beklerken, gözlerini yumdu ve Mac’ın duшта söylediği Sinatra’ya kulak verdi. O gün sayısız defa yaptığı gibi bir kez daha gülümserken, kucağında uyuyan bebeği ve duşunda şarkı söyleyen seksi bir erkeğin varlığıyla üzerine alışılmadık bir rahatlık bulutu çöktü.

Mac şampuan şişesini açtı ve daha önce her Maddie’ye

yaklaştığında dikkatini çeken yaz çiçekleri kokusunu içine çekti. Kokuya dalıp giderek Maddie'yi kır çiçekleriyle dolu bir çayırda kulağına bir papatya takmış uzanırken hayal etti. Yüzünde "buraya gel" tebessümüyle ona bakıyordu. Bu fantezi senaryoda Maddie rahat ve sorunsuzdu. Ona bakışlarında her zamanki umutsuzluk yoktu. Onu hep böyle görmek istiyordu; tasasız, mutlu ve rahat...

Sadece bu düşünce bile kasıklarım zonklatan bir istek duygusuna sebep oldu. "Neden o?" diye fısıldadı duştan akan suya. "Neden şimdi?" Kadınlarla olan geçmişinde hiçbir şey, birini daha yakından tanıyıp neler olabileceğini keşfetmek adına Mac'i düzenini bozmaya zorlamamıştı.

Belki bunun sebebi, daha önce flört ettiği kadınların daima ondan bir şey istemesiydi. Onun daha önce hiç evlenmemiş olduğunu ve başarılı bir iş hayatı sürdürdüğünü öğrendiklerinde, kadınlara iki kat daha çekici geliyordu. Bu kadınlar zincirine eklenen son halka, statüsünü yükseltmek için onu kullanmak isteyen Roseanne'di. Kadınlar onu kullanmıştı, o da kadınları kullanmıştı ve hiç kimse yara almamıştı. Sorunsuz anlaşmalar her zaman işine gelmişti.

Oysa şimdi karşısına her şeye ihtiyacı olan, ama hiçbir şey istemeyen biri çıkmıştı. Mac ondan daha fazlasını istiyordu, özellikle öpücüklerinin yumuşaklığını keşfettikten sonra. Onun için bir şeyler yapmak istiyordu çünkü diğerlerinin aksine Maddie'nin ondan bir isteği yoktu. Mac vermeye çalıştıkça, o itiraz ediyordu. Sorunsuz anlaşmaları engelleyen talihsiz çatışmaların sıradan korkusunun aksine, Maddie'yle

kavga etme düşüncesi içini beklentiyle dolduruyordu.

İş oraya geldiğinde, Mac'ın tipi bile değildi. Mac, cinsel cazibesine güvenen, yatakta yapabileceğinin en iyisini yapan ve ardından âşık olmuş gibi davranmadan yürüyüp gidebilen kadınlardan hoşlanırdı. Bu niteliklerin hiçbiri Maddie'ye uymuyordu. Göz alıcı vücudu sayesinde, erkeklerle başının dertten kurtulmadığı çok açıktı ve eğer Janey'e inanacak olursa, adamlar ondan istifade edip ardından boşboğazlık yapmışlardı.

Onun katlanmak zorunda kaldığı şeylerin düşüncesi Mac'i öfkeden kudurttu ve aklı başında olsa, bu öfke korkutucu olabilirdi. Neyse ki onu ıslak bir battaniye gibi saran yorgunluk sağlıklı düşünmesini engelliyordu. Mac McCarthy bir "ilişki" içinde değildi. O halde bu kadının dışında ne işi vardı? Neden oğluna banyo yaptıırıyordu? Ya da her ihtiyacına koşmaya çalışıyordu? Zoru neydi?

Dürüst ol. Onunla seks yapmak, tercihim olan her zamanki koşulsuz anlaşmalardan kesinlikle değil. Bunun farkına varınca, tomurcuklanmaya başlayan ereksiyon sönüverdi ve onu içine daldığı şampuan kokulu hayallerden çıkardı. Şişeyi rafa geri bırakıp duştan çıkmadan önce tıraş oldu. Tel kapının sertçe vurulduğunu duyunca, beline bir havlu doladı ve bakmaya gitti.

Kanepeye bir göz atınca, Maddie'nin kucağında Thomas'la uyuyakaldığını gördü. Bu görüntüyle içi cız etti ve bir an kapıya bakmaya gittiğini unuttu. Hemen ardından daha güçlü vurulan kapı, dikkatini oraya yöneltti.

“Bay McCarthy?”

“Evet, içeri gel.” Mac, duşa girmeden önce Beachcomber’den verdiği akşam yemeği siparişini getiren kuryeye kapıyı açtı. “Masanın üstüne bırak.” Mac cüzdanını buldu, dört tane yirmilik uzattı, üstünü geri çevirdi. “Sen de kalsın.”

“Vay canına, teşekkürler.”

Mac, kapıya yönelmeden önce onun önce kanepedeki Maddie ve Thomas’a, sonra onun üstündeki havluya dikkatle baktığını gördü.

“Gerçekten kapımı üstünde sadece bir havluyla mı açtın?” diye sordu Maddie, uykulu bir sesle.

“Evet, neden?”

“Aman Tanrım!” Uyuyan bebeği rahatsız etmemeye özen göstererek oturmaya çalıştı. “Bir saate kalmaz bütün kasaba Mac McCarthy’yi becerdiğimi öğrenir. Tam ihtiyacım olan şey.”

Mac bu kadar aptal olduğu için kendini vurmak istiyordu. Bu durumla nasıl başa çıkabileceğini düşünürken, eğilip Thomas’ı onun kucağından aldı. Dikkat ettiği halde parmakları göğsüne dokundu ve onun geri çekilmesine neden oldu.

“Üzgünüm.” Thomas’ı beşiğine yatırıp üstüne battaniyesini örttü, odadan çıkmadan önce parmaklarını bebeğin saçları arasında gezdirdi. “Büyümek için acele etme ahbap. Söylendiği kadar iyi değil.”

Kavgaya hazırlanarak salona döndü, yarı yolda durdu. “Üzgünüm,” dedi, onun gözyaşlarını görünce. “Düşünemedim.”

“Neden düşünesin? Bu kasabada kimsenin aklına se-

ninle ilgili kötü bir şey gelmez.”

“Burada aslında ne olup bittiğini herkesin öğrenmesini sağlayacağım.”

Maddie’nin dengesiz kahkahası onu şaşırttı. “Süper, teşekkürler. Bu *her şeyi* yoluna koyar.”

Mac kanepede onun yanına oturdu. “Gerçekten üzgünüm. Hiç aklıma gelmedi...”

“Olan oldu. Nasılsa alışık olduğumu düşünüyorsunuzdur.”

Mac ne diyeceğini bilemedi, o yüzden sessiz kalmayı tercih etti.

“Birileri sana söyledi, değil mi?”

Sesindeki yumuşak, bitkin ton doğruca Mac’in yüreğine saplandı. “İnanmadım.”

Hâlâ gözyaşlarıyla ıslak olan karamel gözleriyle ona baktığında, Mac’in onu rahatlatma içgüdüğü sağduyusuna ağır bastı. Kolunu ona dolayıp başını omuzuna bastırdı.

Maddie önce direndi, ama Mac de ona karşılık verdi. “Tek kelimesine inanmadım,” dedi, bu kez daha güçlü bir sesle ve başını istediği yerde tutmak için parmaklarını onun gü, yumuşak saçlarına geçirerek.

“Neden? İlk fırsatta güçlü Mac McCarthy’nin ayaklarına kapanmadığım ve benimle seviş diye yalvarmadığım için mi?”

“Sebeplerden biri.”

Bu dalga geçen yorumun ardından, Mac kısık bir sesle kahkahaya boğuldu, sesi o kadar çekici ve o kadar sekiydi ki, ciğerlerinden gelen soluğu genzinde tıkanmış gibi duyuluyordu.

“Yani egonda yara açtım, ha?”

“Hem de çok kötü,” diye cevap verdi kasvetli bir tonda, parmaklarını onun saçları arasından geçirirken. Maddie’nin ona dur demesini bekliyordu ama demedi.

“Alçakgönüllülüğün dozunu ayarlayamadıysam özür dilerim.”

Demek ki sivri dilli, hayatından bezmiş Madeline Chester da nüktedan olabiliyordu. Bunu keşfedince, diğer sebepler bir yana, Mac’in kalbi daha hızlı atmaya başladı. Masanın üstündeki paketleri işaret etti. “Ne dersin?”

“Mönüde ne var?”

“Canım ıstakoz istiyordu, o yüzden Libby’ye bir çift göndermesini söyledim.”

Kollarındaki Maddie kaskatı kesildi.

“Ne var?”

“Şu anda bütün kasaba Mac McCarthy’nin evimde yarı çıplak olduğunu ve bana ıstakoz ısmırladığını konuşuyor. Tabii kim bilir ne karşılığında.”

“Maddie...”

“Hadi, sadece yiyelim.” Az önceki kahkahanın yerini hüzn almıştı. “Ne yaparsam yapayım, zaten kendi bildiklerini söyleyecekler. Ben söz konusu olduğumda, gerçeklerin bir önemi yok.”

Mac, eliyle çenesini tutarak onu yüzüne bakmaya zorladı. “Başını asla derde sokmak istemedim.”

“Bisikletimin önüne çıktığın andan itibaren başımı derde sokmaya başladın.”

“Bu konuda pişman olduğum tek şey yaralanmış olman.”

“Benimle takıl. Pişmanlığın ne olduğunu o zaman görürsün.”

“Bu bir davet mi?”

Maddie geri çekildi, kendini nasıl köşeye sıkıştırdığını fark edip dehşete kapılmıştı. “Hayır!”

“Bana öyle gibi geldi,” dedi Mac şakacı bir tonda ve biraz daha eğilerek aralarındaki mesafeyi kapadı. Soluk almaktan nasıl vazgeçemiyorsa, onun çekiminden kurtulmayı da başaramıyordu.

Maddie’nin yüzündeki ifade yorgunluktan korkuya dönüştü. “Yapma.”

“Neden?” diye fısıldadı.

“Çünkü bir şey çıkmaz.”

“Bunu bilmiyorsun.”

“Evet, biliyorum.”

“Yanıldığını ispatlamaya zorluyorsun.” Dudaklarını onun dudaklarına dokundurdu, sımsıkı kapalı ağzının ardında kesilen soluk Mac’i mutlu etti. “Beni daha önce öptüğün gibi öp.”

“B... ben, uyuyordum. O sayılmaz.”

Kekelemesi Mac’i gülümsetti. “Haklısın. Sayılmaz. Ama bu, sayılır.” Maddie’nin eliyle göğsünü itmeye çalışmasını ve şok ya da dehşet içinde gözlerinin büyümesini göz ardı ederek Mac ağzını onun ipek yumuşaklığındaki ağzına bastırdı, elini kolundan çekti, dudaklarını ayırmadan yanağını avuçladı. İlk hareket kendisinden gelmişti. Gerisi ona kalmıştı.

Mac bir işaret, onun da istediğini belirten küçücük bir

sinyal beklerken çıldıracağını düşünüyordu. Tam pes etmek üzereydi ki, Maddie'nin sağlam elini ensesinde hissetti ve dili kararsızca alt dudağına dokundu.

Yeşil ışık.

Mac diliyle onun ağzının derinliklerine dalarak bağımlılık yaratan lezzetin tadını çıkarmaya başladı. Başlangıçta Maddie onun bu ateşli tavrı karşısında afallamış ve karşılık vermekte zorlanmıştı, ama sonunda dili Mac'in diline döndü ve her hamlesine birebir karşılık verirken, Mac daha fazlası için sabırsızlanmaya başladı.

Dakikalar sonra, Mac soluk soluğa geri çekildiğinde, tek bir duygusal öpücükten, sonuna kadar gitmişçesine etkilendiğini hissediyordu. Gözlerini açtığında, onun da kendisine baktığını gördü. Bu görüntü karşısında dayanamayıp korkak yolu seçti ve onun sıcacık ensesine gömülüp açık ağzını bastırarak öpücükler kondurmaya başladı.

"Mac." Sesi en az kendininki kadar soluk soluğa çıkıyordu.

"Hmm?" Ense kökünde hassas bir sinir ucuna denk gelmiş, dişlerinin arasında yuvarlamaya başlamıştı.

Maddie çığlık attı.

"Özür dilerim." Mac abartılı baskısından utanarak başını omuzuna gömdü ve kendini kontrol etmeye çalıştı.

Maddie'nin parmakları saçlarının arasında öylesine sakinleştirici bir biçimde dolanmaya başladı ki, Mac sonsuza kadar orada kalmak istedi.

"Canım yanmadı," dedi, uzun süren elektrik yüklü bir

sessizliğin ardından.

“Öyle mi?”

Başını iki yana salladı, saçlarının kokusu yüzüne çarptı ve bir kez daha kasıklarına ateş gibi kan pompaladı.

Cesaret bularak, dilini hafifçe aynı hassas noktada gezdirmeye başladı.

Maddie şiddetle ürperdi. “Olduğumu sandığın şey olmak istemiyorum,” dedi yumuşak bir sesle.

Mac başını kaldırdı, ilerleyen karanlığın içinde gözlerini buldu. “Neymiş o?”

“Kolay.” Kadının sessiz asaleti, genelde duvarla çevirdiği ve ulaşılmamasına izin vermediği yerlere dokundu. “Ucuz.”

Mac, sözcükleri dikkatle seçmeye çalıştı. “Tatlım, daha önce kolay ve ucuzlarla oldum, sen ikisi de değilsin.”

Maddie inanmayarak ona baktı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“İçgüdü.”

“İçgüdülerin hiç yanılmaz mı?”

“Henüz yanılmadılar.”

“Eğer benimle adın çıkarsa, kasabada hakkında iyi şeyler söylemezler.”

“Maddie, başkalarının hakkımda ne düşündüğü hayatım boyunca umurumda olmadı ve şimdi umursamaya başlayacak değilim.”

“Hayatın boyunca sevilmiş ve şefkat görmüş biri olarak bunu söylemek kolay. İnsanların ne kadar acımasız olduğunu tahmin bile edemezsin.”

Mac onun dolgun dudaklarına bir öpücük daha kon-
durdy. “Eğer bu seninle daha çok vakit geçirmek anlamına
geliyorsa, keşfetmeye hazırım.”

“Bunu şimdi söylüyorsun...”

“Şu ıstakozu denemeye ne dersin?”

Maddie yaralı elini havaya kaldırdı. “Yardıma ihtiyacım
olacak.”

“Var zaten.” Onu kucaklayıp masaya taşıdı. “Yemekten
sonra bandajları değiştirip yaralara biraz daha ilaç sürece-
ğiz.”

“Harika! İşte sabırsızlıkla beklediğim şey.”

Mac sırtıttı, onun bu sivri diline bayılıyordu. “Biraz
bekle, üstüme bir şeyler giyeyim.” Bir dakika sonra döndü-
ğünde, üstünde temiz kargo şortu ve Miami Dolphins tişörtü
vardı, eğilip yüzünü Maddie’ye yaklaştırdı. “Burada olmak
zorunda hissettiğim için burada olmadığımı bilmeni istiyor-
um.”

Güzel dudaklarını şaşkınlıkla büzdü. “Öyle mi?”

Mac başını iki yana salladı. “Bugün çok eğlenceliydi,
yaralandığın bölüm hariç ama onun dışında her şey.”

“Anlaşılan, yeterince dışarı çıkmıyorsun.”

Mac kaşlarını oynatarak beyaz şarabın mantarını çıkardı
ve dolapta bulduğu iki farklı kadehe doldurdu. Birini ona
uzattı ve tokuşturmak üzere kendi kadehini kaldırdı. “Daha
fazla dışarı çıkmaya.”

Maddie, kadehini onunkine dokundurana kadar soluk-
suz, şüphe içinde bir an bekledi.

Mac bu küçük zaferi kutlayarak, ıstakozla ilgilenmeye başladı.

Linda McCarthy, göz alıcı gün batımına aldırmadan, geniş arka verandasında volta atıyordu. Mac'i adaya geri getirme planı işe yaramıştı ama bunun dışında hiçbir şey düşündüğü gibi gitmiyordu. Eğer eve gelmesini sağlayacak bir yol bulamazsa, bütün kasaba *oğlunun* o kadınla! yattığını düşünecekti.

Annesine, değerli zamanından bir saat bile ayırmamıştı ama kasabada herkesin sürtük olarak bildiği bir kadına ayıracak yeterince zaman bulmuştu. Hayır, Linda'nın Maddie'yle bir alıp veremediği yoktu. Otelde ve haftanın bir günü evde çok iyi çalışıyordu. Bununla beraber, Linda'nın oğullarından birinin, özellikle Mac'in, yanında görmek istediği kişi değildi.

Linda, annelerin çocukları arasında ayırım yapabileceğine inanan bir kadın değildi ama Mac her zaman özeldi, her annenin gurur duyacağı bir evlattı. Lise son sınıfta takımını eyalet şampiyonluğuna taşıması, en sevdiği anılarından biri olarak kalacaktı. Profesyonel beyzbol oyuncusu olma hayalini sona erdiren yaralanmanın ardından, en az onun kadar hüsrana uğramıştı.

Mac sonra kendini toparlamış, eğitimine odaklanmış ve bugün başarılı bir işin ortağı olmasını sağlayan kariyeri kendine kazandıran mühendislik diplomasını almıştı. Bu süreçte, başarıyla dolu yolunda ilerlerken, oğlunun onu tamamlaya-

cak ve destekleyecek bir kadın bulması için dua etmişti.

Kafasında onun için uygun gördüğü aday, Mac'in geceyi Maddie Chester'la birlikte geçirdiğini duyarsa, bu asla olmayacaktı. Mac, annesinin ona uygun, adalı bir kız bulma planını iyice zora sokmuştu.

Mutfaktaki telefon çaldı. Mac olması umuduyla Linda hızla içeri daldı ama kız kardeşinin sesini duyunca homurdandı. "Merhaba Joan."

"Mac'in eve geleceğini neden söylemedin?"

"Çünkü ne zaman burada olacağını bilmiyordum." Seyahat planlarını kendisiyle paylaşmadığını itiraf edecek değildi. Bunu duyarsa, Joan çok mutlu olurdu.

"Az önce Teensy aradı. Torunu, Mac için Maddie Chester'ın dairesine ıstakoz götürmüş."

Linda inlememek için kendini zor tuttu. En zayıf gününde yüz otuz beş kilo çeken Teensy, adanın en büyük dedikoducusuydu. Eğer Mac'in Maddie'yle birlikte kaldığını biliyorsa, bütün ada biliyor demektir.

"Bir de bunu dinle," dedi Joan, verdiği haberden ne kadar keyif aldığını belli ederek, "Mac kapıyı açtığında üstünde *havludan başka hiçbir şey* yokmuş!"

Linda, Mac'i öldürebilirdi. "Onu bisikletinden düşürüp çok kötü yaralamış. Düzelene kadar yardımcı olacak. Hepsisi bundan ibaret."

"Teensy'nin söylediğine göre acayip samimi görünüyorlarmış."

Mac'in işini bitirdikten sonra sıra Joan'a gelecekti. "İşin

doğrusu, Mac sadece sekiz saattir kasabada. Kadın bisikletten düşüp kan revan içinde kaldıysa, ne olabileceğini düşünüyorsun?”

Joan’un kıkırdaması Linda’yı çileden çıkardı. “Hayal gücünü kullan. Mac her zaman güçlü kuvvetli, öbürü ise her zaman çok istekli oldu. Birkaç yara kabuğu hızını kesmez.”

“Bu son derece kabaydı Joan, sana yakışmıyor.” Aslında yakışıyordu ama Linda kız kardeşiyle III. Dünya Savaşı başlatmak istemiyordu. “Mac ona yardım ederek son derece saygın bir iş yapıyor. Bunu çirkinleştirmen hoş değil.”

“Bana huysuzluk etme. Kapıya havluyla çıkan ben değilim.”

“Kapatmam gerek. Koca Mac geldi ve karnı açtır.”

“Kaçmadan önce, Josh’tan bugün duyduğumu söyleyeyim. Ellen yine hamileymiş! Ailemizde geleneksel bebek patlaması yaşanıyor.”

Linda bir kafanın gerçekten infilak edip edemeyeceğini düşündü. “Tebrikler. Bu harika. Hiç boş durmuyorlar, değil mi?”

“Bizim şansımıza. Yakında konuşuruz.”

Linda, ağzından eksik etmediği bir küfürle telefonu çarparak kapadı.

“Şey, sana da iyi akşamlar sevgilim.” Koca Mac onun alnını öptü. “Seni bu kadar gaza getiren nedir?”

“*Senin* oğlun! *Şu* kadın ve Teensy.” Linda mutfakta gü-rültüyle, daha önce kendisinin yediği spagetti ve köftelerden bir tabak hazırladı. “Nasıl olur da kapıyı üstünde yalnızca

havluyla açar?”

Koca Mac cep telefonunu şarja bağlayıp ona döndü. “Ne dedin sen? Teensy kapıyı üstünde sadece havluyla mı açmış?” Yüzünü dehşete düşmüş gibi kııştırdı. “Bütün iştahım kaçtı.”

“Teensy değil! Kulak ver, tamam mı? *Senin* oğlun, *Mad-die Chester*’ın dairesinin kapısını, üstünde *sadece* bir havluyla açmış. Ve ona *ıstakoz* ısmarlamış!”

“Vay hınzır. Bu adam konusunda nerede hata yaptık?”

“*Anlamıyorsun!* Sabaha kalmaz bütün kasaba oğlunun o kadınla yattığını konuşmaya başlar! Sonra onu kim ister?”

“Onu kafalayacak kadın çok şanslı olacaktır.”

“Kasabanın en basit kadınıyla yatan bir adamı kimse ıstemez.”

“Lin,” dedi, onaylamayan bir tonda. “O iyi bir kız.”

“Bi porno yıldızının bile yüzünü kızartacak kadar adı çıkmış bir kız.” Linda yemek tabağını çarparak masaya koydu. “Bunu halletmem gerek. Derhal.”

“Linda... bu işlerin her zaman nasıl yürüdüğünü bilirsin. Sophie’nin kuzenini, Los Angeles ziyaretindeyken Grant’le nasıl hallettiğini hatırlıyor musun?”

Linda inanmaz gözlerle ona baktı. “Bu nasıl benim suçum olabilir? Sophie küçük kuzeninin akıl hastanesinden yeni çıktığını söylemeyi unutuvermiş.”

“Sonra Debbie’nin yeğeni vardı, Adam’ın üstüne saldı-
ğın...”

“Adam’a, New York’ta kızın iyi vakit geçirmesini sağla-
derken, asla bütün hafta sonunu onun otel odasında geçirme-

sini kastetmedim. Ayrıca kızın bel soğukluğu olduğundan kendi haberi yoksa, *benim* nasıl olabilir?”●

“Tabii Tina’nın şarkı sözü yazarı kız kardeşi de Evan için uygun değildi.”

“Tina bana kız kardeşinin şarkı sözü yazmaktan çok Nashville’de âlem yapmaya meraklı olduğunu söylemedi. Ama Evan bunu anladı.”

“Kız yeni kamyonetine kusmadan önce değil.”

Linda ona kaşlarını çatı. “Bu arada, sen kimden yana-sın?”

“Senden yana aşkım. Daima...”

“Beni enayi yerine koyma.”

“Bu köfteler enfes.”

“Şirin McCarthy’yi bana kullanmaya kalkma. Bütün nu-maralarını biliyorum.”

“Demek ki çöpçatanlık sana göre bir iş değil. Başka bir sürü yeteneğin var. Örneğin ağızda eriyen köfteler yapmak gibi.”

“Mac’in bir eşe ihtiyacı var. Bu gidişle ancak kırkında bebek sahibi olacak.”

“Bu kış Miami’ye gittiğimizde kız arkadaşı Roseanne’e biraz daha iyi davransaydın, belki bu akşam kasabada yat-mak zorunda kalmazdı.”

Ellerini beline dayayan Linda onun yüzüne baktı.

“Ne? Ben sadece diyorum ki...”

“Maddie denen kadın Mac için tamamen yanlış. Notunu beş dakikada verdim. Görüntüsüyle onun aklını karıştırdı,

ama Mac çok geçmeden durumun farkına varacaktır; henüz varmadıysa.”

“Gerçeği kabul edelim bebeğim. Oğulların için senin standartlarını karşılayacak bir kadın hiçbir yerde yok.”

“Bu doğru değil. Ben onların mutlu olmasını istiyorum. Bunca yıldır sahip olduğumuz şeylere onların da sahip olmasını istiyorum. Bu yanlış bir şey mi?”

“Ayy, tatlım, elbette değil.” Uzanıp elini tutarak onu kucağına doğru çekti. “Ama bunu kendi istedikleri zaman ve kendi istedikleri biçimde yapmalarına izin vermelisin.”

“Bunu denedim ve şimdi otuzlu yaşlarında dört tane oğlum var, hiçbirinin de yuva kurup aileye karışmak gibi bir niyeti yok. Daha sonra *pişman* olacaklar Mac. Bunu benim kadar sen de biliyorsun.”

“Belki öyle, ama bu onların *kendi* pişmanlığı.”

“Aşkı kaçırmalarını istemiyorum.” Bu düşünce yüreğini burktu. “Seni kendinden kurtarmasaydım, bugün nerelerde olurdun?”

Mac’in kahrkahası mutfağı çınlattı. “Tanrı bilir.”

“Gördün mü? Onlar için de tek isteğim bu.”

“Evdeyken Mac’i rahat bırakacağına söz ver.”

Linda tereddüt etti. Nasıl böyle bir söz verebilirdi?

Onun yüzünü görebilmek için Mac geri çekildi. “Linda...”

“Tamam! Rahat bırakacağım.” Kasıtlı olarak “söz” vermekten bahsetmedi ve parmaklarını arkada çapraz yaptığını belli etmedi.

Mac, istakoz kabuklarıyla dolu çöp poşetini toplayıp Maddie'nin tarif ettiği yerdeki çöp kovasına götürdü. Çöpü atıp merdiveni çıkmak üzere geri dönmüştü ki, bir sigara alevi karanlığı yırtıp Tiffany'nin yüzünü aydınlattı.

"Hâlâ burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Ablana yardım etmeye çalışıyorum."

"Ona ben yardım ederim. Neden ait olduğun yere dönmüyorsun?"

"Orası neresiymiş?"

"North Harbor krallığını kuşbakışı seyreden büyük beyaz ev."

"O benim krallığım değil."

"Sen istediğini söyle."

"Sana ya da kardeşine ne yaptım?"

"Hiçbir şey."

"O halde benimle derdin ne?"

"Seninle bir derdim yok. Chester kızlarından biriyle yatığımı böbürlenerek arkadaşlarına anlatan *senin* gibi tiplerle derdim var."

"Bu benim tarzım değil."

"Hangisi değil? Beş para etmez kızlarla takılmak mı, bu konuda konuşmak mı?"

"Maddie beş para etmez biri değil." Geçen her saniye, Mac bu sivri dilli, mutsuz kadını daha az sevmeye başlıyordu. "Neden kendi ablandan böyle söz ediyorsun?"

"Bunu söyleyen ben değilim. Annemizin şu anda nerede olduğunu söyledi mi?"

“Kız kardeşim söyledi.”

“Eminim bunu yaparken büyük keyif almıştır. Annemin oraya nasıl gittiğini de söyledi mi?”

“Hayır.”

“O halde *annene* sor.”

“Onunla ne ilgisi var?”

“Sen sor.” Tiffany elindeki bebek monitörünü kulağına yaklaştırdı. “Uykusunda konuşuyor.”

“Kocan nerede?” Mac, Jim Sturgil’i liseden tanıyordu ama samimi değillerdi.

“Bir başka güzel soru.”

“Bak, neden bana bu kadar öfkeli olduğunu bilmiyorum...”

“Bilemezsin ama ablamı becerirsen, benimle hesaplaşırsın.”

Mac hayatında bu kadar şirret iki kadın daha görmemişti. “Tek isteğim tekrar ayağa kalktığını görmek.”

“Çok asilsin. Gerçekten.”

“Ne yapmamı isterdin? Onu bu hale getirdikten sonra yürüyüp gitmeli ve kendi başının çaresine bakmasını mı beklemeliydim?”

Tiffany sigarasını yere attı. “Gözüm üstünde.”

“Uyardığın için teşekkürler.”

Tiffany onu karanlıkta bırakarak gitti. Mac onun arka verandanın kayar kapısını açıp içeri girdiğini gördü ve Maddie’nin dairesine dönmeden önce, kendini toparlamak için bir an bekledi.

“Çöp kovasını bulmak zor mu oldu?” diye sordu Maddie.

“Hayır.” Parmaklarını duş sonrası hâlâ nemli olan saçlarının arasından geçirdi. “Kardeşinle karşılaştım.”

“Ne söyledi?”

Mac omuz silkti. “Tekrarlamaya değmez.” Bir an düşünüp taşındı ama bilmek zorundaydı. “Annenin hapiste olmasıyla benim annemin ne ilgisi var?”

Maddie soluğunu tuttu. “*Bunu mu* söyledi?”

“Doğru mu? Annemin bununla bir ilgisi var mı?”

Maddie sözlerini dikkatle tartarak konuştu. “Birçok şeyin bir araya gelmesinin sonucu.”

Mac sehpanın üstüne oturdu, onu yüzüne bakmaya zorladı. “Anlat bana.”

“Annem restoranın barında karşılıksız çek verdi ve annen ihbar etti.”

“İlk teşebbüsünde mi?”

“Üçüncü.” Maddie bakışlarını kucığına indirdi, yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu. “Annenin başka şansı yoktu.”

Mac onun sağlam elini avucuna alıp sıktı. “Üzgünüm.”

“Yıllardır belayla flört ediyor. Er ya da geç olacaktı.”

“Ve sen aynı hataları yapmamak için mücadele ediyorsun.”

“Benim yararıma oldu. Facianın hep bir adım önündeyim.”

Mac parmaklarını onun parmaklarına geçirerek bunu yapmasına izin verdiği için mutlu oldu. “İnanılmaz biçimde

sana kapıldım Maddie.”

Maddie’nin yüzü tekrar kızardı. “Böyle şeyler söyleme. Ciddi değilsin.”

“Çok ciddiym.”

Kenetlenmiş parmaklarını dudaklarına götürüp Maddie’nin elinin üstünü öptü ve konuyu uzatmamaya karar verdi. Aceleye getirmenin bu inatçı kadını baştan çıkarmak için doğru bir yol olmadığını hissediyordu. “Şu yaraları temizlemeye ne dersin?”

“Unutacağını umuyordum.”

“Böyle bir şansın yok.”

“Duşa ihtiyacım var. Kendimi iğrenç hissediyorum.”

Mac bir tutam bal rengi saç kulağının arkasına itti. “İğrenç görünmüyorsun. Aslında harika görünüyorsun.”

“Bana bu tarz şeyler söylemene gerek yok. Bir yere varamazsın.”

“Nereye varmaya çalıştığımı sanıyorsun?”

Maddie, birlikte oldukları gün boyunca Mac’in giderek hoşlanmaya başladığı o dokunaklı bakışlardan biriyle karşılık verdi.

“Neden seni endişelendiren bu konuyla ilgili hemen bir anlaşılmaya varmıyoruz?”

“Neden söz ediyorsun?”

“Bütün bunları seninle yatmak için yaptığımı düşünüyorsun, değil mi?”

Maddie, bu samimi değerlendirme karşısında utanacak kadar edepliymi. “Aklımdan geçmedi değil.”

“O halde aklını rahatlatalım; bana istediğini söylemediğin sürece birlikte yatmayacağız.” İtiraz etmeye kalkınca, parmaklarını dudaklarına dokundurarak onu susturdu. “Bana şöyle diyene kadar: ‘Mac, seviş benimle’, yemin ederim asla olmayacak. Seni tekrar öpmeye çalışmayacağıma söz veremem çünkü seni öpmekten gerçekten hoşlanıyorum. Ama ondan ötesi? Tamamen sana kalmış.”

“Artık konuşabilir miyim?” diye sordu Maddie.

Mac gülümseyip parmaklarını çekti.

“Gizli dürtüleri olmayan insanlara alışık değilim.”

“Geçmişte sana kötü davrandıkları için üzgünüm ama bütün erkekler aşağılık domuz değildir.”

Maddie onu tamamen kurnazlıktan uzak gözlerle süzdü, Mac kalbinin göğüs kafesinde teklediğini hissetti. “Değil midir?”

Mac göz temasını kaybetmeksizin başını iki yana salladı. Uzanıp yanağını okşadı, hafifçe öpmek için eğildi. “Sana karşı koyamıyorum.”

“Daha fazla uğraş.”

“Aslında uğraşmamı istemiyorsun.”

“Nereden biliyorsun?”

“Şey, ilişkimizde öpüşme faslını sen başlattın.”

“Uyuyordum! Ayrıca bu bir ilişki değil.”

Mac sırttı. “O halde sen ne diyorsun?”

“Baş belası.”

Mac onu çileden çıkaran bir kahkahayla güldü. “Hadi tartışmayı bırakıp şu yaralarla ilgilenelim.”

“Mecbur muyuz?”

“Aynen. Banyoya gitmeye hazır mısınız?”

“Sanırım.”

Mac onu dikkatlice kanepeden kaldırarak banyoya taşıdı. “Nasıl yapmak istersin?”

“Kendi başıma.”

Onu banyoya kadar izledi. “Düşebilirsiniz.”

Maddie dönüp onu hemen arkasında görünce şaşırdı. Elini Mac’in göğsüne dayadı ve daha fazla yaklaşmasını engelledi. “Beni *asla* çıplak görme şansın yok, dışarı.”

Mac somurttu. “Hiç eğlenceli değilsin.”

“Öyle derler.”

Mac klozetin kapağını kapadı. “Hadi otur, bandajlarını çıkarayım.”

Onu şüpheyle süzdü, “Tamam ama sonra yaylanıyorsun.”

“Evet, bayan.” Mac onun oturmasına yardım ederek gazlı bezleri çözmek için önünde diz çöktü. Dizindeki iltihap sızan yarayı görünce yüzünü buruşturdu ve midesi kalktı. “Tanrım, Maddie.” Başını kaldırıp onun solgun yüzünü gördü. “Sakın bakma.”

“Tamam.”

Dirseğindeki ve elindeki bandajları da çıkardı, çok fazla acı çekiyor olmasına rağmen Maddie’nin gösterdiği cesarete hayran kaldı. “Buna sebep olmaktan nefret ediyorum.”

Maddie sağlam eliyle onun alınına düşen saçları geri itti.

Bu şefkatli davranış karşısında sersemleyen Mac ona baktı.

“Tahmin ettiğim gibi biri değilsin.”

“Değil miyim?” Hafif bir tonda konuşuyordu ama küçük banyoda soluklar kesilmişti.

“Annenin öykülerinden yola çıkarak, senin gerçek bir zampara olduğunu düşünmüştüm. Her gün başka bir kadın.”

Mac, nispeten doğru bu tanım karşısında korkuyla sindi. “Hayatımın bir dönemini tarif etmiş olabilir ama artık öyle biri değilim.”

“Peki bu mucizevi değişim ne zaman gerçekleşti?”

Mac ciddi biçimde düşünüyor gibi yaptı. “Bu sabah yaklaşık saat dokuzda.”

5. Bölüm

Maddie, onun ilgisinin gerçek olduğuna inanmak isterdi ama tamamen iyileştiği anda onu unutacağını ve normal yaşantısına geri döneceğini biliyordu. Başka bir şeye nasıl inanabilirdi ki? Sevdği her erkek onu yüzüstü bırakmıştı. Onun farklı olması için bir sebep var mıydı? *Haksızlık ediyorsun*, dedi sağ omuzunda oturan melek. *Gün boyunca sana ve Thomas'a çok iyi davrandı.*

Öyle ama muhtemelen seni bu kadar kötü yaraladığı için onu dava etmeyesin diye endişeleniyordur, dedi sol omuzunda oturan şeytan.

“Yeter,” diye mırıldandı Maddie. Küvetin üstüne yaslanarak yavaşça ayağa kalktı ve derin bir soluk alarak acının geçmesini bekledi. Şortunu, iç çamaşırını ve tişörtünü çıkar-mayı başardı ama sutyen ona izin vermiyordu. Yaralı eli, dört sıkı kopçayı açmak için işbirliği yapmıyordu. “Mac?”

“Neye ihtiyacın var hayatım?”

Bu okşayıcı söz, arzuyla bayılmasına sebep olacaktı.

Onun hayatı olmayı ne çok isterdi ama öyle bir şey olmayacaktı. Binlerce kilometre ötede yaşayan bir adama derin duygular beslemek aptalca ve riskliydi. “Ben, şey, yardıma ihtiyacım var.” Üstündeki kocakarı sutyenini görecektim olmasının düşüncesi bile Maddie’yi hasta etti.

“İçeri gelmemi ister misin?”

Zorlukla yutkunarak cevap verdi, “Lütfen.”

Kapı açıldı ve Mac onu sadece bir havluya sarınmış görünce yüzü birden gevşedi.

“Göz süzmemeye çalış, lütfen.”

“Kim göz süzüyor?”

“Sen.”

Mac, onun yüzüne odaklanmaya çalıştı.

“Acaba, şey, sutyenimi açabilir misin? Lütfen?” Mac’in boğazındaki adem elmasının yukarı aşağı hareketini görebiliyordu.

“Elbette,” dedi boğulurmuş gibi bir sesle.

Maddie arkasını döndü, ona işini yapabileceği kadar havluyu aşağı indirdi. Parmakları sırtına dokundu, Maddie’nin soluğu kesildi.

“Affedersin.”

“Sorun değil.” O, kopçalarla uğraşırken Maddie soluksuz bekledi.

“Hepsi tamam.”

“Teşekkür ederim.”

Maddie onun çıkmasını bekledi ama aksine, Mac sutyenini askılarını aşağı indirdi.

“Cildini kesmişler.”

“Öyle.” Mac’ın dudakları sağ omuzuna dokundu, şaşırarak Maddie kaskatı kesildi. “N... ne yapıyorsun?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Maddie’nin bütün vücudu karıncalandı, titremeye başladı. “Mac...”

Diğer omuzuna masaj yaparken, sol omuzundaki izi öptü. “Bir şey sorabilir miyim?”

“Evet dersem, çıkıp duş almama izin verecek misin?”

“Hı hı.”

“Soru nedir?”

“Madem onlardan bu kadar nefret ediyorsun, küçülttirmeyi hiç düşündün mü?”

Dönüp onun yüzüne baktı. “*Ciddi misin? Soru bu muydu?*”

“Özür dilerim. Üstüme vazife değil. Aslında...”

“Altıncı sınıftan beri her gün! Onlardan nefret ediyorum! Bütün hayatımı mahvettiler!”

“O halde... neden... yani anlarsın ya...”

“Çünkü binlerce dolarlık sağlık sigortam yok.”

“Seni üzmemek istememiştim.”

“İş işten geçti.” Ona bakıp devam etti, “Artık duş alabilir miyim?”

“Tabii, kuşkusuz.” Çıkmak için döndü. “Hemen buradayım. Bana ihtiyacın olursa. Tekrar.”

Kapı kapandıktan sonra, Maddie havluyu bıraktı ve kapının arkasındaki boy aynasında kendine baktı. Göğüsleri, minik kavunlar gibi görünüyordu. Kalçaları kıvrımlı ve yus-

yuvarlaktı, karnı ise Thomas'tan önce olduğu kadar düz değildi. Sırt ağrılarına, omuz spazmlarına ve çeşitli cilt sorunlarına karşın, çok erken yaşta gelişen ve sınıfındaki ergen oğlanların takıntısı haline gelen bu göğüslerle yaşamayı öğrenmişti. Bazı günler, sihirli değneğini sallayıp ertesi gün normal boyutta göğüslerle uyanmayı dilerdi. Belki o zaman, karşılaştığı erkekler onun göğsüne değil, yüzüne bakmayı tercih ederlerdi. Bir genç kızın hayalleri...

Maddie duşa girdi. Su yaralarına değince, duyduğu acıyla soluğu kesildi. Gözyaşlarının sadece bir kısmı acıdandı. Sadece bir kez, *bir defa*, Mac gibi bir adamla mutluluğu yakalama şansı olan normal bir kadın gibi hissetmeyi diledi.

Sadece bir kez...

Mac o soruyu sorduğu ve onu üzdüğü için kendini öldürmek istiyordu ama onunla ilgili her şeyi bilme isteği sağduyusunu köreltmmişti. Sutyen askılarının onun narin omuzlarında bıraktığı derin, kırmızı izleri düşününce içini çekti. Ona gerekli parayı vermek istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Kendisinde de para vardı. Ama keşke bu kadar kolay olsaydı.

Sadece bir gündür tanıdığı bu kadına tereddütsüz binlerce dolar verip karşılığında bir şey beklememesi onu çok korkutmalıydı. Aksine, onu mutlu edecek bir şeyler yapabilmek ona büyük keyif veriyordu. Kuşkusuz, eğer izin verirse. Kocaman bir "Eğer".

Thomas hafifçe inledi. Mac onu kontrol etmeye gitti. Bebek poposunu havaya dikmiş uyuyordu. Yüzünü yatağa

gömmüştü, ağzı açıktı ve dudakları kıpırdıyordu. Mac, onun bacakları altında toplanan battaniyeyi düzeltti ve tekrar üstünü örttü. Uzun bir süre orada durdu, parmağını uzatmadan önce bebeğin uyumasını seyretti.

Thomas, Mac'ın parmağını minik eliyle sımsıkı kavradı. Bu koşulsuz güven Mac'ın yüreğine dokundu ve boğazı düğümlendi. "Keşke anneni de bana güvenebileceğine ikna edebilsem," diye fısıldadı.

"Uyandı mı? " diye soran Maddie, Mac'i ürküttü.

Şampuan ile çiçekli sabun kokusu tahrik edici duygularını kabarttı ve vücudunu yeni bir heyecan dalgasının sarmasına sebep oldu. "Aramızda konuşuyorduk."

"O da benim gibi rüya görüyor."

Maddie'nin daha önceki rüyasını hatırlayan Mac, parmağını Thomas'ın elinden kurtarıp ona döndü. Üstünde bir sabahlık vardı ve saçını bir havluyla sarmıştı. Onu kollarına alıp daha önce yaptığı gibi tekrar öpmeyi dileyerek güzel yüzüne baktı.

"Gözlerini diktin," dedi Maddie, uzun ve soluksuz bir andan sonra.

"Güzelsin. Çok, çok güzelsin"

"Keşke böyle şeyler söylemeyi bıraksan."

"Neden?"

"Beni tedirgin ediyor."

"İnanmadığın için mi?"

"İnanmaya korktuğum için."

Yüzünü avuçlarının arasına alıp parmağını yavaşça yanağında gezdirdi. Maddie'nin dudakları, Mac'in giderek hoşlanmaya başladığı şaşkın 'O' halini almıştı.

"Seni asla incitmem."

"Eminim buna inanmak hoşuna gidiyordur."

"Hayatta hiç kimse sana iyi davranmadı mı Maddie?"

Maddie bir süre düşündü. "Büyükannem ama ben yedi yaşımıdayken öldü."

Mac biraz daha ona yaklaştı, dudakları hemen onunların üstündeydi. "Senin için her şeyi yapmak istiyorum. Sebebini biliyor musun?"

Maddie başını iki yana salladı. Gözlerini kaçırmadı.

"Çünkü benden hiçbir şey istemiyorsun."

"Başkaları istiyor mu?"

"Daima."

"Âşık oldukların bile mi?"

"Hiçbirine âşık olmadım."

Maddie'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "*Hiç mi?*"

Onu şaşırtmayı seviyordu. "Hiç başıma gelmedi ya da ihtiyacım olmadı." *Şu ana kadar*, demek istedi, ama cesaret edemedi. "Biraz daha rahat hareket ediyorsun sanki."

"Su canımı yaktı ama bazı şeyleri yumuşattı."

"Yeni bandaj getireyim."

"Ben, şey, giyinmem gerek, her şeyden önce."

Mac onu duydu ama ne odadan çıkabildi ne gözlerini ondan alabildi.

"Mac."

“Of, haklısın. Seni dışarda bekleyeceğim.”

“Teşekkür ederim.”

Mac salona geçip kendini kanepeye bıraktı. Hormonlar haddinden fazla çalışmaya başlamıştı. Hiçbir kadına bu kadar hızlı tepki vermemişti. Kendinden hiçbir şey istemeyen tek kadın olduğu için diye düşündü. Kısa bir kahkaha attı, bu ironiye hayret etti. Sonunda, *sonunda* libidosundan daha fazlasına hitap eden birini bulmuştu ancak kadının umurunda değildi.

Pekâlâ onun fikrini değiştirmek zorundaydı. Onu yönlendirmek kolay değildi ama birlikte neler yapabileceklerini keşfetmeden parmaklarının arasında kayıp gitmesine izin veremezdi.

Maddie, kısmen de olsa göğüslerini zapt eden dar bir kaşkorse, üstüne de battal boy bir gömlek giydi. Dikkate değer mal varlığını önemsiz göstermeyi öğrenmişti. Düşünceleri diğer odada bekleyen adama kaydı. Çelik mavisi gözler, onu daha önce hiç istemediği şeylere heveslendiriyordu. Mac’ın ona bakışları, yiyip bitirmek istermiş gibiydi. Maddie’de yarattığı duygular, şu ana kadar bildiklerinden daha büyük ve daha tehlikeliydi. Ödö patlıyordu. Keşke onu gitmeye ikna edebilseydi.

Salona girmeye cesaret ettiğinde, onu arkasına yaslanmış ve gözleri kapalı bir halde buldu. Maddie onun güçlü çenesini, ensesindeki pürüzsüz tenini, geniş omuzlarını, kaslı göğsünü ve çıkıntı yapan erkekliğini inceledi. Kendi meraklılığına şaşıp bakışlarını gözlerine düşen saçlarına ve o mü-

kemmel öpülesi dudaklarına çevirdi. Ne muhteşem bir ambalajdı. İçini çekti. Onu gitmeye ikna edecek cesareti bulmayı diledi.

“Beğendiğin bir şey var mı?”

Sesinin tokluğundan ürken Maddie sıçradı. “Elbette yok.”

“Tüh. Egoma saldırı devam ediyor.” 1.90’lık boyuyla ayağa kalktı.

Onun yanında kendini ufacık hissediyordu. “Darbelere dayanamıyorsan, kapı orada.”

Mac’in gücenmiş olan bakışları sertleşti. “Şu yaralarla ilgilenelim.”

Maddie artık kendini sadece ufacık değil, aynı zamanda küçülmüş hissediyordu; kanepeye çöktü. “Özür dilerim.”

“Neden?” diye sordu ona bakmadan.

“Terbiyesizliğim için.”

Omuz silkti. “Dayanabilirim.”

“Ama bunu hak etmiyorsun. Hele bugün yaptıklarından sonra.”

Mac gazlı bezi sehpanın üstünde açıp merhemi yanına koydu. “Geçmişte sana yanlış yapan bütün adamların faturasını ödüyorum. Bunun farkındayım.” Yaralı bacağına dizinin üstüne koydu ve ona baktı. “Hazır mısın?”

Maddie dudağını ısıırıp başıyla onayladı. Çok dikkatli davrandığı halde, ilaç zarar görmüş cildine değdiği anda çığlık attı. “Of Tanrım,” diye yutkundü. “Fena acıyor!”

Mac onun bacağına biraz daha sıkı tuttu. Maddie terle-

mişti, midesi bulanıyordu ve ağlamak üzereydi.

Mac ona doğru uzandı.

Maddie başını Mac'in omuzuna yaslayarak tanıdık gelen kokusuna odaklanmaya çalıştı.

Eliyle yavaşça saçlarını okşayan Mac, kulağına rahatlatıcı sözcükler fısıldadı. "Biraz daha iyi misin?" diye sordu, dakikalar sonra.

Maddie sessizce onayladı ama başını omuzundan çekmedi.

"Dirseğin için hazır mısın?"

"Hayır," diye ensesine doğru fısıldarken, sağlam eliyle tişörtünü kavradı.

Koca gövdeyi anında bir ürperti sardı. "Maddie," dedi çatlak bir sesle. "Tatlım, beni çıldırtıyorsun. Ben yalnızca insanım."

Daha önce bir erkeği çıldırtmış mıydı? Hatırladığı kadarıyla hayır. İçini kaplayan güç duygusu hoşuna gitmişti. Sanki bağımsız hareket edermiş gibi, eli Mac'in göğsünden ense çukuruna doğru ilerledi. Başını hafifçe döndürdüğünde, Mac'in ateşli ve arzulu dudaklarıyla karşılaştı.

Mac kocaman elleriyle yüzünü avuçlayıp dilini dudaklarının arasına kaydırduğunda, Maddie beynini kapalı konuma aldı ve bunun olmamasını gerektiren bütün sebepler önemini yitirdi.

Mac'in cep telefonu şehvet dolu öpüşmeyi yarıda kesti. Maddie geri çekildi. Mac homurdanarak onu biraz daha sıkı kavradı. "Bırak çalsın."

“Önemli olabilir.”

“İnan bana, değil.” Onu tekrar öpmeye çalıştı. “Önemli olan bu.”

Maddie onu uzaklaştırdı. “Bakman gerek.”

Hâlâ homurdanarak, Mac sırt çantasına uzanıp telefonunu aldı. “Ne?”

“Mac? Nasıl bir cevap tarzı bu?”

“Meşgulüm anne.” Hızla gözlerini kaçırarak Maddie’ye baktı. Harika. Bir adım ileri, iki adım geri. “Ne istiyorsun?”

“Bütün kasaba, onun kapısını üstünde bir havluyla açtığını ve ıstakoz ısmarladığını konuşuyor.”

“Ne olmuş?”

“Neden umurunda olsun ki? Burada yaşamıyorsun.”

“Anne, aramanın bir sebebi var mı?”

“Ne zaman eve geleceğini bilmek istiyorum, bu eve.”

Cesaretini toplayıp tekrar Maddie’ye baktı ama o bakmamak için elinden geleni yapıyordu. “Yarın Maddie ve oğlu Thomas’ı alıp akşam yemeğine geleceğim.”

“Ne?” diye haykırdı, annesi ve Maddie aynı anda.

“Altı buçuk iyi mi? Yapacak işlerim var, o yüzden buraya geri dönüp duş yapmaya ve onları almaya vaktim olması gerek.”

Annesi uzun süre sessizliğini koruyunca, Mac onun telefonu kapattığını sandı. Nerede o şans! “Altı buçuk iyi,” dedi annesi, sert bir sesle.

“O zaman görüşürüz. Meşhur etli güvecinden yap, tamam mı? Çok özledim.”

“Başka emrin?”

“Şey, biliyorsun. Çikolatalı pastana da bayılırım.”

“Seninle uzun bir konuşma yapacağız genç adam. Beni duyuyor musun?”

“Hattaki parazit sana da geliyor mu? Kapatmam gerek. Yarın görüşürüz.”

Evdeki durumu gözünün önünde canlandıran Mac, kırdayarak telefonu kapadı. Babası konusunda biraz suçluluk hissediyordu.

“Asla orada yemeğe gitmem.”

“Harika olacak. Thomas’a bayılacaklar.”

“Benden bunu isteyemezsin Mac. Ben o evin *temizlik-çisiyim*.”

“Yani öyle olunca, orada yemek yiyemez misin?”

“Burada işlerin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikrin yok.”

“Umurumda değil, senin de olmasın. Pekâlâ, kaba bir biçimde durdurulmadan önce nerede kalmıştık?”

Maddie ona cilveyle baktı. “Dirseğime ilaç sürmek üzereydin.”

“Ben öyle hatırlamıyorum.”

Maddie onun göğsünü nazikçe iterek ulaşabilmesi için yaralı kolunu ona döndürdü.

“Böyle olmasını istiyorsan...”

“İstiyorum.”

Mac, dirseğine ve eline ilaç sürüp bandajladı.

“Buraya gelip hayatımı altüst ederek çekip gidemezsin,” dedi, yaraları sarıldıktan uzun bir süre sonra.

Yumuşacık ses tonu ve sözlerinin ardındaki yüreklilik Mac'in içini burktu. "Bir yere gittiğim yok."

"Miami'ye döneceksin."

"Bir süre değil."

"Başında durman gereken bir iş yok mu?"

"Bir süre izinliyim."

"Ne kadar?"

"Bir ya da iki ay."

"Bu çok uzun bir tatil."

Mac ona baktı. "Sır saklayabilir misin? Annemi çıldırtacak bir sır?"

"Florida'da bir yosmayı hamile bıraktın ve şimdi aile servetinin peşinde mi?"

"Çok komik. Biliyor musun, sen tam bir soytarısın."

Maddie'nin beklenmedik kıkırtısı Mac'in soluğunu kesti. "Bunu daha sık yapmalısın."

"Neyi? Seninle dalga geçmeyi mi?"

"Gülmeyi. Sen gülünce kulağa hoş geliyor. Sırrımı öğrenmek istiyor musun?"

Maddie kanepeye yerleşti, yaralarının verdiği acıyla yüzü hâlâ solgundu. "Evet, kirli sırlarını öğrenmeye can atıyorum."

"Kirli olduğunu söylemedim." Mac onun yanına oturarak Maddie'nin bacağını kucağına aldı. "Geçen hafta panik atak geçirdim. Ödüm koptu. Kalp krizi geçiriyorum sandım."

Maddie'nin ilgisi çok açıktı. "Buna sebep nedir?"

"Aşırı stres, uykusuzluk, yetersiz beslenme."

"Yani bu zorunlu bir tatil?"

“Böyle diyebilirsin, ama aynı zamanda babamı görmek ve McCarthy mülkünü satma konusunda ciddi olup olmadığını öğrenmek istedim.”

“Bunu sen de mi duydun?”

“Evet. Oranın bir yabancıya ait olacağını düşünmek çok üzücü.”

“Şey, baban sonsuza kadar çalışamaz.”

“Biliyorum.” Mac, Maddie’nin ayağına masaj yapmaya başladı. Onunla konuşmak, en az öpüşmek kadar eğlenceliydi ve yanında olduğu sürece ona dokunmamak elinde değildi. “Cildin inanılmaz yumuşak.”

Maddie ayağını kucağından indirmeye çalıştı ama Mac izin vermedi. “Bunu yapamam Mac. Böyle bir riske giremem. Bana hiç yaramıyor.”

“Bana bir şans veremez misin? Bütün istediğim bu.”

“Thomas’ı düşünmek zorundayım.”

“Senin paket teklif olduğunu biliyorum.”

“Sen buradaki bütün havayı içine çekerken düşünemiyorum.”

Mac gururla gülümsedi.

“Bunun dosdoğru hedefe varacağını biliyordum,” diye mırıldandı Maddie.

“Fırsatı bulmuşken iltifatları kaçırmam. O konuda çok pintisin.” Maddie’nin esnediğini gördü. “Seni yatağına yatırırım.” Onu koltuğa taşıyıp kanepeyi açtı ve yatak haline getirdi. “Verandada uyumamı ister misin?”

Maddie biraz düşündü. “Zaten bütün kasaba kapımı üs-

tünde havluyla açtığını ve bana ıstakoz ısmarladığını konuşuyor. Olan oldu anlayacağın.”

“Emin misin? Mevcut olandan daha fazla sorun yaratmak istemem.”

“Evet istersin.”

Maddie’nin üstünü örterken, Mac onun laubaliliğine gülümsedi.

“Yerde yatak yapmak için koltuk minderlerini kullan.” Antredeki dolaptan yastık almasını söyledi. Thomas’ı son bir kez kontrol eden Mac uyku tulumunu yere serdi. Penceredeki tüllerden, limandan esen hafif rüzgâr içeri sızıyordu ve dolunayın ışığı odayı aydınlatıyordu.

“Ağrıların ne durumda?”

“İyi.”

“Biraz daha ağrı kesici ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Yarın kaçta işte olmam gerekiyor?”

“Dokuz buçuk.”

“Belki oraya gittiğimde ne yapmam gerektiğini anlattır-sın, çok yorgun değilsen tabii.”

“İlk yapacağın şey zemin kattaki ofise rapor verip kart basmak.”

Mac onun çılgın pazar günlerini, arabaya havluları, temiz çarşafı, tuvalet kâğıtlarını ve diğer temizlik malzemelerini nasıl yerleştirmesi gerektiğini anlatmasını dinledi. Yumuşacık sesi ninni gibiydi, dikkatini vermek için kendini zorlaması gerekiyordu.

“Beni dinliyor musun?”

“Kesinlikle. DNA yok. Tamam.”

“Bundan daha fazlasını söyledim.”

“Ama DNA, Ethel’le iş anlaşmasını bozan şeydir.”

“Bir önceki müşteriden en ufak bir iz bile kalmışsa çılgına döner.”

Mac kıkırdadı. “Temizlikten sonra odaları ultraviyole fenerle mi geziyor?”

“İşi şansa bırakmasan iyi olur.”

“Ne kadar DNA’dan söz ediyoruz?”

“Bu benim bildiğim ve senin de keşfedeceğin bir şey.”

“İyk, iğrenç.”

“Kesinlikle.”

“Sanırım yeni bir panik atak geliyor.”

Maddie’nin hızla aldığı soluk yaptığı şakaya pişman etti.

“Gerçekten mi?”

“İyiymi ama ilgin için teşekkürler.”

Maddie’nin fırlattığı yastık tam yüzüne isabet etti.

“Off,” dedi Mac gülerek. “İyi atış.”

“Bu konuda espri yapma. Beni korkuttun.”

“Vay! Benimle ilgilenmeye başladığını düşünebilirim.”

“Hayır, sadece evimde nalları dikersen bu skandalla başa çıkamayacağım için.”

“Bu acıttı Maddie.”

“Atlatırsın.”

“Sevişmek ister misin?”

“Hayır!”

Mac gülümsedi, Maddie'nin yüzü gözünün önünde canlandı. "Evet, istersin."

"Şimdi uyuyacağım."

"Benimle biraz daha konuş."

"Hangi konuda?"

"Ne olursa."

"Hayatım can sıkıcı."

"Sadece Tiffany ve sen mi varsınız?"

"Ve annem."

"Baban nerede?"

Maddie uzun süre sustu. "Bir gün anakaraya gitti ve bir daha dönmedi."

Mac yüzünü buruşturdu. "Onu tekrar görmedin mi?"

"Hayır. Gittikten birkaç hafta sonra, anneme artık adada yaşayamayacağını söyleyen bir mektup göndermiş."

Mac bunu anlasa da, bu düşüncesini kendine sakladı.

"Bu ondan son haber alışımızdı."

"Kaç yaşındaydın?"

"Beş. Tiffany üçtü. Onu hatırlamıyor bile."

"Ama sen hatırlıyorsun."

"Bütün canlılığıyla. Beni başının üstüne kaldırırdı, hem cıgılık atar hem gülerdim."

"Onu çok özlemiş olmalısın."

"Galley'nin üstündeki dairemizden feribotların yanaştığı görülebiliyordu." Sözüünü ettiği yer, kasabadaki bir restorandı. "Haftalarca, feribottan inen herkesi gözledim. Gerçekten fikrini değiştireceğini düşünüyordum."

Mac'in yüreği burkulmuştı. Hayat hiç adil değildi. Maddie'nin kendine güvenmesini sağlamak için önünde ne kadar zorlu bir yol olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. "Çok üzuldüm."

"Uzun zaman önceydi."

Mac devam edip etmemek konusunda kararsızdı ancak bir yandan da çok sorusu vardı. "Annen için tek başına başa çıkmak zor olmuştur."

"Hep birlikte mücadele ettik. Parayı bir türlü düzgün idare edemedi. Sonunda kendini hapiste buldu." Maddie sinirli bir tonda güldü. "Her neyse, benim pembe diziye benzeyen hayatımı bilmek istemezsin."

"Her şeyi bilmek istiyorum."

"İlk serpiyen ben olduğum için, daha altıncı sınıftan itibaren oğlanların nasıl taciz ettiğini de bilmek ister misin?"

"Eğer sen anlatmak istersen."

Mac bekledi, en derin sırlarını açacak kadar ona güvenmesini diliyordu. Sonra, nihayet, Maddie anlatmaya başladı.

6. Bölüm

“Göğsümdeki ağrılar başladığında henüz on yaşımdaydım. Birilerine söylemeye çok korkuyordum çünkü öldüğümü ya da ona benzer bir şey olduğunu düşünüyordum. On bir yaşıma geldiğimde kup bedenim B idi ve okuldaki çocuklar bana Koca Memeli Chester derdi. Altıncı ve yedinci sınıf arasındaki yaz, annem bana bir bikini aldı. Delikanlıların, yetişkin adamların vücudumla ve göğüslerimle ne kadar ilgilendiklerini ilk kez o zaman fark ettim. Benim için büyük beden gömlek aşaması da o zaman başladı.” Duraksadı ve başka bir sinirli gülme sesi çıkardı. “Vay canına, seninle ilgili bu durum nedir? Bu konularda *asla* konuşmam.”

“İstemiyorsan, mecbur değilsin.”

“Dert değil. Zaten hepsi eski hikâye.”

Oysa değildi. Mac, onun delişmenlik çabalarının ardında bile bu acının yansımalarının olduğunu hissediyordu.

“Ortaokulda, yemek sırasında beklerken oğlanlar sutyenimi çekiştirmeye başladılar. Hatta, gün boyunca bunu en

çok kimin başaracağı konusunda aralarında yarışma bile düzenliyorlardı. Sadece sutyenime ulaşamamışlar diye, kitaplarımı ağır bir sırt çantasında taşımaya başladım.”

“Ama bu taciz suçu kapsamında değil mi?”

“Onları şikâyet etmek, işleri daha da kötüleştirmekten başka işe yaramazdı.”

“Bu çok yanlış.”

“Daha beter olamayacağını düşünüyordum ama sekizinci sınıfta regl oldum ve altı ay içinde ölçüm D’ye yükseldi. Artık okuldaki *bütün* oğlanlar, Maddie Chester ve koca memeleriyle flört etmek istiyordu.”

“Onlardan herhangi biriyle çıktın mı?”

“Bir çocuk vardı... John.” Sesi yumuşadı, hüznü doldu. “Bana karşı gerçekten iyiydi. Aylarca beni eve bıraktı ve sırt çantamı taşıdı. Diğer oğlanların sutyenimi çekiştirmesine izin vermedi. Onun farklı olduğunu düşünüyordum.”

Mac’in midesi ağrımaya başladı. Bunu duymak istemiyordu. Dinlediği her öyküyle birlikte önündeki engel büyüyor, umudu rotasından sapıyordu. “Yoksa değil miydi?”

“Arkadaş olmaya çalıştığı bütün o süre boyunca, aslında memelerimi mıncıklamak istediği ortaya çıktı. İlk kez beni öpmesine izin verdiğimde, hemen ikinci aşamaya geçmek istedi ve ben daha tepki bile gösteremeden ellerini sutyenimin altına sokmuş, beni hırpalıyordu. Emindim ki... anlarsın ya... pantolonunun içinde.”

Mac çaktırmadan bir küfür savurdu. O herif o anda odadan içeri girseydi, kesinlikle canına okurdu.

“Öpüştüğüm ilk çocuktu ve ertesi gün, Maddie Chester’ın meşhur memelerine dokunan ilk kişi olarak okulda tarihe geçmişti. Bir hafta hasta numarası yapıp okula gitmedim, kimse-
nin yüzüne bakacak durumda değildim.”

“Ama er ya da geç geri dönmek zorundaydın.”

“Öyle... ve artık herkes bana farklı bakıyordu. İnsanlar benim ucuz olduğumu düşünmeye o dönem başladılar.”

“Bu haksızlık,” dedi, arkadaş bildiği biri tarafından aldatılan savunmasız kızın acısını hissederek.

“O günden beri, hiçbir erkeğin benimle mi yoksa *on-
larla mı* ilgilendiğinden emin olamadım, anlarsın ya?”

“Tahmin edebiliyorum.”

“Lisede daha kötü oldu. Bütün oğlanlar tepemdeydi ve diğer bütün kızlar benden nefret ediyordu çünkü erkekler arasında çok popülerdim.”

“Çok yalnız kalmış olmalısın.”

“Öyleydin. Bir süre sonra yalnızlıktan öyle bunaldım ki içlerinden biriyle çıkmaya karar verdim.”

“Nasıl gitti?”

“Umduğum gibi, sürekli beni mıncıklamaya çalışıyordu ve ben sürekli reddediyordum. Bir süre sonra sinirlendi. Bana iyi davrandığını ve artık karşılığını almanın zamanı geldiğini söyledi.”

“Ne demek bu?”

“Onunla seks yapmamı istedi.”

“Kaç yaşındaydın?”

“On beş.”

“Tanrım,” diye fısıldadı. “Ne yaptın?”

“Reddettim çünkü artık etrafımda dolanması beni hasta ediyordu. Çılgına döndü. Bir an için beni döveceğini ya da başka bir şey yapacağını sandım.”

“Sakin bana...”

“Hayır ama yapsa daha iyiydi. Onun yerine, ertesi gün okula gittiğinde herkese onunla ve bir gece önce bütün arkadaşlarıyla kumsalda yaptığımı anlattı. Motor Maddie ismi böyle doğdu.”

Mac ağlamak istiyordu. “Öbür çocukların hiçbiri bunun doğru olmadığını söylemedi mi? *Hiçbiri?*”

“Ona karşı çıkacak cesaretleri yoktu.”

“Kimdi o?” Mac’in yüreği tanıdık bir sancıyla sarsıldı, ama o an düşündüğü en son şey buydu.

“Darren Tuttle.”

Keskin bir sızı Mac’in soluğunu kesti. “Kardeşim Evan’ın arkadaşıydı.”

“Evet.”

Mac’in elleri yumruğa dönüştü. “O gece orada olduğunu söylediği çocukların arasında onun da ismi var mıydı?”

Maddie’nin sessizliği yeterli cevaptı.

“*Ve inkâr etmedi mi?*”

“Hiçbiri etmedi.”

“Onu öldüreceğim.”

“Mac, lütfen, uzun zaman önceydi. Artık önemi yok.”

“Önemi var! Bu dedikodular hayatını mahvetti.”

“Liseden sonra burada kalmak benim hatamdı. Yete-

rince büyüdüğümde başka yere gitmem gerekirdi ama para her zaman sorun oldu ve annemi terk edemedim. İster inan ister inanma, hâlâ babam dönerse diye buralardan ayrılamıyorum.”

“Bu konuda hiçbir şey senin hatan değil Maddie. Hiçbir şey.”

“Rahatlamaman gerek, gerilmen ve üzülmene değil.”

Mac üzüntünün o kadar ötesine geçmişti ki, adını koymakta zorlanıyordu. “Thomas’ın babası kim?”

Maddie düşünüp sözlerini tartarken, Mac neredeyse onu duyabiliyordu.

“Söyle bana.”

Uzun bir sessizliğin ardından Maddie devam etti, “İki kış önce otelde kalan bir misafir. Kitap yazıyordu, arkadaş olduk. Bilirsin, bir başlamaya görsün...”

“İlk miydi, yani...”

“İlk ve tek.”

Mac rahatlayarak derin bir soluk koyuverdi. Darren Tuttle ve arkadaşlarının hayatını mahvetmediğini nasıl söyleyebilirdi? İlk kez yirmi sekiz yaşında seksle tanışmıştı. “Onunla ne oldu?”

“Benden on yaş büyüktü. Çocuk istemediği için yıllar önce vasetomi olduğunu söylemişti. Bende aramızda özel bir şeyler olduğunu sanarak, aptal gibi inandım.”

Mac, daha fazla canını yakacak şeyler duymamak için kulaklarını tıkamak istiyordu.

“Bana mesaj yazıp bazı işleri takip etmek için anakaraya

dönmek zorunda olduğunu ama beni tanımaktan keyif aldığı söylemeden önce iki kez beraber olduk. Gittikten üç hafta sonra ise hamile olduğumu fark ettim.”

“Aşağılık herif.”

“Pişman değilim. Thomas başıma gelen en güzel şey. Onu her şeyden daha çok seviyorum.”

“Babası sana yardım ediyor olmalı. En azından mali açıdan.”

“Bilmesini asla istemedim. Ya geri gelip Thomas’ı almak isterse? Ona hiçbir zaman söylemeyeceğim.”

Demek ki herkesin kasabanın sürtüğü olarak gördüğü kadın, hayatında yalnızca iki kez seks deneyimi yaşamıştı. Mac söylemek istediği şeyler ve ne yapacağını bilmediği şeyler yüzünden köpürüyordu. Sefil babası başta olmak üzere, ona zarar veren bütün erkekleri bulmak istiyor ve onun kadar canları yarıncaya dek hepsini pataklamak istiyordu. Yine de, bu bile yeterli olmazdı. Hak ettiklerinin ancak yarısı olurdu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Maddie tereddütle. “Çok sessizsin.”

Mac sesindeki öfkeyi gizlemeye çalıştı. Muhtemelen kız kardeşinden başka hiç kimseyle paylaşmadığı sırlarını ona açtıktan sonra, ondan beklediği bu değildi. “Sen tanıdığım en cesur insanlardan birisin, bunları benimle paylaştığın için de onur duydum.”

“Ben düşündükleri gibi biri değilim.”

Suskun asaleti onu her şeyden fazla etkilemişti. “Bunu zaten biliyorum.”

“Seni sevmek istemedim. Sen Evan McCarthy’nin ağabeyi ve Linda’nın oğlusun ama onlar gibi değilsin. Çok daha iyisin.”

“Teşekkürler canım,” dedi, sesi daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmediği duygularla boğuk çıkıyordu. En gizli sırlarını paylaşacak kadar ona güvenmiş olması, alabileceği en güzel armağanlardan biriydi. Uzanıp elini tuttu ve parmaklarını parmaklarına doladı. “Keşke kocaman bir süpürge alıp bütün eski acıları süpürebilsem.”

“Bu isteğin çok hoş.”

“Gerçekten isterdim.”

“Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmak istemedi.”

“Bu çok kötü. Mutlu olmayı hak ediyorsun.”

Maddie onun elini sıktı. “Sana her şeyimi anlattım. Şimdi sıra sende.”

Havayı biraz hafifletmek adına, üç erkek ve bir kız kardeşe beraber büyüme konusunda ona komik öyküler anlatarak gülmesini sağladı, profesyonel beyzbol oyuncusu olma hayallerini yıkan yaralanmayı anlatırken ise ağladığına yemin edebilirdi. Elini tutmaya devam ederken, Maddie ona flört ettiği kızları sordu. Mac anlattı. Maddie’nin anlattıklarından sonra ondan sır saklamak –her ne olursa olsun– çok saçma geliyordu. Konuşacak bir şey kalmadığında, pencereden günün ilk ışığı sızmaya başlamış, Mac’in kolu saatler önce uyuşmuş ama yine de elini bırakmamıştı.

Uykusuz bir gecenin ardından ilk kez kendini bu kadar

enerjik hissediyordu.

Maddie, Thomas'ı bulamadı. Beşiğinde yoktu, Tiffany'de de değildi. Yardım çılgılığıyla bahçede koşarken gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Biri oğlunu ondan almıştı. Gerçekten sevdiği tek kişiyi... Tekrar ismini haykırdı. Onu sokakta koşarken durdurmaya çalışan elleri kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

“Maddie, hayatım. Rüya görüyorsun. Uyan.”

Mac... Dizindeki ve kolundaki acı onu bir anda tamamen uyandırdı. Mac yatağının kenarında oturmuş, yüzüne gelen saçlarını geri itiyordu.

“Thomas,” dedi, sesi uyku ve korkuyla karışık çatlak çıkıyordu.

“Beşiğinde uyuyor.”

“Bakar mısın? Lütfen?”

“Elbette.”

O giderken Maddie küt küt çarpan yüreğini ve titreyen ellerini kontrol etmeye çalıştı. *Sadece bir rüyaydı. Sadece rüya.*

“Gayet iyi,” dedi Mac. “Derin uykuda.” Bir kez daha yatağın kenarına oturdu. “Sen iyi misin?”

“Evet. Aptalca bir rüyaydı.”

“Onlardan çok görüyor gibisin.”

“Sürekli. Bazıları daha iyi.” Önceki hafta sonu Mac'le ilgili gördüğü rüyayı hatırladı. O güzel bir rüyaydı.

Mac elini tuttu. “Titriyorsun.”

“Ürkütücüydü.”

“Anlatmak ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Kenara kay.”

“Efendim?”

“Beni duydun.” Kalçasıyla onu itti. “Hadi.”

Maddie yatağın köşesine doğru kaydı, Mac’ın ağırlığıyla yatak çökünce yutkundu. “Ne yapıyorsun?”

“Bunu.” Kolunu onun altından geçirip yaralı koluna ve dizine özen göstererek kucakladı. İyice yerleştiklerinde, Maddie’nin yüzü göğsüne gömülmüştü ve onu sımsıkı kavramıştı. Ona bu kadar yakinken Maddie soluk alamıyordu ve yaralı elini koyacak onun karından başka bir yer yoktu.

Saçlarına bir öpücük konduran Mac, “Artık tekrar uyuyabilirsin,” dedi.

Hmm, elbette. Onun uyarıcı kokusu, yanağının altındaki yumuşacık göğüs tüyleri ve sırtını okşayan eli varken *uyumasını* nasıl bekleyebilirdi?

“Tamam Maddie. Ben buradayken ne sana ne de Thomas’a bir şey olmaz. Söz.”

O anda en çok duymaya istediği şeyi nereden anlamıştı? Söyleyeceği başka hiçbir şeyin bu kadar anlamlı olmayacağını? Kapalı gözlerinden yaşlar süzüldü. Çok yorgundu; sebebi de yalnızca geçirdiği uykusuz gece değildi. Narin omuzlarındaki ağır sorumluluk bazen belini büküyordu. Şimdi bu adam onun için bir süre için bile olsa her şeyi daha iyi kılmak istiyordu, ona izin vermek çok cazip geliyordu. Yarın tekrar onu kovmaya çalışıyor olabilirdi ama şu anda onun kollarında

olmak, kavgayı düşünemeyecek kadar güzeldi. Mac'in kucağına iyice gömülüp büyük istekle sunduğu huzuru özümsemeye çalıştı.

Mac'in kıpırdamaya cesareti yoktu. Onu böyle tutmanın, yumuşak mis kokulu saçlarının yüzüne sürünmesinin, vücudunu güvenle kendine bırakmasının ve evet, göğüslerini üstüne bastırmasının... Bu kadar karşı konulmaz olduğunu tahmin edemezdi. Maddie kıpırdarsa, azıcık bile olsa, ona bu kadar yakın olmanın Mac'i ne hale getirdiğini hissedirdi. O yüzden Mac, doktorun kendisine öğrettiği doğrultuda nefes egzersizlerine yoğunlaşmaya çalıştı; burundan içeri, ağızdan dışarı.

"Göğsün mü ağrıyor?" Maddie'nin, ısısı yükselmiş tenine çarpan nefesi kucağındaki durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramadı.

"Hayır."

"Neden öyle nefes alıyorsun? Başka yerin mi acıyor?"

Mac kıkırdadı. Çok şirindi. "Beni öldürecek bir şey değil."

Uzun bir duraksamadan sonra Maddie nihayet anlayabildi ve zorlukla nefes alarak ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Mac onu biraz daha sıkı tuttu. "Lütfen kal. Seni böyle tutmak hoşuma gidiyor ama bu kadar yakinken tahrik olmamak elimde değil."

"Ya!"

Mac, giderek azalan karanlıkta gülümsedi. Sürekli kul-

landığı bu basit sözcüğü sanki onu tahrik etmesi çok şaşırtıcı bir şeymiş gibi masumane bir şekilde söylüyordu. Yaralı elini karnından yüzüne doğru götürdü, parmaklarıyla çenesini okşadı. Mac, ardından ne yapacağını beklerken kalbinin duracağını sandı. “Maddie...”

“Hmm?”

“Ne yapıyorsun?”

“Sana dokunuyorum.”

Tanrım. Hemen şimdi canımı al. Sertleşmek hayatı boyunca bu kadar acı vermemişti. “Tatlım, yarın yorgun olacaksın, daha doğrusu bugün demeliyim.”

“Sorun değil. Vardiyamda yerime bakacak birini buldum.”

Mac güldü. “Seni kalles.”

“Mmm.” Parmaklarını ağzına kaydırды, alt dudağını hafifçe okşarken Mac bir kez daha kalbinin duracağını sandı.

İstirap dolu bir sesle inleyen Mac, yaralarını kollayarak ona biraz daha sıkı sarıldı. Yaralar o an için sorun yaratır gibi görünmüyordu.

“Çok yakışıklısın,” diye fısıldadı.

Bu beklenmeyen iltifat karşısında şaşırان Mac genzini temizledi. “Öyle mi?”

“Kesinlikle,” diye güldü. “Sanki bilmiyormuşsun gibi.”

“Şu ana kadar hiçbir fikrim yoktu.”

Maddie kaburgalarının üstünde elini gezdirerek onu yine şaşırttı ve güldürdü. “Her yerin öyle.”

Maddie’nin dudaklarına nazık bir öpücük konduran Mac

uzun süre onun yüzünü inceledi. “Sen tanıdığım en güzel kadınsın.”

“Bunun doğru olmasına imkân yok.”

Mac onun başka yere bakmasına engel olarak zorla göze geldi. “Kesinlikle doğru.”

Maddie’nin parmakları göğsünden aşağı, tedirgin dokunuşu altında ürperen karnına doğru kaydı. Mac derin bir nefes aldı ve meraklı elini durdurmak için uzandı. “Uyu.” Saatine baktı, beşi geçiyordu. Derin bir uykuya dalmadan önce, Mac uzun bir süre martıların çığlıklarını ve bir sis düğünün sızlanmasını dinledi.

Beşiğinde gevezelik etmeye başlayan Thomas saat altı buçukta Mac’i uyandırdı. Uykusuzluktan gözlerinin içi kum dolmuş gibiydi ama geceyi Maddie’yle geçirdiğini hatırlayınca enerjiyle doldu. Thomas’la ona göz kulak olma kararlılığını yeniledi. Maddie’nin alnına bir öpücük kondurarak örtüyü üstüne çekip beşiğinde zıplayan bebeği görmeye gitti.

Mac’i gören Thomas bir mutluluk çılgılığı koyuverdi.

“Hey ahbap,” diye fısıldadı Mac. “Erkencisin.” Onu kucaklayan Mac altını değiştireceği masaya yatırdı ve ona neredeyse on kiloymuş gibi gelen bezini değiştirdi. Daha dün hiç bez değiştirmemiş olduğu halde, şimdi bebekle adeta uzmanmış gibi başa çıkması ve bunu yapmaktan gocunmaması şaşırtıcıydı. Bu işin tuhaf kısmıydı. O, Mac McCarthy, olağandışı bekâr erkek, bir bebeğe bakıyor ve bundan *keyif* alıyordu.

“Annen ve sen canıma okudunuz Bayım,” dedi bebeğe.

Thomas süt dişleriyle ona ağız dolusu gülerek ve salyalarını akıtarak karşılık verdi. Nasıl da sevimliydi.

Mac onun üstüne tek parça tulumunu giydirip apış arasından çıtıtılayıp kaldırdı.

Thomas, Mac'ın göğsündeki kıllara yapışıp aniden çekince Mac'ın gözlerinden yaş boşandı. "Aman Tanrım!" dedi. "Hayır, hayır. Canım *yanıyor*."

Thomas'm haylazca sırıtması Mac'i güldürdü. "Seni küçük şeytan. Annen uyurken biraz dolaşmaya ne dersin?"

Bebek bu planı beğenmiş gibiydi. Mac hazırlanmak için onu tekrar beşiğine koydu. Çok geçmeden evden dışarı çıktılar. Mac merdivenlerin altındaki bebek arabasını almayı düşündü ama sonra onu kucağında taşımaya karar verdi.

Kasabada, işçiler çeşitli kurumların önündeki kaldırımları süpürüp yıkıyorlardı. Dükkân sahipleri tentelerini açıyor, malzemelerinden bazılarını sergilemek üzere sokağa çıkarıyorlardı.

Mac ve Thomas, Kaptan Joe'nun denetiminde kıyıya yanaşıp küçük teknelerin birinden yakıt ikmali yapan feribota doğru ilerlediler.

"Vay, kanka," dedi Joe, kucağında bebekle Mac'i görünce. "Ne kadar hızlısın!"

"Çok komik."

Joe, bebeğin tombul ayağıyla oynayıp karşılığında ondan neşe dolu bir çığlık aldı. "Kimi getirdin?"

"Bu Thomas. Arkadaşım Maddie'nin bebeği."

"Peki tam olarak, Maddie ne zamandan beri senin

“arkadaşın” oluyor?”

“Senden ayrıldıktan on dakika sonra bisikletini devirdiğinden beri.”

“Vay canına, üstelik kendine küçük bir aile bulmuşsun. Ne hoş, değil mi?”

“Öyle değil.” Ama değil miydi? “Kesinlikle.”

Joe kahkahalarla gülerek gömleğinin cebinden sigara çıkardı.

“Bebeğin önünde içemezsin,” dedi Mac.

“Vay be, şu haline bak. Resmen baba havasına girmişsin. Bugünleri göreceğim aklıma gelmezdi.”

“İşin bittiyse, Thomas ve ben kahve almaya gideceğiz. Bize katılmak ister misin?”

“Kahve için biraz genç gibi. Ne dersin?”

Mac ona buz gibi bir bakış attı.

Joe saatini kontrol etti. “Evet, biraz vaktim var. İlk seferim saat sekizde.” Yerine bakması için birine seslendi. Mac ve Thomas’la birlikte South Harbor Restoran’ın yolunu tuttular. Mac kucağında Thomas’la birlikte restorandan içeri girdiğinde herkes durdu, bütün gözler onlara çevrildi.

“Herkes günaydın,” dedi Mac.

Mac ve Joe oturma bölümlerinden birine yerleşirken fısıltılı selamlaşmalar onları izledi.

“Canına yandığım, bütün kasaba uğulduyor,” dedi Joe.

“Öyle görünüyor.”

Mac, Thomas’la mısırlı çöreğinden küçük lokmalar paylaşıırken, bir gün önce olanları Joe’ya anlattı. Ufaklığın tuhaf

zıplamaları bir işaretse, yediği şeyden hoşlanmışa benziyordu. Çok geçmeden çörek un ufak oldu. Mac tarafından kırıntı yığını halinde çöpe atıldı. Ufaklığın eli çabuktu!

“İnsanların onun hakkında neler söylediğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu, Mac’in öyküsünü dinleyen Joe.

“Bu doğru değil Joe.” Arkadaşına, Darren Tuttle ve aralarında Evan’m da olduğu diğer çocukların yaptığını anlattı.

Joe dişlerinin arasından küfretti. “Tanrım, bu korkunç.” Masanın karşısında oturan Mac’e gözlerini dikti. “Bu konuda ne yapacaksın?”

Eski dostunun kendini bu kadar iyi tanıması Mac’in hoşuna gitti. “Henüz karar vermedim ama kardeşimle bir sohbet etmeyi düşünüyorum. Çok yakında.”

“Tuttle’ın, Sunflower Yolu’nda bir kaportacısı var.”

“Bildiğim iyi oldu.”

“Lisedeki gibi, hâlâ pisliğin teki.”

“Bunu bildiğim de iyi oldu.”

“Bu çok şirin bir bebek,” dedi Joe, biraz özlemle.

“Gerçekten öyle.”

“Sanki biraz kaptırmışsın gibi, ha?”

“Belki öyledir.” Yirmi dört saat içinde olanlara Mac hâlâ inanamıyordu. “Onda, bana hitap eden bir şeyler var. Açıklayamıyorum.”

Joe omuz silkti. “Hepimizin başına geliyor.”

Mac, onun Janey’e olan duygularına gönderme yaptığını biliyordu. Maddie’yle geçirdiği zamandan sonra, birine karşılıksız duygular beslemenin nasıl bir şey olduğunu daha iyi

anlamıştı. Bu düşünceyle Mac'ın içini ani bir korku kapladı. Hemen ona geri dönmeliydi. Onu görmeye, dün gece paylaştıkları uzun gecenin önemli şeylerin başlangıcı olduğuna kendini ikna etmeye ihtiyacı vardı.

“Thomas'ı annesine geri götürmem gerek,” dedi Mac, masaya bir miktar para bırakarak. “Öldürecek zamanın olduğunda, beni ara.”

Keyifle dudaklarını büzen Joe bir kaşını kaldırdı. “Bir süre buralardasın, değil mi?”

Mac önce Thomas'a, sonra Joe'ya baktı. “Öyle görünüyor.”

Karıncaşanan göğüsleri Maddie'yi uyandırdı. Yatağında döndü, dizi ve dirseği bu hareketi protesto edince inledi. Nasıl oluyorsa, yaraları bu sabah dünkünden daha fazla acıyordu? Dizindeki keskin sızıya aldırmadan hızla kalktı ve Thomas'ın odasına yöneldi. Beşiği boştu.

Maddie'nin soluğu kesildi. Neredeydiler? Oğlunu nereye götürmüştü? Kalbi hızla çarpmaya ve boğazı düğümlenmeye başladı. Ön kapıya gidip Tiffany'nin avlusunu kontrol ederken, gördüğü korkunç rüyayı aklına getirmemeye çalışıyordu. Görünürde kimse yoktu.

“Of, lütfen,” diye fısıldadı. “Lütfen geri dön. Bebeğimi bana getir.”

Onu doğru dürüst tanıımıyorsun bile, dedi sol omuzundaki şeytan. *Elbette tanıyorsun,* dedi sağ omuzundaki melek. *Onu, bebeğin babasını tanıdığından daha iyi tanıyorsun.* Buna şeytandan cevap geldi, *Şu anda her yerde olabilir.*

Günün ilk feribotunun anakaraya doğru yola çıkışını izlerken, Maddie paniğe kapıldı. Melek, şeytana dudak büktü. *Birazdan dönecek. Göreceksin.*

Sanki sihirli değneğini sallamış gibi, bir ya da iki dakika sonra Mac kucağında Thomas'la birlikte Tiffany'nin araç yolunda görüldü. Diğer elinde beyaz bir paket vardı ve bebekle durmadan gevezelik ediyordu. Thomas'ı izinsiz aldığı için ona çok kızdığı halde, Maddie'nin oğluna ne kadar ilgi gösterdiğini fark etmemesi imkânsızdı.

“İşte anne,” dedi Thomas'a, merdivenleri çıkarken.

İçeri girer girmez Maddie oğluna uzandı.

“Hey, hop,” dedi Mac. “Bir dakika. Önce otur, sonra sana vereyim.”

“Onu hemen alacağım.”

“Ama elin...”

“Lütfen oğlumu bana ver.”

Sesindeki sert tona şaşırان Mac, söyleneni yaptı. “Eyvah, ahbap. Sanırım anne bize kızmış.”

“Ona kızmadım.” Kanepe yatağına dönüp bütün acısına rağmen Thomas'ı kucağına yerleştirdi, gömleğiyle göğsünü kapatarak, hâlâ günde bir kez yapabildiği gibi onu emzirmeye başladı. Kendini çıplak hissedince uzanıp yatak örtüsünü üstüne çekti.

Mac elindeki paketi masaya bıraktı. “Sana çörek ve kahve getirdim. Ne sevdiğini bilmiyordum. Acaba sen...”

“Onu emziriyor muyum? Evet.”

“Ya.” Mac nereye bakacağını bilemedi.

“Bana sormadan bir daha onu alma.”

“Özür dilerim. Biraz daha uyumamı istedik. Geç saate kadar uyanıktın.” Nihayet bakışları karşılaştı. Mac, sanki kendine ait bir şeye bakıyormuş gibi, mülk sahibi havasındaydı. Korkmakla koltukları kabarmak arasında kalan Maddie, gözlerini kaçırdı.

“Nerede olduğunu bilmemek hoşuma gitmiyor.”

“Üzgünüm,” dedi tekrar. “Not bırakmalıydım.”

“Almadan önce bana söylemeliydin.”

“O zaman seni uyandırmak gerekirdi ve bu, uyumamı sağlama misyonumuzu tamamen geçersiz kılardı.”

“Daha önce kaybettiğin bir tartışma oldu mu?”

“Hmm, hatırladığım kadarıyla yok.”

Maddie hırsla homurdanınca Thomas korkup memenin ucunu bıraktı. Annesi onu tekrar yerleştirdi ve her şeyin yolunda olduğunu göstermek için hafifçe poposuna vurarak okşadı. Mac’e göz atacak cesareti bulduğunda, onun gizlemeyi başaramadığı bir açlıkla kendini seyrettiğini gördü. Maddie bu elektrik akımının vücuduna girip bacaklarının arasında nabız gibi atmaya başladığını hissetti.

Sadece öyle bakarak ona ne yaptığını biliyor gibi, yatağın kenarına oturdu.

Maddie kaçıp kurtulmayı diledi, ama göğsüne demir atmış dokuz kiloluk bebek ve dizindeki yara kıpırdamasını engelliyordu.

Thomas çığlık atarak diğer meme için hazır olduğunu belli etti.

“Lütfen... arkamı döner misin?” diye sordu.

“Mecbur muyum?”

“Evet!”

Mac gönülsüzce ya da öyle gibi görünerek, arkasını döndü. “Bugüne kadar gördüğüm en seksi görüntü,” dedi, boğulurmuş gibi bir sesle.

“Hiçbir şey gördüğün yok.”

“Hayal gücüm iyi çalışır. Artık dönebilir miyim?”

“Mecbursan.”

Mac yalnızca dönmekle kalmadı, ellerini onun kalçalarına koyup yüzünü yaklaştırdı. “Öp beni.”

“Hayır,” dedi Maddie, başını çevirerek.

Mac bunu bir davet olarak yorumladı ve Thomas’ın üstünden uzanarak burnunu Maddie’nin ensesine sürttü.

Maddie olduğu yerde zıpladı. “Mac! Kes şunu!”

“Beni öpene kadar olmaz.”

“Dişlerimi bile fırçalamadım,” diye mırıldandı.

“Umurumda değil.” Yüzünü kendine döndürüp dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. “Beni çıldırtıyorsun Maddie. Hiç kimseyi senin kadar istemedim.”

“Keşke böyle şeyler söylemesen. Burada olacağını düşündüğün şeyi, ben istemiyorum.”

“Sana inanmıyorum,” diye fısıldadı ensesine, bütün vücudunu ürperterek.

Kapının vurulmasıyla bu yoğun anın büyüsü bozuldu.

“Sonra devam ederiz,” diye fısıldadı kulağına, dudaklarına son bir öpücük kondurarak.

“Hayır, etmeyiz.”

“İddiaya var mısın?”

Of, o kibirli tebessüm Maddie’yi çileden çıkarıyordu. Her zaman istediğini elde etmeyi biliyordu. Bu, ona karşı koyması için bir diğer sebepti. Maddie onun kapıyı açmasını izledi.

“Selam,” dedi. “İçeri gel.”

Arkadaşı Libby içeri girdi. “Selam Maddie. Nasılsın?”

“Gittiği yere bakmayan koca bir hödük tarafından bisikletinden düşürülmüş gibiyim,” diyen Maddie kaşlarını çatarak Mac’e baktı.

“Ne sevimli,” dedi Mac, o muhteşem tebessümüyle.

Libby onların didişmesine kıkırdadı. “Bugün yardım edebileceğim için çok mutluyum.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Maddie.

“Of,” dedi Mac. “Sana söyleyecektim... şeyi...”

“Ne söyleyecektin?”

“Ben bugün oteldeyken Libby senin ve Thomas’ın yanında kalmayı kabul etti.”

“Ben asla böyle bir şey...”

“Ben istedim.”

Maddie ona bağırarak, kendisine yardım etmeyi kabul etmekten başka suçu olmayan Libby’yi kırmamak arasındaki ince çizgide gidip geliyordu.

“Buna gerek yok,” dedi sonunda. “Kendimiz hallederiz.”

“Ama hayatım, elin...”

“Bana öyle deme! Senin hayatın değilim! Benim için

bir dadı ayarlamak senin haddine değil!”

“Sana yardım edeceğimi söylemiştim.”

Maddie çığlık atmak istiyordu ama konuşurken sesini kontrol etmeyi başardı. “Bana yardım *ettin* ama bu kadarı çok fazla. Libby’yi zahmete sokmak istemem ve...”

“Yo, sorun değil. Bebekleri severim! Benim çocuklar artık büyüdü ve bugün sahilde arkadaşlarıyla takılıyorlar. Thomas için sana yardımcı olmayı çok isterim.”

“Senin ilgilenmen gereken bir otelin yok mu?” diye sorarken, Maddie artık sadece kaba değil, aynı zamanda nankör göründüğünün farkındaydı.

“Bugün boş günüm.”

“Harika.” Maddie nefret dolu olduğunu umarak Mac’e sert bir bakış attı.

Mac sadece gülümsedi. “Çok iyi, demek her şey yolunda. Daha ilk günden geç kalmak istemem, o yüzden çıkıyorum.” Uzanıp Maddie’yi öpmeye çalıştı fakat Maddie başını çevirdi.

“Seni yemeğe götürmek için burada olacağım, saat altıda hazır ol.”

“Yemeğe filan gitmiyorum.”

“Görüşürüz.” Çıkarken Thomas’ın ayağından bir makas alıp Libby’nin yanağına bir öpücük kondurdu. “İyi eğlenceler kızlar.”

“Hiç merak etme,” diye karşılık verdi Libby. “Endişelenecek bir şey yok.”

Onun motosikletini çalıştırıp araç yolundan anacaddeye

çıkışını dinlediler.

“Uf!” dedi Maddie. “Tanıdığım en can sıkıcı adam.”

Libby bir kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Otoriter, yüz­süz ve...”

“Sırlıslıkla­m âşık,” dedi Libby, gurur dolu bir gülümsemeyle.

“Ne?”

“Beni duydun. Sana fena tutkun.”

“Değil.”

“Onu uzun zamandır tanıyorum Maddie. Hiçbir kadına sana baktığı gibi baktığını görmedim.”

Maddie, içinde fırtınalar koparan bütün diğer duyguların üstüne, bunu hazmedememişti. Maddie kucağındaki Thomas’ı omuzuna doğru kaydırıp gazını çıkarmak için sağlam elini kullanmaya başladı.

Libby yatağın ucuna ilişti. “Tanıdığım en iyi adamlardan biridir. Bir araya gelerseniz, çok şanslı bir kızsın demektir.”

“Bu asla olmayacak.” Bu konuşmanın bile ne gereği vardı? Tıpkı Mac’le bir “ilişki” yaşamak gibi, tamamen anlamsızdı. “Linda McCarthy, altın çocuğunu benim gibilere yar etmez.”

Libby güldü. “McCarthy biraderler hayatları boyunca annelerine karşı koymakla nam salmışlardır. Eğer Linda senden hoşlanmıyorsa, bu seni onun gözünde daha da cazip kılar.”

“Harika, tam ihtiyacım olan şey; annesi benden nefret ettiği için beni isteyen bir adam.”

“Seni istemesinin tek nedeni bu değil.”

“Doğru. O da diğer bütün adamların istediğini istiyor.”

“Onun hakkında bu kadar sık düşünürsen, hafife almış olursun Maddie. Bugün senin için yapacaklarına bak. Sence *herhangi* bir adam bunu yapar mı?”

Maddie, Libby’nin haklı olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama onun en eski arkadaşlarından birini Mac’in niyetinin tamamen asilane olduğuna inanmadığına ikna etmeye çalışacak değildi. “Yapacak başka işin varsa, gerçekten burada kalmak zorunda değilsin.”

Libby, Thomas’a uzandı. “Yapmayı tercih ettiğim başka bir şey yok.”

Mac bunun sonunda kendi başına geldiğine inanamıyordu ama muhtemelen son yirmi dört saatin içinde bir yerlerde Maddie’ye âşık olmuştu. Daha önce hiç âşık olmadığı için emin olamıyordu. Ancak, özellikle onun bilmesini istemediği bütün duygularını açığa vuran karamel rengi gözleriyle ona baktığında, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen duygular hissediyordu.

Baba olmayı pek aklına getirmemişti. Tıpkı başkalarının sürekli söz ettiği gerçek aşk gibi, bu da onun başına gelmeyecekti. Oysa şimdi, Thomas’la beyzbol oynadığını, ona balık tutmayı, tekne kullanmayı ve futbol topu fırlatmayı öğrettiğini hayal ediyordu. Nasıl bu kadar hızlı olabilirdi? Anlamadığı kısım buydu.

Gönül işlerinden uzak otuz beş yılın ardından, onu boğacak kadar sıkran bir ağa takılmıştı. Oysa motorunu North Harbor'a doğru sürerken bütün hissettiği, bu işin yürümesi için her ne gerekirse yapmak konusunda gösterdiği azim ve kararlılıktı. Maddie istemediğini *onu* istemediğini söylemişti ama ona haksız olduğunu ispatlayabilirdi. Bundan *emindi*. Yapması gereken tek şey, niyeti konusunda samimi olduğuna onu ikna etmektir.

Ani bir korku onu neredeyse motorundan aşağı düşürecekti. Ya beceremezse? Ya geçmişteki yaraların korkusuyla ona bir şans vermek istemezse? Ya bunca zamandır, sahip olamadan kaybedeceği birini beklemişse? Bu olamazdı. İzin veremezdi.

Bu tatsız düşüncelerden sıyrılıp sağa dönerek otelin park yerine girdi.

Beyaz hasır mobilya ve içlerinden rengârenk mis kokulu çiçekler taşan saksılarla dekore edilmiş geniş ön verandada, konuklar sabah kahvesinin ve North Harbor'ın bakir manzarasının tadını çıkarıyorlardı. Otele girmek ise zamanda geri yolculuk yapmakla eşdeğerdi: duvarlarda koyu renk lambri kaplamalar, saksı içinde palmyeler, Victoria dönemi mobilyalar ve iyice eskimiş bir halı... Tavandaki büyük vantilatörler, limandan esen hafif rüzgârı lobiye, yemek salonuna ve birinci katı oluşturan ferah bekleme odasına taşıyordu.

Bir döner merdiven ikinci kata uzanıyor ve bir diğer küçük merdiven üçüncü kat konuklarını yukarı taşıyordu. Ne asansör, ne klima, ne televizyon, ne de telefon vardı. Otelin

yöneticisi olan annesi, konuklarının “modern” günlük yaşamın sıkıntılarından tamamen kaçabilecekleri bir ortam sağlamanın gereğine inanıyordu.

Mac, kat yönetimine giden merdiveni indi. Ethel’in uzun koridorun sonundaki ofisine giderken, Mac’i deterjan kokusuyla, çamaşır makinelerinin ve kurutucularının uğultusu karşıladı.

Ethel hatırladığından farksızdı: sıırım gibi vücut, kırıksık bir yüz, tek kulağını boydan boya kaplayan vidalı küpeler ve şok verilmiş gibi dik duran kırmızı boyalı saçlar. Mac ve erkek kardeşleri, hiç bıkmadan onun cinsiyetini tartışırlardı. Grant onun lezbiyen olduğuna emindi ama Adam onu bir gün kumsalda bir erkekle sevişirken gördüğüne yemin ederdi. Onun bu iddiası inlemeler ve göz ovuşturmalarla karşılık bulurdu.

Ethel onu sımsıkı kucaklayabilmek için ayağa fırladı. Her zamanki gibi sigara ve ucuz parfüm kokuyordu. “Yüzünü gören cennetlik,” dedi, Evan’ın mükemmel taklit ettiği, sigaradan çatallaşmış kulak tırmalayan sesiyle.

“Nasılsın Ethel?”

“Of, malum işte, romatizma ve kabızlık. Yeni bir şey yok.”

Mac, bu bilgi bombardımanına yüzünü buruşturdu. Grant duysa, uluyarak gülerdi.

“Seni bu çukura getiren nedir?”

Sözcük seçimi ilginç, diye düşündü ve uygunsuz kaçacak bir kıkırdamayı bastırdı. “Bugün Maddie Chester’ın ye-

rine bakacağım.” Ethel’in omuzunun üstünden saati kontrol etti. “Onun kartını basacağım.”

Ethel çıldırdığını düşünerek ona baktı. “Ciddi olamazsın.”

“Kesinlikle öyleyim. Dün kazayla bisikletine çarptım. Çok kötü düştü ve çalışacak durumda değil. Bütün üzüntüsü işini kaybetmek, o yüzden ayağa kalkana kadar onun yerine bakacağımı söyledim.”

“Ama, sen... yapamazsın! Seninkiler buranın sahibi. Herkes ne der?”

“Umurumda mı?”

“Annenin umurunda.”

“Bu onun sorunu.” Mac, Ethel’in çevresinden dolaştı, Maddie’nin kartını buldu ve bastı. “Şimdi nerede olmam gerekiyor?”

Bir süre buz gibi bakışlarla birbirlerini süzdüler ama Mac gözünü kırpmamakta kararlıydı.

Sonunda konuşan Ethel oldu, “Bazı şeyleri değiştirmem gerekecek.”

“Normalde Maddie ne yapıyorsa bana uygun. Özel muameleye gerek yok.”

Mac, Ethel’in suçlu duruşuna şaşırarak neler olup bittiğini merak etti. Kalabalık depoda dev gibi sepetlerini dolduran diğer kat görevlilerine katıldı. Hepsi sarı elbise ve beyaz önlük giyen Betty, Sylvia, Patty, Sarah, Maude ve Daisy ile tanıştı. Maddie’nin bu grubun içinde çok seksi kaldığını düşündü. Sonra bu görüntüyü zihninden kovarak sepetleri doldurmaya

konsantre olmaya çalıştı. Mac, kadınlardan bazılarının bu küp gibi ağır sepetleri nasıl üç kat çıkarabildiklerini merak etti. Maddie nasıl yapabiliyordu?

Ethel, kadınlara ve Mac'e görevli oldukları odaların formlarını verdi. Uzun listeyi gözden geçiren Mac, birden bu işin düşündüğü kadar kolay olmayacağını kavradı.

"Bu Mac," dedi Ethel gönülsüzce. Mac, onun soyadını es geçtiğini fark etti ama dert değildi. "Birkaç gün gelemeyecek olan Maddie'nin yerine bakıyor."

Yaşları yirmi ile altmış arası değişen diğer kadınlar, merak ve arsız bir ilgi karışımıyla onu süzdüler.

Genç bir sarışın yanına sokuldu. "Maddie'nin nesi var?" diye fısıldadı, Ethel DNA ve pazar günü değişimleriyle ilgili emirler yağdırırken.

Mac sesini yükseltmeden durumu kısaca açıkladı.

"Yani onun yerine mi çalışıyorsun? Bu çok hoş." Sesini daha da alçalttı. "Maddie için kimse iyi bir şey yapmaz. Bu beni çıldırtıyor. Tanıdığım en tatlı kız."

"Evet öyle," dedi Mac. Bu ufak tefek kadının Maddie'ye olan bağlılığından etkilenmişti. Adada en azından bir arkadaş olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

"Daisy!" diye uludu Ethel. "Beni dinliyor musun?"

Daisy lastik pabuçlarının üstünde titredi. "Evet Efendim."

"Mac'in listesindeki 303 numaralı odayı sen al," dedi Ethel.

"Berbat olmalı," diye fısıldadı Daisy. "En iğrenç odaları

hep Maddie temizler.”

Bunu duyan Mac’in tepesi attı. Bugünden itibaren burada işler değişecekti. “Buna gerek yok Ethel,” dedi. “Ben yapacağım.”

Daisy, hayranlık ve korkuyla karışık ona baktı. Hiç kim-
senin güçlü Ethel’e karşı çıkmaya cesaret edemediği açıktı.
Canı cehenneme! Burası kendi ebeveynlerine aitti. Onun gö-
zünü korkutamazdı.

“Daisy’nin yapmasını istiyorum.”

“Ben yapacağım.”

Bir göz düellosu daha yaşandı. Mac bir kez daha gözle-
rini kırpmadan Ethel’i süzdü.

“Pekâlâ,” dedi Ethel, umursamaz gibi elini havada sal-
layarak. “Senin olsun. Millet, iş başına.”

Mac’in haline acıyan Daisy onun sepetini doldurmasına yardım etti. Listesindeki on odayı temizlemek için gerekli bütün malzemeleri tamamladığında, sepeti yerinden zorlukla kaldırdı. Daisy’nin kendi sepetini kaldırıp omuzuna alışını ve basamaklara yönelmesini Mac şaşkınlıkla izledi.

Üçüncü kata ulaştığında, beli kopmuş ve alnında ter damlaları birikmişti. *Maddie bu işi nasıl yapıyordu?* Koridor boğucuydu. Havalandırma olmaması, uzun ve yorucu bir gün olacağının işaretiydi. Listesindeki en berbat olduğu tahmin edilen odayla işe başlamaya karar verdi: 303. Elindeki anahtar demetinden doğru anahtarı buldu, derin bir soluk aldı ve kapı cehenneme açıldı.

Yüzüne tokat gibi çarpan kokuyla kusacak gibi oldu. Bi-

risi, iki yataktan birine kusmuştu, yerde şişeler ve teneke kutuları yüzyordu, banyoyu da su basmıştı. “Kutsal DNA,” diye mırıldanarak eliyle ağzını ve burnunu tıkayıp, koşarak pencereleri açmaya gitti. Midesini toparlamaya çalışırken, bastığı şey yüzünden ayağı kaydı. Yerde duran kullanılmış prezervatifte baktı. “Aman Tanrım!”

Mac arkasını döndüğünde, kapıda anlayışla ona bakan Daisy’yi gördü. “Maddie hep bu odaları alır.”

“Bundan sonra değil.”

Daisy, her an Ethel’in ortaya çıkabileceği endişesiyle etrafı kolaçan etti. “Sana yardım edeceğim.”

“Mecbur değilsin. Zaten ilgilenmen gereken kendi odaların var.”

“Hiçbiri bunun yanına yaklaşamaz. Maddie benim arkadaşım ve sen ona yardım ediyorsun. O yüzden, bana izin ver.”

Mac, nereden başlayacağını bile bilmediği için, minnetle ona gülümsedi. “Teşekkürler. Sana borçlandım.”

7. Bölüm

Onuncu ve sonuncu odanın kapısını açtığında, Mac hayatında hiç bu kadar çalışmadığını rahatlıkla söyleyebilirdi. Daisy'nin yardımına rağmen, 303'ün temizliği iki saatini almış ve Mac'in tesisatçılık becerisi sayesinde oda ilk haline dönebilmişti. Daisy ona, odaları bu halde bırakan müşterilere süresiz yasak uygulandığını söylemişti. Ne yazık ki, yazın bir hafta sonu dağıtmak için yer arayan onlar gibi pek çok müşteri vardı.

Son odada, sıradışı çok iğrenç bir görüntüyle karşılaşmayan Mac, rahat bir nefes aldı. Yabancı DNA ile, şimdiden ömür boyu yetecek kadar teması olmuştu. Yatağın çarşafını sıyrıp hızla yeni takımları serdi ve Maddie'nin burada maruz kaldığı içler acısı muamele hakkında bir şeyler yapmaya karar verdi. İşverenlerine neden soysuz dediği çok açıktı. Çünkü öylediler!

“Eğleniyor musun, canım?”

İti an, çomağı hazırla. Annesi kapıdan içeri uzanmıştı.

“Çok eğleniyorum.”

“Bu yaptığın tamamen yakışksız ama zaten biliyorsun.”

“Bir arkadaşına yardım etmenin nesi yakışksız?”

“O senin arkadaşın değil! Onunla daha dün tanıştın, Tanrı aşkına.”

“Dikkatli ol anne. Karşında arkadaşlık tanımını senden öğrenecek küçük bir çocuk yok.”

“Bunu anlayamıyorum Mac. Neden kendini böyle alçaltıyorsun.” Elini havada salladı. “Bu... sadece bana bir şeyler ispatlamak için.”

Yaptığı işi bıraktı, kuşku dolu gözlerle ona baktı. “Seninle hiçbir ilgisi yok. Tanrım, inanılmazsın. Dünya senin etrafında dönüyor sanıyorsun.”

“Öyle bir şey düşünmüyorum.”

“Neden Maddie’nin en berbat odalara verildiğini bilmek istiyorum. Bu talep doğrudan senden mi geldi? Yoksa Ethel kendi kafasına göre mi onu uygun gördü?” Tam zamanında ona bakarak, annesinin yüzündeki suçlu ifadeyi yakaladı. “Bu durum bugün sona erecek. Beni duydun mu?”

“Buraya gelip emirler yağdırmaya başlayamazsın.”

“Marinada yardımımı istiyor musun?”

Annesinin, en azından biraz mahcup olacak kadar adebi vardı. “İstediyimi biliyorsun.”

“O halde bugünden itibaren burada ona adil davranılmasını sağlayacaksın, yoksa yemin ederim, aşağıda elime bir çekiç bile almam.” Bu tehdidi laf olsun diye savurmuştu, çünkü her koşulda babasına yardım etmeye kararlıydı. Ancak

Maddie'nin durumunda gelişme olmazsa, gideceğinden korkmasını istiyordu.

“Benimle böyle konuşmana sebep olan nedir anlayamıyorum.”

“Bugün elemanlarından birine nasıl davranıldığını kendi gözlerimle gördüm ve o yüzden umurumda değil.”

“Sana kancayı taktı, değil mi?”

Toz bezini masaların ve konsolun üstünde gezdirirken kısa bir kahkaha attı. “Keşke.”

“Ne demek bu?”

“Benimle zerre kadar ilgilenmiyor demek.”

Linda, rahatlamaya benzer bir ses çıkardı. “Ya, şey, bu iyi, sanırım.”

Mac onun yüzüne bakmak için arkasına döndü. “Hayır değil. Ondan hoşlanıyorum. Ondan *gerçekten* hoşlanıyorum.”

“Saçmalama. İstedğin her kadına sahip olabilirsin. Daha bu sabah Doro Chase’le konuştum. Seni görmek için can atıyor.”

“Neden söz ediyorsun?”

“Eve döndüğünü söyledim, seninle buluşmak istedi. Ayarlayacağımı söyledim.”

“Öyle bir şey olmayacak. Annemin bana buluşma ayarlamasına ihtiyacım yok.”

“Bir şeylere ihtiyacın var, çünkü kasabada birlikte kaldığın şu kadın sana uygun değil.”

“Birlikte kaldığım o kadın bana çok *uygun*.” Mac, an-

nesinin benzi solarken keyifle onu izledi. “Aslında, bugüne kadar tanıştığım bütün kadınlardan daha uygun.”

Yeterince konuştuğunu düşünerek sepetinde kalan son havluları alıp banyoya yöneldi. “Akşam yemeğinde görüşürüz.” Kafasını kapıdan uzatıp onunla göz göze gelmeye çalıştı. “Ona iyi davran, yoksa yemin ederim beni bir daha zor görürsün.”

“Gerçekten. Sana ne olduğunu anlamıyorum.”

“İnan bana, bilmek istemezsin.” Annesinin öğrendiği bir kadına aşık olmuştu. Aşkla ilgili bütün şüpheleri, otelde çalıştığı uzun gün boyunca uçup gitmişti. Onu seviyordu. İstiyordu. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Onunla beraber olabilmek için her şeyi ama her şeyi göze alacaktı.

Peki ya annesi bundan hoşlanmazsa? Ne yazık!

Saat üç buçukta Mac otelden çıktı. Uykusuz uzun bir gecenin ardından, sadece on dakika mola alabildiği uzun bir iş günü ve annesiyle tartışması onu yormuş, tüketmişti. Doğruca Maddie’ye gidip akşam yemeği saatine kadar uyumak istiyordu ama önce babasını görmesi gerekiyordu. O yüzden, motorunu çalıştırıp marinanın yolunu tuttu.

Kızarmış yiyecek ve dizel yakıt kokusuna, güneş kremi, ölü balık ve ızgarada pişen bir şeylerin kokusu karışıyordu. Yokuşta yengeç yarıştıran bir grup çocuğun çığhkları havada yükseliyordu. Balıkçı teknelerinden biri o günkü avlarını ayıklarken, yukarıdaki martı sürüsü paylarına düşecek kalıntıları bekliyordu. Adada sıradan bir yaz günüydü.

Koca Mac restoranın önündeki piknik masalarından birine oturmuş, ağzından çıkan her söze dikkat kesilmiş kalabalığa bir kez daha Long Island Sound'da peşine düştüğü büyük beyazın öyküsünü anlatıyordu. Gerçekleştiğinin üstünden geçen yirmi yıldan bu yana on bin kere anlatılmış olmalıydı.

“Yine mi aynı balık muhabbeti?” diye itiraz etti Mac.

Babasının yüzü neşeye aydınlandı. “Hey! Şuraya bakın! Arkadaşlar, bu benim en büyük oğlum Küçük Mac.”

“Sadece Mac yeterli.” Mac diğer adamlarla tokalaştı. “Küçük kısmı yıllar öncesinde kaldı.”

Babasına dönüp sordu, “Bira için vaktin var mı?”

“Hmm, arkadaşlar, ne dersiniz? Oğlumla bira içmek için vaktim var mı?”

“Bu yer senin,” dedi içlerinden biri, gülünç bir şekilde.

“Aynen öyle. Luke!”

Ana binanın arkasından Luke ortaya çıktı. “Evet?”

“Ben bırakıyorum. Sorumluluk sende.”

“Tamam.”

“Köpekbaliğine ne oldu?” diye sordu adamlardan biri, Koca Mac kalkarken.

“Kaçtı,” dedi Mac.

“Şey, şükürler olsun.”

“Dalga geçme,” dedi Koca Mac meşhur tebessümüyle. “Görüşürüz çocuklar. Biraz oğlumla vakit geçireceğim.”

Kolunu Mac'ın omuzuna dolayıp onu ana tersaneninin sonundaki Tiki Bar'a götürdü.

Big Mac'in son parlak projelerinden olan iki tane tabure çektiler. Bu açık hava barı iki yaz önce açılmıştı ve Mac'in duyduğuna göre iyi iş yapıyordu.

"Carol Ann, bu benim oğlum Mac. İçkiler şirketten. Her zamankinden iki tane."

"Hemen Bay McCarthy," dedi genç ve güzel barmen kız. Biraları getirmeye gittiğinde, Mac kıs kıs güldü. "Sana Bay McCarthy mi diyor?"

"Büyüklerine saygı gösteriyor. Ne diyebilirim ki?"

Carol Ann önlerine buz gibi iki bira koydu.

"Teşekkürler hayatım," dedi Koca Mac bütün samimiyetiyle. Sadece Gansett Adası'nda bir işveren bayan elemanına rahatlıkla "hayatım" diyebilirdi.

"Benim için zevk," dedi dişlerini göstererek ve Mac bunun doğru olduğunu görebiliyordu. Babasını sevmeyen yoktu. On dakika yanında durup onun etkisinde kalmamak imkânsızdı. Mekânın kalbi ve ruhuydu, Mac burayı onsuz düşünemiyordu.

Carol Ann onları baş başa bırakmak için barın diğer ucuna gitti.

Koca Mac şişesini oğlununkiyle tokuşturup koca bir yudum aldı.

"Burayı gerçekten satacak mısın baba?"

"Sanırım zamanı geldi," dedi Koca Mac. Oğlunun sesindeki ve yüzündeki hüznü fark edebiliyordu. "Annen gezmek istiyor, adadan zaman zaman ayrılmak istiyor. Emekliliğini sürekli erteleyenlere ne olur bilirsin, içlerinden biri hastalanır..."

” Omuz silkerek şişenin üstündeki etiketi söktü.

“Burayı başkasının alıp işlettiğini düşünemiyorum.”

“İnan bana, ben de öyle. Ama biliyorsun, sonsuza kadar yaşayamam.”

“Böyle konuşma.”

Koca Mac güldü. “Tamam, konuşmam.”

Derin bir sessizliğe gömülüp her pazar öğleden sonra olduğu gibi, giderek sakinleşen havuzu seyrettiler.

“Günün bu saatini seviyorum,” dedi Koca Mac. “Gelen giden herkes ortadan yok oluyor. İşin büyük kısmı bitmiş oluyor. İnsanların aylıklık etme saati. Çoğu zaman insanın canı iş istemiyor.”

Mac insanların babasını görmeye, son havadisleri alıp son öyküleri dinlemeye geldiklerini biliyordu. Babasının, sanki bütün bir sezon gelmelerini beklemiş gibi, her bir konuşunu özel hissettirme becerisi vardı. Mac, onun yerini kimsenin tutamayacağını biliyordu.

Geç kalan teknelerden birini, diğerinin yanına yanaştıran Luke’un talimat verişini izlediler. Kaptan, koca tekneyi büyük bir ustalıkla daracık yere yerleştirdi. Tekne bağlandıktan sonra, Luke ve kaptan bir süre konuştu. Kaptan cüzdanını çıkardı, bir miktar nakit parayı Luke’un eline tutuşturdu ve Luke’un söylediği bir şeyi başıyla onayladı. Luke parayı cebine koyup ana tersaneye yöneldi.

Mac bu değiş tokuşu dehşet içinde izledi. “Bana o paranın kasaya gireceğini söyle.” Babasının yüzüne baktı ama bir şey okumak mümkün değildi.

“Er ya da geç, kuşkum yok.”

“Ama bilmiyorsun?”

“Umuyorum.”

“Baba! Seni dolandırıyor mu?”

“Hayır, ona iyi para ödüyorum. İhtiyacı yok.”

Mac kavgaya çıkarmak istedi ama babasının bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Tadilatlarla uğraşırken, bir gözü Luke’un üstünde olacaktı.

“Biliyorsun evlat,” dedi çekinerek. “Eğer bu yere karşı en ufak bir ilgin olsa, söylerdin. Eğer burayı istemiş olsan, asla satmazdım.”

Mac bunu biliyordu ama bizzat duymak daha gerçek kılıyordu. “Biliyorum baba.”

“Kesinlikle baskı yapmıyorum. Kendini zorunlu hissetmeni istemem. Ada hayatı herkese göre değildir. Tanrı biliyor, yeterince büyüdüğünüz anda sen ve kardeşleriniz dağıldınız.”

“Bazı sebeplerden, bu kez gözüme farklı göründü.” Mac, sonuçlarını düşünmeden bu sözleri sarf etmişti.

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Emin değilim. Belki çok uzun ayrı kaldığım için. Belki Miami’de işler çığırından çıktığı için. Belki sadece, dün tanıştığım biri aklımı başımdan aldığı için.”

“Aha,” dedi Koca Mac, hoşnut bir tebessümle. “Sanırım konunun özüne geliyoruz.”

Mac gülümsedi. “Sana, doğru kişiyi bulduğumu nasıl an-

layacağımı sormuştum, hatırlıyor musun? Sen de, ‘Bilirsin evlat, bilirsin,’ demiştin.”

“Böyle söylediğimi sanmıyorum.”

“Şey...”

Mac, babasının yüzündeki farkındalığı gözlemledi. “Şaka yapmıyorsun?”

Mac omuz silkti.

Babasının gözleri parladı. “Zamanı gelmişti,” dedi yumuşak bir sesle. “Vay canına, yani öyle mi oldu?”

“Ona bir kez baktım, hepsi bu.”

“Sanırım eve temizliğe gelen Maddie’den söz ediyoruz?”

“Evet,” dedi Mac, hâlâ bütün bunların şaşkınlığı içinde. İki gün önce Miami’deydi, onun varlığından bile habersizdi. Oysa şimdi bütün umutlarının ve hayallerinin içinde Maddie ve oğlu vardı.

“Onu pek iyi tanımıyorum, ama iyi bir kızcağıza benziyor,” dedi Koca Mac. “Ancak, bazı talihsizlikler yaşamış.”

“Kesinlikle öyle. Bu yüzden, biraz ürkek.”

“Onu suçlayamam. Babası, karısı ve çocuklarını bırakıp öylece gidiverdiğinde, kimse inanmadı. Bu yerle ilgili bir durum bu; feribota atlayıp her şeyden kaçabilirsin.”

“Bunu atlatabildiğini sanmıyorum.”

“Kim atlatabilir ki?”

Mac, babasıyla samimi konuşmaya karar verdi. “Alışılmadık bir durum yaşıyorum.”

“Nasıl yani?”

“Güleceksin...”

Babası gülmüştü bile. “Haydi söyle evlat!”

“Genellikle birinden hoşlandığımda, onlar da...” Mac, doğru sözcükleri ararken sıkıntıyla ensesini sıvazladı. “Tam bir ahmak gibi görünmeden bunu nasıl anlatacağımı bilemiyorum.”

Bu kez Koca Mac kahkahayı bastı. “Mac McCarthy onlara değerli gününden biraz zaman ayırdı diye minnetle ayağına mı kapanırlar?”

“Söyleyeceğim şey bu *değildi*!”

Babası kendi yaptığı espriye gülmeye devam ediyordu. “Yaklaştım mı?”

“Sayılır,” dedi Mac gönülsüzce.

Babası bir kez daha kendini tutamadı.

“Bundan keyif aldığını bilmek güzel.”

Koca Mac gülmekten yaşaran gözlerini sildi. “Kusura bakma ama, sonunda aklını başından alıp sana kapıyı gösteren birini bulman çok eğlenceli.”

“Şey,” dedi Mac, tutku dolu öpüşmelerini hatırlayarak, “Tam olarak *öyle* diyemem ama ona olan ilgim yüzünden hiç havaya uçarmış gibi bir hali yok.”

Koca Mac en azından sırtıttığını gizlemek zorunda olduğunu hissetti. “Muhtemelen mahcuptur. Yoksa diğer adamlar tarafından son derece kötü muamele gören bir kadın, senin gibi yakışıklı, kendine güvenen bir adam karşısında zil takıp oynar.”

“Onun hakkında söylenenlerin hiçbiri doğru değil baba.” Kardeşi Evan’ı ve onunla çok yakında yapması gereken konuşmayı düşündü. “Hiçbiri.”

“Öyle mi? İlginç.”

“Ne yapmalıyım? Kendi yoluna gidip beni sepetlerse, onu bir daha hiç göremem.”

Koca Mac eliyle çenesindeki bir günlük sakalı sıvazladı. “Ona göster, onu yüzüstü bırakan diğer erkeklerden farklı olduğunu kanıtla.”

“Başına bela mı olayım?”

“Eğer gereken buysa.”

“Bunu yapabilirim,” dedi Mac, bu fikri beğenerek. Zaten şu ana kadar gayet başarılıydı.

“Elbette yapabilirsin. Ama kendini küçültme evlat. Seninle olmak her kadın için bir şans. Bunu hatırla.”

Mac gülümsedi. Babasının onun yanında olacağına her zaman güveni tamdı. “O halde, hazır Maddie’nin başına bela olmaya karar vermişken, burada olmak nasıl bir şey denemiş olurum. Ama hiçbir şey için söz vermiyorum.”

Koca Mac oğlunun kolunu sıktı. “Bu bana yeter de artar bile.”

“Maddie hakkında konuştuklarımızı anneme söyleme. Nedense, içinde ona karşı bir şey var.”

“Tek kelime etmem.”

Mac biranın kalanını kafasına dikti. “Akşam için kamyonetini ödünç alabilir miyim? Maddie ve oğlunu akşam yemeği için eve getireceğim.”

Koca Mac şortunun cebinden anahtarları çıkardı. “Seninindir.”

Mac babasına motosikletin anahtarını verdi. Sonra bir-

denbire uzanıp yanağını öptü. “Seni seviyorum.”

Koca Mac uzun süre oğlunu kucakladı.

Mac babasının tutulduğunun farkındaydı. “Bira için teşekkürler. Akşam yemeğinde görüşürüz.”

Mac, kamyoneti Maddie’nin araç yoluna park edip küçük verandaya çıkan basamakları tırmandı. Libby bir şezlonga uzanmış kitap okuyordu.

“Hey,” dedi. “Döndün mü?”

“Nasıl gidiyor?”

“Harika. Şu anda ikisi de uyuyor.”

“Bu gün yardım ettiğin için çok teşekkürler. Gerçekten minnettarım.”

“Ben keyif aldım. Gerçekten çok tatlı bir kız. Onu daha iyi tanımak için şimdiye kadar zaman ayırmadığıma üzülüyorum.”

Mac kapıya baktı. “Bu kasabada birkaç arkadaş edinse iyi olurdu.”

Libby kitabını çantasına tıktırdı ve kalkıp Mac’in yanağına bir öpücük kondurdu. “Henüz bilmiyor ama hayatına girdiğin için çok şanslı.”

Alışık olmadığı bir güvensizlik dalgasına kapılan Mac alt dudağını ısırıldı. “Eğer kendi bildiğini yaparsa, beni bir daha hiç görmeyebilir.”

“Fikrini değiştirmek için çok fazla uğraşacağını sanmıyorum. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

“Evet.” Babasının, kendini göstermesi ve onu asla yü-

züstü bırakmayacağını ispatlaması konusunda ona söylediklerini hatırladı. “Tekrar teşekkürler, Libby.” Mac, Libby’yi kucakladı ve onun araç yoluna inip Beachcomber’ın süit odalarında eşi ve iki çocuğuyla birlikte yaşadığı kasabaya doğru yürüyüşünü izledi.

Derin bir soluk alan Mac tel kapıyı açıp içeri girdi. Maddie sağlam kolunu başının altına alarak yatağa uzanmış, örtüyü omuzlarına kadar çekmişti. Mac ilk defa onu bu kadar savunmasız gördüğünü fark etti. Onu rahatsız etmemeye özen göstererek banyoya gitti, çabucak bir duş alarak uzun günün pisliğini üzerinden attı. Sadece baksırını giyip Maddie’nin yanına uzandı. Ailesinin evine doğru yola çıkmadan önce, kalan iki saatinin en az bir ya da bir buçuk saatini uyuyarak geçirmeyi düşünüyordu.

Oysa Maddie ona doğru döndü, kolunu beline dolayıp kendine doğru çekti.

Onun kokusuna ve yumuşaklığına kendini bırakan Mac’ in birden bire uykusu kaçtı. Sertleştğini hissetti. Uyanık olup olmadığı ya da her zamanki rüyalarından birini görüp görmediği konusunda bir fikri yoktu. Ne yapacağını merak ederek kolunu Maddie’ye dolayıp olabildiğince kendine doğru çekti.

Kadının göğsünün üzerinde kayan soluğu, Mac’i daha da heyecanlandırdı.

Kalbi hızlı ve kesik kesik atıyor, hareket edemiyor, soluk alamıyordu. *Aşk buydu*. Sonunda anlamıştı. Akıllı adamları aptala çeviriyordu. Elini onun saçları üstünde ve sırtında hafifçe gezdirdi.

Maddie keyifle iç çekerek dudakları onun çıplak göğsüne dokunana kadar yanına sokuldu.

Mac hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. ~

Maddie, rüyasında düşüyordu. Nereden, ya da nereye düştüğünü bilmiyordu ama düşme duygusu sıçramasına neden oldu. Aniden uyandı ve kendini, yüzü bir erkeğin göğsüne yaslanmış olarak buldu. Mac'in artık tanıdık gelen kokusu beynindeki uykulu sisin arasında kendine yol açtı.

Mac.

Nereden gelmişti? Onun güçlü, yakışıklı, uykudan gevşemiş yüzünü inceledi ve onu baştan aşağı öpmek istedi. Daha önce başka bir adam için böyle şeyler hissetmiş miydi? Hayır. Asla. Mac iri yarıydı, çok güçlüydü ve onu tam olması gerektiği gibi tutuyordu. Sımsıkı kucığında olmasına rağmen, kolundaki ve bacağındaki ağrıyı hissetmiyordu. Sonra bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırladı ve kendini yavaşça kurtarmaya çalıştı.

Mac onu saran kollarını biraz daha sıktı. "Kal," diye mırıldandı. Uyku sersemi sesi halsiz ama etkileyici çıkıyordu.

"Yapamam."

"Şışt." Parmaklarını onun saçlarının arasından geçirirken gözleri hâlâ kapalıydı. Tanrım, Maddie buna bayılıyordu. "Yanımda kal. Sana ihtiyacım var."

Bu sözlerle birlikte Maddie'nin mücadelesi uçup gitti. Daha önce hiç kimsenin ona ihtiyacı olmamıştı. Sadece Thomas, ama onun duyduğu ihtiyaç McCarthy'ninkiyle aynı değildi.

Maddie tam olarak rahatlayamadı ama uzaklaşma çabasından da vazgeçti. Saçlarında gezinen parmakların keyfini sürdüğü uzun bir sessizliğin ardından sordu, “Günün nasıldı?”

“Aydınlatıcı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Artık neden onlara soysuz dediğini biliyorum.”

Maddie yüzünü buruşturdu. “Mac, onu söylediğim zaman bilmiyordum ki...”

“Sorun değil tatlım. Sana pislik gibi davranıyorlardı ama artık bu değişecek.”

“Ne değişecek?” diye sordu Maddie, Mac’in yapmış olduğu şeyi düşünerek gerilmişti.

“Artık en kötü odaları sen almayacaksın.”

“Ne yaptın?”

“Annemle biraz konuştuk. Gereği yapıldı.”

“Beni kovduracaksın.”

“Cesaret edemezler. Bu konuda endişelenme.”

“Libby bu gün bir işten söz etti.” Maddie bu ihtimali hiç aklından bile geçirmek istememişti...

Mac onun yüzünü görebilmek için kendini biraz geri çekti. “Ne tür bir iş?”

“Beachcomber’de kat hizmetleri müdürlüğü.”

“Gerçekten mi? Bu harika hayatım!”

Ona bir kez daha hayatı olmadığını hatırlatmak istedi ama aynı yatakta uzandıklarından zamanlamanın doğru olmadığını düşündü. “İşi yapan kadın sezon sonunda emekli oluyor. Libby sekiz yıldır McCarthy’lerin yanında çalıştığını

öğrenince işi bana teklif etti. Tam zamanlı, yıllık bir iş ve yan ödemeleri var.”

“Vay canına! Sen ne dedin?”

“Düşünmem gerektiğini söyledim.”

“Düşünecek ne var? Bütün sıkıntılarına çare olabilir.”

“Bu işi bana senin yüzünden teklif etti.”

“Asla. Libby orayı baştan yarattı. Yaklaşık on yıl önce nasıl iflasın eşiğinde olduklarını hatırlıyor musun?”

Maddie başıyla onayladı.

“Libby oraya hayat verdi. Aslında, çok az kişi bilir ama oranın sahipleri iki yıl önce Libby’yi ortak yaptılar.”

“Aferin ona.”

Mac, her zamanki gibi yaralı avucuna dokunmamaya özen göstererek parmaklarını parmaklarına geçirdi. “Sana da aferin. Eğer Libby bir iş teklif ettiyse, hak ettiğin içindir.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Elbette. Bugün nasıl sıkı çalıştığın konusunda fikir sahibi oldum. O kadar çok çalışmadan daha çok para kazanmak iyi olmaz mı?”

“Farklı olacağına kuşku yok.”

“O halde kabul edecek misin?”

“McCarthy’de arkadaşlarım var. Yıllardır birlikte çalıştığım insanlar...”

“Onları Beachcomber’da görevlendiremeyeceğini kimse söylemiyor.”

Maddie gülümsedi. “O zaman annen benden daha çok nefret eder.”

“Senden nefret etmiyor.” Mac, onun elini bırakıp saçının bir tutamını parmağına doladı. “Sadece seni iyi tanımıyor. Henüz.”

“Beni gerçekten oraya yemeğe götürmeyeceksin, değil mi?”

“Eğlenceli olacak.”

“İşkence olacak.”

“Sürekli yanında olacağım.”

“Söz mü?”

Mac’in sanki istediği tek şey oymuş gibi bakan gözlerinin etkisinden kurtulamıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Çelik mavisi soğuk gözlerinde gördüğü sıcaklık içini arzuyla dolduruyordu. Eğer bu gördüğü çılgın rüyalardan biriye, hiç uyanmak istemiyordu.

“Söz.” Mac, dudaklarına tereddütlü bir öpücük kondurmadan önce uzun süre kadının yüzünü okşadı.

Maddie, hayatının en büyük hatasını yapıyor olduğunu düşünse de, ona doğru uzandı. Diğerleri gibi onun da kendisini yüzüstü bırakacağı düşünse de bir daha asla toparlanamayacağını bilse de onu öptü. Üstünde, daha önce başka hiçbir erkeğe izin vermediği gücü olduğunu düşünse de, dilile onun dilini buldu ve genzinden yükselen inlemeyle kendinden geçti.

Mac onunla birlikte yuvarlanıp üste çıktı ve aynı anda hareketsiz kalarak dudaklarını onu dudaklarından ayırdı. “Olamaz, çok üzgünüm. Kendimi öylesine kaybettim ki, bir an yaralarını unuttum”

“Sorun yok.” Maddie parmaklarını onu saçlarının arasına geçirdi ve ağzını kendi ağzına yaklaştırdı. Mac’ın hissettirdiği duyguların çok daha fazlasını istiyordu. Sağlam bacağına örtünün altından çıkardı ve onun uzun bacağına doladı.

“Maddie,” diye fısıldadı Mac. Dudakları onun dudaklarının üstünde dolaşıyordu. “Tanrım, beni çıldırtıyorsun.” Üstünde sarsılarak Maddie’nin soluğunu kesti ve hayatının en şehvetli, en duyarlı öpücüğünü vermek üzere ağzını ele geçirdi. Kadını yiyip bitirmek için her şeyini –dilini, dudaklarını, dişlerini– kullandı. Maddie sımsıkı ona yapışmıştı. Eğer bırakırsa boşlukta kaybolacağından emindi. Bu tutku yoğunluğuna daha fazla dayanamayacağını hissettiği anda, Mac öpücüklerini yumuşattı ve onu bu kez sevecenliğiyle sarstı. Yüzü, burnu, göz kapakları ve ensesinde dolaşmadan önce, dudaklarını dudaklarına gömdü.

Maddie bu duygu bombardımanı altında titriyor, bacaklarının arası tutkuyla zonkluyordu. Onun Maddie’yi arzuladığı kadar, Maddie de Mac’i arzuluyordu ancak yine de korku, tutkunun önüne geçiyordu.

“Seni sonsuza kadar öpebilirim,” dedi Mac, “Yine de yetmez.”

“Beni korkutuyorsun,” diye karşılık verdi Maddie, aynı yumuşak tonda.

Mac’in bütün vücudu gerildi. Maddie’nin kulağıyla oynayan ağzı durdu. Başını kaldırıp onun gözlerine baktı. “Gerçekten mi?”

Mac'ın üstünden çekilmesine engel olmaya çalışırken, Maddie onun fiziksel anlamda düşündüğünü fark etti. Keşke bu kadar basit olsaydı. “Çok uzun zaman önce hayatımdan çıkarmaya karar verdiğim şeyleri istememe sebep oluyorsun.”

Ne olduğunu anlayınca, Mac biraz rahatladı. “Belki hayat sana yeni bir el sunmuştur. Daha iyi bir el. Bu mümkün değil mi?”

“Kumar oynamamayı öğrendim. Bana pek yaramıyor.”

“Keşke bana güvenmeni sağlayacak bir şey söyleyebilsem, ya da yapabilsem.”

“Keşke.”

“Başkalarının yaptıklarını bana ödetiyorsun.”

“Biliyorum.”

“Bu haksızlık.”

Ona dokunma dürtüsüne karşı koyamayan Maddie, alnına düşen saçları geri itip ipeksi dokunuşun keyfini çıkardı. “Bunu da biliyorum.”

“Sana göstereceğim.” Üstünden çekilip sırt üstü yanına uzandı ama elini bırakmadı. Gözleri aşağı kayan Maddie, onun hâlâ etkileyici duran ereksiyonunu görünce, bakışlarını hemen yüzüne çevirdi. Geçmişte tanıdığı pek çok adamın aksine, sadece küçük beyninin dürtüleriyle hareket etmediğini kabul etmek zorundaydı. “Bana ne göstereceksin?”

“Farklı olduğumu. Bana güvenebileceğini.”

“Takdir etmediğimi sanmanı istemiyorum...”

“Senin takdirinle ilgilenmiyorum.” Onu görebilmek için

başını çevirdi. “Senden çok daha fazlasını istiyorum.”

Maddie kısa sürede tutulduğu yüze dikkatle baktı. Daha şimdiden, hayatı boyunca tanıdığı pek çok kişiden daha tanıdık geliyordu. “Neden ben?”

Dudaklarının kenarı büzüldü. “Çünkü.”

“Hepsi bu mu?”

Mac omuz silkti. “Hepsini söylemeye kalkarsam, çılgılık çılgılığa kaçarsın.”

“Bir dene. Bana tek bir sebep söyle.”

Mac kirli sakalını sıvazlayarak düşündü. Sonra müthiş mavi gözlerini ona çevirerek Maddie’nin damarlarındaki bütün kanı kaydattı. “Çılgılık atarak kaçmayacağına söz ver.”

Maddie bacağındaki bandajı işaret etti. “Söz.”

Mac kenetlenmiş elleri dudaklarına götürüp onun avucunu öptü. “Senin yanında olduğumda nefesim kesiliyor, kendimi muhtaç ve azgın hissediyorum ama bu sadece başlangıç. Seni ve Thomas’ı hak edebilmek için, daha iyi bir adam olmayı istememi sağlıyorsun.”

Maddie ona baktı. Daha önce hiç kimse böyle şeyler söylememişti.

“Nasıldı?” diye sordu, uzun bir sessizlikten sonra.

Maddie, onun söylediklerine eşdeğer bir şeyler söylemek istedi ama beyni, vücudunun diğer yerleri gibi pelteye dönmüştü. Genzini temizleyip cevap verdi. “Gayet iyiydi.”

Mac yüzünü buruşturdu. “Sadece gayet iyi mi? Neyse, en azından çılgılık atarak kaçmadın.” Saatine bakıp homurdandı. “Gitmek zorundayız yoksa geç kalacağız.”

Maddie umutsuzca onu her şeyin güvenli ve biraz da büyüklü olduğu bu yerde kalmaya ikna etmek için elinden geleni yaptı. Diğerlerinin içeri girmesine izin verdikleri anda, hayallerinin sabun köpüğü gibi sönmesinden korkuyordu. “Çok yorgun olmalısın.”

“Yine kafamı şişirmezsen, bu gece çok iyi uyuyacağım.”

Maddie onun omuzuna bir yumruk atıp güldü. “Bunu söylediğine inanamıyorum.” Yavaşça ve canı acıyarak kalktı.

“O yaralara bakmamız gerek.”

“Libby, duş aldıktan sonra o işi halletti. Dirseğimdeki yaranın enfeksiyon kapmış gibi göründüğünü söylüyor.”

“Görmek istiyorum.”

“Sonra. Gidip Thomas’ı uyandırırım, yoksa bütün gece bizi ayakta tutar.”

Mac yataktan zıplayıp Thomas’ın odasına yöneldi. “Ben yaparım. Sen rahatına bak.”

Mac çıktıktan sonra Maddie uzun bir süre oturdu. Onun söylediklerini düşündü. Bir şansları olduğuna inanabilmeyi diledi.

8. Bölüm

North Harbor’a yolculukları sırasında Maddie tek kelime etmedi. Thomas’ı bebek koltuğuna oturtup aralarına almışlardı. Mac havadan sudan konuşmaya çalışıyor ama Maddie ısrarla camdan dışarı bakmaya devam ediyordu. Mac, ailesiyle birlikte akşam yemeğine katılması için ona baskı yaptığına pişman olmaya başlamıştı. Ne giyeceğine karar vermesi yarım saatten fazla sürmüş ve sonunda açık pembe bir tişört ile uzun, biçimli bacaklarını ortaya çıkaran kot mini etekte karar kılmıştı. Libby onun ayak tırnaklarını boyamış olmalıydı çünkü Mac parlak pembe seksi ojeyi daha önce gördüğünü hatırlamıyordu. Onunla ilgili hiçbir şeyin gözünden kaçmadığına emindi.

Eve ulaşmalarına bir kilometre kala, Mac kamyoneti kenara çekti.

“Ne yapıyorsun?”

“Gerçekten gitmek istemiyor musun? Geri dönebiliriz, Mario’dan bir pizza ısmarlar ve bir de video kiralar...”

Maddie uzanıp eliyle dudaklarını kapatarak Mac'i hem şaşırttı, hem neşelendirdi. "Ne giyeceğim diye bu kadar düşündükten sonra, annelere gidiyoruz. Şimdi gazla."

Mac onun bu kabadayılık gösterisine gülümsedi. Oysa pizza ve film ikilisini tercih ettiğini adı gibi biliyordu. "Peki Bayan."

Büyük beyaz evin önüne park ettiklerinde Maddie'nin kabadayılığından eser kalmamıştı. Mac, Thomas'ı koltuğundan aldı. Maddie'ye yardım etmek için arabanın diğer yanına geçti. "Acele etme," dedi, araçtan inerken yüzünden geçen acı dalgasını görünce.

Maddie onun kolunu yakaladı. "Yanımdan uzaklaşma, tamam mı?"

"Tamam." Aydınlık bahçeye geçmeden önce onu durdurdu, çenesini yukarı kaldırıp öptü. "Buradasın çünkü benim için önemli olduğunu anlamalarını istiyorum. Eğer biri seni tedirgin edecek olursa, gideriz. Anlaştık mı?"

"Ailenle aranda sorun çıkarmak istemiyorum."

"Çıkarmayacaksın."

"Öyle diyorsan," dedi, bahçe kapsından içeri girerken.

"Öyle diyorum."

Koca Mac onları kapıda karşıladı. "Gelin, içeri girin."

Maddie'yi yanağına bir öpücük kondurarak selamladı. Thomas'ın ayağını gıdıklayıp kıkır kıkır güldürdü.

"Sana yakışmış evlat," dedi Koca Mac, başıyla Mac'in kucağındaki bebeği işaret ederek.

"Gayet etkileyici küçük bir adam." Mac bebeği göste-

rirken bir gurur dalgası hissetti. “Hep mutlu...”

“Ne içmekten hoşlandığını bilmiyordum Maddie.” Koca Mac onları Linda’nın misafirler için ayırdığı resmi salona aldı. Mac ve Maddie kanepeye birlikte oturdular. “Üç çeşit şarap ve üç çeşit bira var,” dedi Koca Mac, parmaklarıyla işaret ederek.

Mac, babasının gösterdiği ilgiden Maddie’nin etkilendiğinin farkındaydı. Büyüdüğü evde misafir muamelesi görmek biraz tuhaf olsa da, babası kadını içtenlikle karşıladığı için minnet duyuyordu.

Maddie, iri karamel gözlerini ona çevirdi ve Mac’in içinde bir şeyler kıpırdadı. “Sen ne içiyorsun?”

“Hafif bira.”

“Bana da uyar.”

“İki hafif bira hemen geliyor,” dedi Koca Mac. “Bebeğin keyfi yerinde mi?”

“Evet,” dedi Maddie. “Teşekkürler.”

Yalnız kaldıklarında Mac onun elini sıktı. “Şimdilik iyi gidiyor mu?”

“Baban çok tatlı. Aslında onunla daha önce hiç konuşmamıştım. Ben temizliğe geldiğimde o hiç burada olmaz.”

“Tanıdığım en iyi adamdır.”

Janey gürültüyle ön kapıdan içeri girdi. “Selam! Kusura bakmayın geç kaldım.” Mac, Maddie ve Thomas’ın kanepede oturduğunu görünce durdu. “Vay canına. Artık misafir salonunda mı kabul ediliyorsunuz ağabeyciğim?”

“Öyle görünüyor.” Mac kız kardeşini öpmek için ayağa

kalktı. “Bu Thomas.”

“Vay, ne şirin!” Janey parmağını uzattı, Thomas parmağı kavrayıp insanları tartmak için her zaman yaptığı gibi gözlerini ona dikti.

“Maddie’yi tanıdığını sanmıyorum,” dedi Mac.

“Birbirimizi yıllar önce okuldan biliyoruz,” dedi Janey. “Seni gördüğüme sevindim.”

“Ben de. Kutlarım, nişanlanmışsın.”

Janey sırtıttı. “Teşekkürler. Dünya tarihinin en uzun nişanlılığı.”

“Göz açıp kapayana kadar büyük gün gelecek şımarık velet,” dedi Mac.

“O zamana kadar telefonda seksle yetinmek zorundayım,” dedi Janey, derin derin iç çekerek.

Mac üzüldü. “*Neden* bana böyle şeyler söylemen gerektiğini anlamıyorum.”

“Çünkü seni delirtiyor,” dedi Janey gülerek.

Mac, içtenlikle gülümseyen Maddie’ye baktı. “Benim *küçük* kız kardeşim,” diye homurdandı, kanepede yanına otururken. “Korkunç.”

Koca Mac elinde üç şişe birayla dönüp, ikisini Mac ve Maddie’ye uzattı. “Merhaba tatlım,” dedi Janey’i öperek. “Sanırım benim birama el koyacaksın.”

Janey şişeyi kaptı. “Elbette.”

Koca Mac başını iki yana sallayıp Maddie’ye baktı. “Nelere katlandığımı görüyor musun?”

Maddie kıkırdadı. Mac, babasının onun kalbini çoktan

kazandığının farkındaydı.

Koca Mac, kendi evinde bir şişe bira bile içemeyen bir adam hakkında söylenerek odadan çıktı. Bir dakika sonra odaya zorla sürüklenmiş gibi görünen Linda'yla birlikte geri döndü.

“İşte buradasın,” dedi Linda, Mac'i öpmek için üstüne eğilerek. “Maddie, merhaba, iyi misin?”

“Biraz daha iyiyim Bayan McCarthy. Davetiniz için teşekkürler.”

Linda'nın tebessümü nazikti ama Mac samimi olmadığından adı gibi emindi. “Benim için zevk. Bu Thomas olmalı, hakkında çok şey duydum.”

Mac bebeği kaldırıp annesinin kollarına bırakırken, bebeğin babası hakkında kasabada dolaşan dedikodulardan söz etmediğini umuyordu.

“Ay,” diye kekeledi Linda. “Şey, sen ne şirin bir bebeksin.”

Thomas gürültüyle bezini doldurmak için tam o anı seçti.

Janey uluyarak güldü.

Maddie yutkundu, hızla ayağa kalkmaya çalıştı ama yaralı eklemleri işbirliği yapmayınca acıyla yüzünü buruşturdu.

Mac onun hızını kesti. “Ben hallederim.”

“Bununla uğraşmak istemezsin.”

“İnan bana, bugün uğraştığım şeylerden sonra çocuk oyuncağı.” Bebeği annesinden alıp bez çantasını kavradı. “Gel dostum. Seni temizleyelim.” Odadan çıkarken, babası

ile kız kardeşinin çok eğlendiğini fark etti. Annesi ise burundan soluyordu. Mac bebeğin altını temizlemek ile Maddie'yi yalnız bırakmamak arasında kararsız kaldı.

“Biz Maddie'yle ilgileniriz,” dedi Koca Mac.

“Teşekkürler, baba.” Basamaklara doğru ilerlerken, Mac, Maddie'nin bakışlarını yakalayıp ona göz kırptı. “Hemen dönerim.”

Maddie içini saran sıcacık tebessümüyle ona karşılık verdi.

Masada, Mac'in özellikle istediği etli güveç vardı. Maddie sessizliğini koruyarak onların sohbetini dinliyordu. Mac'in babasına, kız kardeşine ve üç erkek kardeşine sevgisi çok açıktı. Maddie, onun Linda'nın sorularını genellikle tek sözcüklü cevaplarla geçiştirerek, daha çok babası ve kız kardeşiyle muhabbet etmesini ilginç buldu. Mac, Thomas'ı kucağında tutarken tek eliyle yemek yemeyi başarabiliyordu. Oysa bu günler değil, aylar gerektiren bir deneyim sonucu gelişebilirdi.

Linda, adada yaşayan en nitelikli kadınların listesini sohbetin içine sokmaya çalışırken, Maddie onun kendisini tamamen yok saydığını herkesin fark edip etmediğini düşündü. Mac'i, Doro Chase ya da Linda'nın sözünü ettiği diğer kadınlardan biriyle gözünde canlandırmak hiç zor değildi. En azından Doro'yla aynı sosyal statüye sahiplerdi ve onunla olduğu gibi, bir sürü dedikoduya maruz kalması gerekmezdi. Onun bir başkasıyla beraber olma düşüncesinin Maddie'yi üzmesi

gerçekten çok gülünçtü. Mac ona ait değildi. Hatta şu anda neden oradaydı, işlerini yaptığı bu evde bu masada neden yemek yiyordu?

Mac'in eli bacağına dokundu.

Onun temasıyla her zamanki gibi heyecanlanarak ona baktı.

"Her şey yolunda mı?"

"Elbette," diyebilirdi ama Mac'in ona inanmadığının farkındaydı.

"Anne," dedi Janey, "Belki bu gecelik sosyal gündemi değiştirmelisin. Mac, kız arkadaşıyla birlikte burada. Başka kadınları dinlemek istediğini sanmıyorum."

Mac, minnetle kız kardeşine gülümsedi.

"Kimse bana onların çıktığından söz etmedi." Linda'nın buz gibi gözleri Maddie'yi es geçip Mac'in üstünde durdu. "Sadece akşam yemeği yediğimizi sanıyordum."

"Daha önce bu konuda yeterince açık konuştuğumu sanıyordum," dedi Mac, aynı buz gibi bakışlarla karşılık vererek.

Maddie'nin midesi ağrımaya başladı.

"Tatlı olarak ne var Lin?" diye sordu Koca Mac, Maddie'ye içtenlikle gülümseyerek.

"Mac için çikolatalı pasta."

"Thomas yoruldu," dedi Mac. "Tatlı için kalamayacağız."

Thomas'ın keyfi yerindeydi ama Mac onun keyfinin yerinde olmadığını hissettiği için Maddie şükran duydu.

“Henüz gidemezsiniz!” dedi Linda. “Daha yeni geldiniz.”

“Bebegi eve götürmemiz gerek ayrıca Maddie’nin yaraları henüz iyileşmedi.”

“Bana iyi göründü.”

Mac ayağa kalkıp Maddie’ye yardım etti. “İyi değil. Belki de bu akşam onu buraya sürüklememeliydim.” Kız kardeşine döndü, “Annemin ortalığı toplamasına yardımcı olur musun?”

“Tabii.” Janey onu öpmek için ayağa kalktı. Sonra Maddie’ye döndü, “Bu yakışıklı için bir dadıya ihtiyacın olursa beni ara.”

“Çok nazıksın,” dedi Maddie, baba ile kızı masayı toplamaya başlarken.

Mac ön kapı girişine kadar Maddie’ye eşlik etti. “Bez çantasını yukarda unuttum. Hemen dönerim.” Kucağında Thomas olduğu halde, hızla merdivene doğru yöneldi. Onun arkasından bakarken, Maddie bisiklet kazasında yaralanan bacağındaki kesiğin morardığını ve o akşam kötü görüldüğünü düşündü.

“Kendini komik duruma düşürüyorsun,” dedi Linda, abartılı bir fısıltıyla.

İrkilen Maddie ona döndü. “Efendim?”

“Şu an evcilik oynamak onu eğlendiriyor olabilir ama asla kalmasını sağlayamazsın.”

Şok olan Maddie ne söyleyeceğini bilemedi ve basamaklardan inen Mac’in ayak seslerini duymak onu rahatlatmıştı.

Oradan gitmesi gerekiyordu. Hemen. Paraya ihtiyacı olmasına rağmen, bir daha bu evi temizlemeye gelmeyecekti.

“Hazır mısın?” dedi Mac elini sırtına koyarak.

“Yemek için teşekkürler,” dedi Maddie kapıdan çıkarken.

Mac annesinin yanağını öptü. “Teşekkürler anne.”

Kasabaya dönerken, Maddie’nin kalbi yaşadığı şok ve dehşetle deli gibi çarpıyordu. Bir parçası, Mac’i eve götürüp her yolu deneyerek Linda’ya yanıldığını ispat etmek istiyordu. Özenle koruduğu yüreğini riske atıyor olmasa, bunu o dakika yapardı. Cesaretini toplayıp Mac’e baktı. Gözlerini yola dikmiş, çenesi gerilmişti.

“Bu bir hataydı,” dedi.

“Her şey yolundaydı.”

“Hayır, değildi.” Thomas’ın koltuğu üzerinden uzanıp onun elini tuttu. “Bana karşı annemi tutma. Üstümde hiçbir yaptırım yok ve bundan nefret ediyor.”

Maddie ne diyeceğini bilemiyordu. Kuşkusuz yetişkin bir adamdı ve annesi ona ne yapması gerektiğini söyleyemezdi ama eğer isterse, Linda hayatlarını cehenneme çevirebilirdi. Mac ailesini dışlayan değil, hoşnut etmeye çalışan biriydi. Maddie, Mac’in annesiyle arasının açılmasının sorumluluğunu taşıyamazdı. Bu bile işlerin çığrından çıkmasına engel olmak için yeterli bir sebepti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Mac.

“Yorgun olduğumu ve canımın yandığını.” Asıl acının içerde olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Mac yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm. Eve gidip hemen yatacaksın. Bu akşam seni dışarı sürüklememeliydim. Bir dahaki sefere seni dinleyeceğim.”

Bir dahaki sefer olmayacak diye düşündü Maddie üzüntüyle. Onunla bir ilişki düşünmemek ikisi için de en doğru şey olacaktı. Keşke buradan gittikten sonra bir daha onu göremeyecek olmak bu kadar acı vermeseydi.

Mac dönüş yolu boyunca kendini suçlayıp durdu. *Aklından ne geçiyordu? Büyük, çok büyük bir hataydı.*

Maddie’nin evine geri döndüklerinde kamyonetten inmesine yardım ederken, onun eskisinden daha da yavaş hareket ettiğini fark etti. *Evde kalıp pizza söylemeliydik. Lanet olsun!*

Thomas’ı kucağına alıp Maddie’nin merdiveni çıkmasına yardımcı olurken, bu gecenin daha yeni filizlenmeye başlayan ilişkilerine verdiği zararı telafi edecek bir yol düşünüyordu. Ne söyleyebilirdi? Ne yapabilirdi? Bir kadının yanında kendini bu kadar güvensiz hissetmeye alışık olmadığından, hiçbir fikri yoktu.

“Onu hızla yıkayıp yatmaya hazırlayacağım,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

Bir gece önce olsa, onunla tartışırdı. Mac, onunla tartışmayı bu bezgin kabullenişe tercih ederdi. Thomas’ın banyosunun ardından, bebeği ve biberonunu annesine getirdi. Mac onların yanında kanepe yatağa uzanıp Maddie bebeği beslerken ona sarılmak isterdi ama bunun yerine eve çeki düzen

verip üçünün birden biriktirdiği çamaşırları topladı.

“Yarın işe giderken bunları marinaya bırakacağım.”

“Bizimkileri götürmek zorunda değilsin...”

Mac öfke patlamasını bastırdı. “Sorun değil.” Maddie’nin karşılık vermeyişinden, durumun kötü olduğunu anlıyordu. Kaydettiği bütün gelişme, annesiyle birlikte geçirilen birkaç saat içinde yok olup gitmişti.

Maddie sessiz hatta uysaldı. Son iki gündür didişmekten keyif aldığı Maddie’ye benzemiyordu. Böylesi daha kolay bile olsa, bu tarzını hiç sevmediğini fark etti. Patavatsız Maddie’sini geri istiyordu.

Thomas’ı beşiğine yatırdıktan sonra, Maddie’nin bandajlarını açtığı salona geri döndü. Dirseğindeki yara, Mac son gördüğünden beri enfeksiyon kapıp şişmiş ve kızarmıştı. “Buna baktırsak iyi olacak.”

“Libby sürmem için antibiyotik verdi.”

Mac ilaca uzandı. “Ben yaparım.”

Maddie ilaç tüpünü ondan geri aldı. “Başkası dokununca daha kötü oluyorum.”

Daha çok acıdığı için mi yoksa Mac dokunduğu için mi? Onun şeffaf merhemi büyük bir dikkatle iltihaplı yaranın üstüne sürüşünü izledi. Sonra aynı şeyi dizi ve eli için de yaptı.

“Libby hava almaları için bu akşamüstlerini kapatmam gerektiğini söyledi.”

“Ne dediğini biliyordur. Epey tıp eğitimi aldı.” Mac ayağa kalktı, tişörtünü sıyırıp çamaşır yığınının üstüne attı. Döndüğünde, Maddie’nin iştah ve ihtiyaç dolu gözlerle ken-

disini seyrettiğini gördü. Ona doğru bir adım attı. “Maddie...”

Maddie’nin yüzü birden çok iyi başardığı kayıtsız, ulaşılmaz ifadeye büründü. “Bu akşam yerde yatman mümkün mü? Örtünün bile üstüme değmesine tahammülüm yok.”

Mac göğsünün gerildiğini hissetti. “Elbette.” Koltuk minderlerini yere dizip uyku tulumunu açtı. İkisi de yerine yerleştiğinde, ışığı kapamak için uzandı. Bir önceki gecenin aksine, hiçbir konuşma olmadı. Günün ilk saatlerinde kendini hiç olmadığı kadar mutlu ve rahat hissediyordu. Oysa şimdi, yorgunluktan öldüğü halde Mac gergin ve umutsuz bir halde uyanık yatıyordu. Sanki hiç sahip olmadığı bir şeyi kaybetmeyi başarmış gibi.

Takip eden üç gün boyunca, Mac’in Thomas’ı kahve ve kahvaltı için yürüyüşe çıkarmasıyla başlayan bir düzenin içine girdiler. Maddie bebeği emzirdikten sonra Mac onu Tiffany’ye bırakıyor, hızla Maddie’nin vardiyasına bakmaya gidiyor ve gerekli tadilatlarla ilgili ölçümler yapmak üzere marinada olabildiğince zaman geçiriyordu. Ana binadaki çatının onarımıyla işe başlamaya karar vermiş, pazartesi günü işbaşı yapmak üzere dört kişilik bir ekiple anlaşmıştı. Her gün saat üçte Maddie’nin evine geri dönüyor, Tiffany’nin çocuk bakımını devralıyordu.

Her gece, Maddie’yi annesiyle tanıştırma hatası yapmadan önceki günlere geri dönmeyi dileyerek, yerde yatmaya devam ediyordu. Çarşamba akşamı, günlük çocuk bakımı işi sona erdiğinde, Mac pizza yemek için Mario’nun yerine git-

meyi teklif etti. Maddie az da olsa yürümeye başladığı için kabul etti.

Kasaba halkı artık onları birlikte görmeyi benimsemişti. Hâlâ meraklı bakışlara maruz kalsalar da, Mac bu istenmeyen ilgiyi göz ardı etmeyi öğrenmişti. Maddie'nin de bunu başaramadığından emin değildi ama bu konuda ona bir şey söylemiyordu. Aslında, üç gündür hiçbir konuda fazla bir şey söylemiyordu. Sanki ondan kurtulacağı ana kadar gün sayıyor gibiydi. Her geçen gün, Mac'in umutsuzluğu büyüyordu.

Kendine alıştıncaya kadar ona biraz zaman tanımak istemişti ama tıpkı annesinin evindeki korkunç yemek gibi, bu düşünce de geri tepmişti. Ona verdiği zaman ve özgürlük arttıkça, Maddie daha da uzaklaşmıştı. Eğer bir şeyler değişmezse çok yakında patlayacağından emindi.

“Yarın otelde boş günün, değil mi?”

“Evet, çocuk bakımı da öyle. Tiffany perşembe günleri ders vermiyor. O yüzden genellikle annenin evini temizlemeye gidiyorum.”

“Bazı inşaat malzemeleri almak için anakaraya gitmem gerekiyor. Düşündüm de, belki Thomas ve sen de gelmek istersiniz. Orada olduğumuz süre içinde, istediğiniz yere gideriz.”

Mac onun yüzündeki duygu karmaşasını okuyabiliyordu: özlem, hüznün, gerginlik ve nihayet boyun eğme.

“Teşekkürler ama sanırım ben burada Thomas'la kalacağım. Çok daha iyi hissediyorum. Bizimle daha fazla ilgilenmene gerçekten gerek yok.”

Mac hayatında böyle bir acı hissetmemiştir. Maddie'nin sağlam eline uzanıp parmaklarını onunkilere geçirdi ve onun gergin bakışlarla restoranda etrafını kolaçan etmesini izledi. "Benimle gel. Eğlenceli olacak. Thomas'a büyük beden yeni giysiler ve bir bisiklet alırız. Bir de futbol topu. Futbol topu şart. Evde olmadığını fark ettim."

Bu sözler, ihtiyatlı da olsa, Maddie'yi gülümsetti. "Daha yürüyemiyor bile."

"Fazla sürmez."

"Bilmiyorum," dedi, sanki oraya aitmiş gibi Mac'in kucağında oturan bebeğine endişeyle bakarak.

Mac onun elini sıktı. "Benimle gel. Bir gün bile olsa adadan uzaklaşmak sana iyi gelecek." Artık yüzündeki ifadelerin çoğunu okuyabildiği için, Mac onun aklını çeldiğini biliyordu. En göz alıcı tebessümüyle ona baktı. "Hadi..."

"Peki! Öyle olsun. Geleceğiz. Tanrım, hiç durmak bilmiyorsun!"

Rahatlayan Mac arkasına yaslandı ama elini bırakmadı. "Güzel." Bu bir ilerleme değildi ama en azından, birlikte fazladan bir gün daha geçireceklerdi.

Joe'yla olan samimiyeti sayesinde, Mac sabah sekizde kalkan ilk feribotta babasının kamyoneti için bir yer ayarladı. Joe onları kaptan köşküne davet etti ama Mac daveti geri çevirdi çünkü Maddie'yle olabildiğince fazla baş başa kalmak istiyordu.

Mac biletlerini alırken Joe, "Orada ne yapmayı düşünü-

yorsun dostum?” diye sordu sırtarak.

“Umarım, hayatımda yapacağım en önemli şeyi.”

Joe’nun gözleri neredeyse kafasından dışarı fırlayacaktı.

“Hadi canım.”

Mac, kamyoneti feribota yüklemesini beklerken Thomas’la birlikte martıları seyreden Maddie’ye baktı. “Evet canım.”

Güverteye çıktıktan sonra, pruvada durdular. Feribot her dalgadan geçişince üstlerine hafif bir serpinti geliyordu. Thomas havaya, suya ve feribotun hareketine bayılmıştı. Küpeştede durmaya devam ederken, Mac onu sımsıkı tuttu.

“Bu güzel,” dedi Maddie. Adanın kuzey ucu sabah sisinin arasında kaybolurken daha huzurlu görünüyordu. Maddie’yi adadan uzaklaştırmanın ona iyi geleceğini biliyor, aynı zamanda *ikisine de* iyi gelmesini umuyordu.

“En son ne zaman adadan çıktın?”

Maddie düşündü. “Yaklaşık bir yıl oluyor. Thomas doğmadan önce.”

“Ben olsam çıldırırdım! Kendini hapsolmuş hissetmiyor musun?”

Omuz silkti. “Alıştım.”

“Biliyor musun, çok komik, çocukluğumda burada yaşarken kendimi hapis hissetseydim asla gidemezdim. Yetişkin olunca her şey değişiyor. Canım ne zaman isterse gidebilirim.” Çok önemli bir açıklama yapmış gibi güldü. “Şu ana kadar hiç aklıma gelmemişti.”

Maddie ona hüznle gülümsedi. “Hapis olma duygusu

eskiden beni çıldırtırdı. Özellikle üniversiteye gitmek istediğim zamanlar. Öğretim harcını ve orada yaşayacak parayı bulmama imkân yoktu, ayrıca okul ile ev arasında gidip gelecek durumda da değildim.”

“Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.” Tabi düşünmemişti. Mac üniversiteye sporcu bursuyla gitmiş, hiçbir zaman ödeme güçlüğü çekmemişti. “Gidebilseydin ne okumak isterdin?”

“Oşinografi ya da biyoloji. Suyla ilgili herhangi bir şey. Okyanusla ilgili her şey beni büyülemiştir.”

Onunla ilgili yeni öğrendikleri Mac’i büyüledi, Maddie suya bakarken onun düşünceli yüzünü inceledi. “Takip edebileceğin online kurslar var.”

“Bir derneğin online kursuna başlamak üzereydim ki, hamile kaldım.” Maddie Thomas’ın elini tuttu ve Mac’i kışkındıracak bir sevgiyle çocuğun yüzüne gülümsedi. “Artık önceliklerim farklı.”

Mac o büyüleyici gülümsemenin kendine yönelmesini isterdi. Tek bir tebessümü için, dolgun seksi dudaklarının ve gözlerinin kendisine kenetlenmesi için neler vermezdi. “Belki tekrar başlayıp bir gün bitirebilirsin.”

“Belki.”

Rhode Island’ın güney kıyısındaki balıkçı kasabası Galilee’ye yanaştıklarında saat dokuzu biraz geçiyordu.

Thomas bebek koltuğunda, Maddie sürücünün yanında, kamyoneti feribottan kalabalık rıhtıma doğru arabayı sürdüler.

“Önce kahvaltıya ne dersin? Sonra canımız ne isterse yaparız,” dedi Mac.

“Elbette, iyi fikir.”

Salaş bir restorantta yedikleri yumurta ve tostun ardından, Mac, Maddie’ye nereye gitmek istediğini sordu.

Maddie tereddüt etti ama sadece bir saniye. “Alışveriş merkezi,” diyen Maddie şımarık kızlar gibi sırtıttı.

Üç günlük uzaklığın ardından onun oyuncu yönünün tekrar ortaya çıkmasıyla heyecanlanan, daha önce bir alışveriş merkezine asla adımını atmamış Mac McCarthy, sevdiği kadını Rhode Island eyaletindeki en büyük, en parlak ve en kalabalık alışveriş merkezine götürdü.

Maddie, Providence Place Mall’in şıklığına ve yarattığı heyecana hayran kaldı. Acımasız bir pazarlıkçı olduğunu ortaya koydu, bütün çocuk reyonlarındaki rafları dolaşarak adeta yağmaladı ve Thomas için çok ucuza yazlık giysiler buldu. Her zamanki gibi parasal durumundan endişelendiği için, kendisine hiçbir şey almadı.

Mac, Thomas’ın adadan getirdikleri pusetini iterken, Maddie’yi sınırsız bir sabırla izliyordu. Onu hiç aceleye getirmiyor, memnuniyetsizlik belirtisi göstermiyordu. Ama Maddie onun bu alışveriş macerasının her dakikasından nefret ettiğini tahmin ediyordu. Onun da yapması gereken işleri olduğunu bilen Maddie, Mac’e baktı. “Gitmek istersen benim işim bitti.”

Mac’in çelik mavisi gözlerinin üstündeki kaşları çatıldı. “Daha yeni geldik. Kendin için hiçbir şey bakmadın.”

“Hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

“Thomas ve ben biraz dolaşacağız. Bir saat sonra seninle burada buluşuruz.”

“Onca zaman ne yapacaksınız?”

“Janey’nin almamı istediği birkaç şeye bakacağım.”

Maddie onu dinlerken tırnaklarını kemiriyordu. “Emin misin?”

Mac uzanıp onun yanağını öptü. “Hadi git. Eğlenmene bak. Biraz para harca. Kredi kartları bunun içindir.”

İçini delip geçen öpücüğü bile umursamayan Maddie güldü. “Sen kötü bir örneksin.”

“Teşekkür ederim. Şimdi git.”

Bir alışveriş merkezinde tek başına bir saat! Bir dükkândan diğerine bütün dükkânları gezen Maddie, kendisine birkaç tişört ve blucin aldı. Kafasına parayı hiç takmadan, kendisine bir saat özgürlük tanıdı. Bütün iç çamaşır, sutyen ve çorap eksiklerini fazlasıyla tamamladı. Victoria’s Secret’tan çıktığında gözü muhtemelen üstünde çok komik duracak olan fildişi beyazı bir geceliğe takıldı. Yine de bakmak ve hayal etmekten bir şey çıkmazdı...

Mac’le kararlaştırdıkları yerde buluştuklarında, onun da bir saati iyi değerlendirdiğini gördü. Thomas’ın pusetinin altındaki sepetten poşetler sarkıyordu. En üstte ise bir beyzbol sopası vardı. Sorgulayarak bir kaşını kaldırdığında, Mac omuz silkip gülümsedi ve cevap verdi. Diğerlerinin arasına karışmış pembe çizgili bir poşet Maddie’nin dikkatini çekti. “Janey için Victoria’s Secret’tan bir şey mi aldın?”

“Janey için değil,” dedi Mac gizemli bir tebessümle.

Maddie’nin dizlerinin bağı çözüldü. Mac ne yapmıştı? Hiçbir fikri yoktu ama sormayacaktı. Onun bu pervasız davranışını yüreklendirmemeyi öğrenmişti.

“Gitmeye hazır mısın?” diye sordu Mac, kolunu onun omuzlarına atarak.

“Evet.” Otoparka doğru yürürken Maddie ona baktı. “Teşekkür ederim.”

Mac onun başının tepesini öptü. “Benim için zevkti hayatım.”

Mac feribota dönmek için uzun yolu tercih etti ve First Beach’deki atlıkarıncada durmak için onları New Port tarafından götürdü. Thomas atlıkarıncaya bayıldı. Maddie ona saati hatırlatana kadar beş tur attılar. Yakalamaları gereken bir feribot vardı.

“Onu şımartıyorsun,” dedi Maddie, New Port köprüsünün karşısındaki kereste toptancısına doğru giderken. Beni de, diye eklemek istedi ama yapmadı.

“Ne olmuş?”

“Buna alışmasını istemem. Haftaya bu gün sıkıcı hayatına geri dönecek ve cici babasının nereye gittiğini merak edecek.” Bu sözleri sarf eder etmez Maddie pişman oldu. Mac’i Thomas’m babası yerine koymak, şaka bile olsa, son derece yanlış ve acımasızdı. Mac’in giderek onun oğluna bağlandığını görebiliyordu. Bu karşılıksız değildi.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Mac ama direksiyonu tutan elleri kasıldı.

“Miami’ye geri dönüyorsun.”

“Hemen değil.”

Maddie rahatlamak istemiyordu ama onunla daha fazla vakit geçirdiği sürece hep yanında kalmasına isteyecekti. Daha önce hiç bu kadar düşünceli, şefkatli ve samimi bir erkek tanımamıştı. Aklını başından alacak kadar seksi olduğunu eklemiyordu bile. Birlikte geçirdikleri bu güzel gün boyunca ona karşı koyduğu için kendini aptal gibi hissetmeye başladı. Belki de pes edip onunla baş döndürücü bir ilişki yaşamalıydı. Zaten bütün kasaba öyle düşünüyordu. O zaman neden yapmasındı ki? Hem o zaman Mac, Miami’ye döndüğünde Maddie’nin onunla ilgili güzel hatıraları olurdu. Ama kalbinin bir parçasını bile ona verirse, sonra nasıl ayakta dururdu?

Çok geç, dedi sol omzundaki şeytan. Çoktan verdin.

9. Bölüm

Pusetine koyulan Thomas, Gansett'e doğru feribot yolculuğu boyunca uyudu. Yıllardır geçirdiği en güzel günün ardından kendisi de uyuklayan Maddie, başını Mac'in omzuna yasladı. Mac kolunu Maddie'ye dolayıp onu göğsüne doğru çekti. Maddie'nin gözleri kapanmak üzereydi ki, feribotun karşı tarafında tanıdık bir yüz gördü.

Adam ona gülümsedi.

Maddie'nin soluğu kesildi.

"Ne oldu hayatım?" diye sordu Mac.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı Maddie. "Thomas'ın babası." İstemsizce puseti biraz daha kendine yaklaştırdı.

Uzun boylu, siyah saçlı adam onlara yaklaşırken Maddie sırtını dikleştirdi. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Maddie onu son gördüğünden bu yana saçlarına biraz daha ak düştüğünü fark etti. Onun dışında değişmemişti.

Mac onu saran kollarını biraz daha sıkıttı.

“Sen olduğunu anlamıştım Maddie, nasılsın?”

Paralize durumda olan Maddie sağlıklı düşünemiyordu.

“Ben... şey... iyiyim.”

Adam, Mac’e baktı. Maddie onun tarzını hatırlıyordu.

“Tom Wilkinson, bu, şey...”

Mac sağ elini uzattı. “Mac McCarthy, Maddie’nin kocası.” Puseti işaret etti. “Oğlumuz Garret. Tanıştığımıza sevindim.”

Başını çeviren Maddie, Mac’e baktı ama Mac’in yüzü ifadesizdi. “İtiraz etme.”

“Evlenmişsin,” dedi Tom. Maddie’nin ona bekâretini verdiren baş döndürücü gülümsemesiyle ama bunun farkında bile değildi. “Şey, hayal kırıklığına uğradım.”

“Efendim?” diye sordu Maddie, boğulur gibi bir sesle.

“Seni görmeye geliyordum.”

“Ya!”

“Evet, benim hatam,” dedi pişmanlık dolu bir sesle. “Sarırm çok fazla bekledim.”

“Maddie, kaçıp kurtulunacak bir kız değil,” dedi Mac.

Tom bir göz atmak için Thomas’a doğru eğildiğinde Maddie’nin soluğu boğazında tıkanı.

“Güzel bebek.”

“Teşekkürler,” dedi Mac. “Onu çok seviyoruz.”

İyi cevap diye düşündü Maddie. Kendisi o anda konuşmadığından, Mac bir şeyler söylediği için ona minnet duydu. Kalbi öyle hızlı çapıyordu ki, göğüs kafesinin içinde patlayacağını düşündü.

“Şanslı adamsın,” dedi Tom, Mac’e.

“İnan bana biliyorum.”

“Seni gördüğüme sevindim Maddie.”

Maddie genzini temizleyerek titreyen ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı. “Evet ben de.”

“İkinize de iyi şanslar.”

“Sana da.”

Tom uzaklaşırken Maddie derin bir nefes aldı. Bu anı milyonlarca kez hayal etmişti. Oğluna bir bakacak ve hemen *anlayacaktı*. Ama anlamamıştı çünkü Mac doğru şeyi o kadar çabuk söylemişti ki Tom’un bu ihtimali düşünmesine imkân kalmamıştı.

Mac ona biraz daha sıkı sarıldı. “Soluk al bebeğim,” diye fısıldadı kulağına, onun hassas tenindeki bütün tüyleri diken diken ederek. “Geçti. Derin bir soluk al.”

Maddie ona söyleneni yaptı. Dört nala giden kalbi biraz yavaşladı.

“Ona babasının ismini vermişsin.”

“Ona ait bir şeyler vermek istedim...”

“Anlıyorum.”

Maddie ona baktı. Mac’in güzel gözleriyle kurduğu temas sonunda onun kendisi için neler hissettiğini ve kendi duygularının da önüne geçemeyeceğini anladı. “Bunu son zamanlarda çok sık söylüyorum ama teşekkür ederim. Yaptığın şey...” Mac onun çenesini kaldırıp dudaklarına yumuşak, ıslak bir öpücük kondurdu. “Benim için zevkti.”

Mac, Thomas'ı beşiğine yerleştirdikten sonra kendisini yatak odasına kadar takip eden Maddie'ye döndü. "Bu gece dışarı çıkalım."

Maddie alt dudağını dişleriyle çiğnedi. "Flört eder gibi mi?"

Mac ona bir adım yaklaştı. "Hı hı. Gerçek bir flört gibi."

"Zaten bütün gün dışarıdaydık ayrıca Thomas'ı yalnız bırakamam."

Bir adım daha. "Kız kardeşim ona bakacak. Hem de memnuniyetle." Onu rahat bırakmanın cehenneme kadar yolu vardı. Maddie'yi kollarında istiyordu. Hem de şimdi. Mac son bir adım atarak aradaki mesafeyi kapatıp ellerini onun kalçasına koyarak kendine doğru çekti. "Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Sana güzel bir yemek ısmarlamak istiyorum. Seni baştan çıkarmak istiyorum."

Maddie'nin yüzü kızardı. "Zaten çok fazla şey yaptın..."

"Henüz yeterince değil." Kadına doğru eğildi, dudakları yla dudaklarına dokundu. Maddie'nin derin iç çekişiyle kendinden geçti, cesaretlenip daha fazlasını istedi. Onu öperken elleri de daha aşağılara doğru ilerliyordu. Maddie'nin kolları ensesine dolandığında Mac ona sarılıp kaldırdı ve Maddie'nin bacakları onun kalçasına sarılırken ağzının derinliklerine daldı. Bebeği rahatsız etmekten korkarak koridora çıktılar. Mac onun sırtını duvara yapıştırdı. Hayatı boyunca onun açlığını çekiyormuş gibi öpmeye başladı.

Maddie parmaklarını onun saçlarına geçirerek, ağzının dudaklarının üstünde ayrılmasına izin vermedi. Mac'in ku-

cağındaki seksi kıvranışıyla onun dizlerinin bağıını çözmüş, gözlerinde yıldızların dans etmesine sebep olmuştu.

Mac soluksuz kalana kadar onu öptü. Yüzünü onun mis kokulu saçlarına gömdü ve nerede olsa tanıyacağı bu kokuyu içine çekti. “İyi geceler öpücüğünü aldığımıza göre, ne diyorsun? Dışarı çıkacak mıyız?”

Maddie gülümsedi. “Janey konusunda ciddi misin?”

“Kesinlikle.”

“O halde evet, seninle çıkacağım.”

“Sana son zamanlarda söyledim mi?” dedi Mac, yüzünü ve boynunu öpücüklere boğarak. “Seninle evlenmeyi ne kadar çok istediğimi?” Maddie’nin buna karşılığı, Mac’in çok sevdiği benzersiz, tutku dolu kahkaha oldu ve sözcüklerin bittiği bu yerde söylenecek bir şey kalmamıştı. *Seni seviyorum. Seni o kadar seviyorum ki, yanıp tutuşuyorum.*

Maddie onun yüzünü okşadı. “Şu anda ne düşünüyorsun?”

Hazırlıksız yakalanan Mac ne diyeceğini bilemedi. “Sana söyleyemem.”

“Neden?”

Mac duygularını ve tutkusunu bastırmaya çalışarak onu hafifçe öptü. “Çünkü seni korkutabilir.”

“Hadi ama, söyle lütfen.”

“Bir anlaşma yapalım: Seninle çıktıktan sonra döndüğümüzde hâlâ bilmek istiyorsan, söyleyeceğim.”

“Gerçeği söyleyecek misin?”

“Daima.” Onu gönülsüzce yere indirmeden önce bir kez

daha öptü. “Aldığım kereste ve malzemeleri marinaya götürüp babamın kamyonetini iade etmem gerek. Bir süre yalnız kalabilir misin?”

“Ben iyiyim. Zaten artık anaç tavuk gibi tepemizde dolanman gerekmez.”

Onun burnunu ve dudaklarını son bir kez öptükten sonra dedi ki, “Sizi anaç tavuk gibi kollamayı seviyorum. Seni almak için bir saate kadar dönerim.”

“Janey’i arayacak mısın?”

“Çoktan aradım bile.”

“Kendinden çok eminsin, değil mi?”

“Sadece umutluydum, hepsi bu.” Yüzünü avuçlarının arasına alıp onu bir kez daha öptü. “Geri döneceğim.”

Mac, kamyonetin arkasına koyduğu keresteleri park yerine yığdı. İkinci güneşi altında terlediğinden üstündeki tişörtü sıyrıp çıkardı. Bir tabaka daha kontrplak indirdi. Tam işini bitirmek üzereydi ki Tiki Bar yönünden gelen zarif, sarışın ve elinde bir şarap kadehi tutan kadın ona yaklaştı. Teni koyuydu, parlak pembe şortunun üstüne göbeğini ve omuzlarını açıkta bırakan, daracık beyaz bir üst giymişti.

“Sen Mac olmalısın,” diye mırıldandı saf seks kokan ses tonuyla. “Hakkında çok şey duydum.”

Mac koluyla alnında biriken terleri sildi. “Korkarım kötü durumda yakalandım.”

Kadın tutkulu bir sesle güldü. “Kusuruma bakmayın. Ben Doro Chase.”

Mac bu ismi geçen gün gittikleri ve unutmak istediği akşam yemeğinden hatırlıyordu. “Ah, evet, annemin arkadaşısınız. Tanıştığımıza sevindim.”

Kadın bakışlarını Mac’in vücudunda gezdirdi, beğenisi çok açıktı. “O zevk *bana* ait.”

Tanrım, kadın inanılmaz *gülünçtü*! Böyle biriyle nasıl ilgilenebilirdi? Şey, belki bir zamanlar ama gün, bugündü. Kasabada onu bekleyen sevimli, alçakgönüllü kadını düşündü. Bütün istediği bir an önce onun yanına dönmekti.

“Annen bir süre buralarda olacağını söyledi,” dedi Doro. “Doğru.”

“Bir ara buluşmalıyız.”

“Gerçekten çok meşgul olacağım.” Tişörtünü tekrar giyerken, kadının mavi gözlerinde hayal kırıklığı okuduğuna yemin edebilirdi. Ana binadan sarkan çatıyı işaret etti. “Yapılacak çok iş var.”

Doro, dudağını kadınların çok iyi bildiği o aptal biçime sokmak için hafifçe araladı ama ne yazık ki Mac’in üstünde hiçbir etkisi yoktu. “*Sürekli* çalışamazsın.”

“Kesinlikle haklısın.” Saatine baktı, “Aslında şu anda başka bir yerde olmam gerek. Şimdilik iyi akşamlar.”

Kamyonetine atlayıp yola koyulduğunda, dikiz aynasından ona baktı. Muhtemelen onun elinin altından kayıp gitmesine nasıl izin verdiğini düşünen kadın, hâlâ bıraktığı yerde dikiliyordu. Böyle şeylerin Doro gibi birinin başına pek sık gelmediğini düşündü.

Tepeyi çıkınca, Mac babasının kamyonetini kendi mo-

tosikletinin durduğu evin araç yoluna çekti. Kamyoneti park ettikten sonra garaja gidip kaskını aldı. Üstündeki tozu üfle-yerek motorunun arkasına takıp eve bir göz attı. Babasına bir merhaba demek isterdi ama annesiyle karşılaşp elli tane so-ruya cevap vermek zorunda kalmak istemiyordu. Bunları dü-şünürken, Linda kapıda göründü. Mac homurdanmamak için kendini zor tuttu.

“Merhaba yabancı.”

“Selam anne. Kamyoneti getirdim.”

“Farkındayım.”

“Babam buralarda mı?”

“Duş alıyor.” Linda tel kapıyı açıp verandaya çıktı. “İçeri gelmek ister misin? Biraya ne dersin?”

“Gitmem gereken bir yer var.”

“Elbette vardır.”

“Bak anne...”

“O kadının bu kasabadaki erkekler üzerinde nasıl bir et-kisi olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle tüyler ürpertici.”

Kendini kaybetmemek için mücadele eden Mac, sakin-leşebilmek umuduyla başını gökyüzüne kaldırdı. “Neden söz ettiğini bile bilmiyorsun ve sana bir kez daha dikkatli olmanı hatırlatıyorum.”

“Yoksa ne?”

“Yoksa onu ve oğlunu aldığım gibi, yarın Miami’ye dö-nerim. Anneme kendimi haklı göstermek zorunda olduğum yaşı çoktan geçtim.”

“Hadi Mac. Çok daha iyisine layıksın!”

Mac acı acı güldü. “Sevgili arkadaşın Doro Chase gibi mi?”

“Sadece bir tanesi.”

“Tanışma şerefine erdim ve bana bugüne kadar tanıdığım diğer yüzlerce kadını hatırlattı. Onunla ilgili hiçbir şey ilgimi çekmiyor.”

“Buna ne zaman karar verdin? Beş dakika içinde mi?”

“Aslında, sadece otuz saniye sürdü.”

Linda buna cevap veremeden Koca Mac verandaya çıktı. “Selam ahbap. Anakara nasıldı?”

Babasını görünce rahatlayan Mac gülümsedi. “Harika bir gündü. Pazartesi günü işe koyulmak için gerekli her şeyi aldım.”

“Bu çok iyi. Minnettarım.”

“Yardım ettiğim için mutluymum.” Mac babasına anahartları vermek için yanma gitti.

“Seninkiler motorun üstünde.”

“Teşekkürler. Yarın görüşürüz.”

Koca Mac kolunu Linda’nın omuzlarına doladı. “İyi akşamlar evlat.”

“Size de.”

Mac motoru çalıştırıp el sallayarak uzaklaşırken, Linda hiçbir şey söylemedi.

Yaralı eline hâlâ dikkat etmek zorunda olan Maddie oğlunu besledi, banyosunu yaptırdı ve oyuncaklarıyla birlikte beşiğine yatırmadan önce pijamalarını giydirdi. Hızla bir duş aldı. Bir şey olmasını beklemiyordu ama yine de bacaklarını

tıraş etti. Şaka mı bu? Bir şey olmasını istiyordu!

Mac onun kocası ve Thomas'ın babası gibi davrandığında, kalbinin itiraz eden son birkaç köşesini de fethetmişti. Maddie çözölmüştü. Bu kadar hızlı düşünebilen ve üstelik koruma içgüdüğü böylesine gelişmiş bir adama nasıl karşı koyabilirdi? Elbette hâlâ pek çok şey onu endişelendiriyordu ama bu gece hiçbirini düşünmeyecekti. Bu gece yıllardır yapmadığı bir şey yapacak, muhteşem, seksi ve onun için deli olan bir adamla ilk kez gerçek anlamda çıkacaktı.

Bacağındaki sevimsiz kesik ve yaralara bakarak yüzünü buruşturdu. Biraz romantik takılacağı böyle bir gecede, bunlara hiç ihtiyacı yoktu. Omuzlarına inen saçlarını kabartarak kuruttu ve omuzlarına saldı. Bütün vücuduna mis kokulu losyon sürdü, çok hafif makyaj yaptı ve yeni aldığı iç çamaşırlarını giydi. Aynı desteği vermese de, bir kereliğine bile olsa kadınsı bir sutyen giymek güzeldi. Bu akşam umurunda değildi. Her zaman giydiklerinden daha derin kesimli, dökümlü bir beyaz bluz ve uyluklarının yarsına ancak gelen bir mini etek giydi. Dolabın diplerinde bir çift yüksek ökçeli siyah sandalet buldu.

Hazırdı. Seksiydi. Aynı zamanda ölümüne gergindi. Bluzunu korumak için omuzlarına bir havlu yerleştirdi. Thomas'ı beşiğinden alıp onu biraz kucaklamak için salona götürdü. Kendini rahatlatacak tek bir şey varsa o da oğluydu.

“Bugün babanı gördük ufaklık.”

Thomas yüzünü buruşturarak meşhur ciddi ifadesini takındı. Bazen Maddie onun söylediği her şeyi anladığından

şüpheleniyordu. Onunla gerçek sohbetlere dalmak içinse sabırsızlanıyordu.

“Sana ondan söz etmediğim için bana kızabilirsin ama o da benden bazı şeyleri sakladı. Bu kadar kolay yalan söyleyebilen birini hayatına sokmak istemeyiz, değil mi?”

Thomas uzanıp annesinin saçını çekiştirdi.

“Annen güzel görünüyor mu? Bu akşam güzel görünmek istiyorum. Sana bir şey sorayım. Mac hakkında ne düşünüyorsun? Bana doğruyu söyle.”

Bebek aguladı. Bütün salyalarını akıtarak süt dişleriyle ona gülümsedi.

“Anladım. Siz ikiniz ittifak yapıyorsunuz.” Maddie bebeği kaldırdı, ayaklarının üstünde hafifçe yere bastırdı. “Aslında muhteşem biri, sen ne dersin? Üstelik seni çok seviyor.”

Thomas lastik gibi bacaklarının üstünde zıplamaya, salyaları çenesinden süzölmeye başladı.

Maddie onun yüzünü kuruladı. “Kız kardeşi Janey, bu gece uyumadan önce seninle oynamaya gelecek. Annen biraz eğlensin diye ona iyi davranır mısın?”

Thomas biraz daha agu sesi çıkardı.

“Teşekkürler dostum. Minnettarım.”

Mac’in araç yoluna giren motorunun sesini duyunca, kalbi hızla atmaya başladı. “İşte geldi,” diye fısıldadı.

Thomas heyecanlı bir çığlık atınca, Maddie onun motosikletin sesini tanıdığını düşündü. Oğlu yeni arkadaşına giderek daha çok bağlanıyordu; bu hem çok hoş, hem de ürkütücüydü.

Mac, adeta bir an önce onlara kavuşmak ister gibi basamakları koşarak çıktı. “Selam,” dedi kapıdan içeri girerken. “Yatmaya hazır mısın koca adam?” Bebeğin ıslak yanağını öpmek üzere uzandı, sonra Maddie’ye baktı. “Vay canına. Muhteşem görünüyorsun.”

“Teşekkürler,” dedi Maddie, her yerini ateş basarak.

Mac bir türlü gözlerini ondan alamıyordu. “Hemen duş a gireyim. Janey birazdan burada olur.”

“Ben zaten hazırım.” Her şey aile gibi diye düşündü Maddie, onun banyoya girişini seyrederken. Baba işten eve gelene kadar, kendisi bebeğe bakıyordu. Hoş bir fanteziydi kuşkusuz, üstelik seksi, düşünceli ve saygın bir adam bisikletine çarpana kadar böyle fantezileri olmamıştı. Bu “kaza”nın, başına gelmiş en güzel şey olup olmadığını merak ediyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Thomas’a.

“Sana cevap veriyor mu?” diye sordu Janey, tel kapının ardından.

Maddie gülümseyerek içeri gelmesini işaret etti. “Henüz değil ama umarım yakında.”

“Selam küçük adam,” dedi Janey, bebeğe uzanarak.

Thomas onun kucağına gitti ama bir gözü hâlâ annesindeydi.

“Bak, gelirken yolda ne buldum,” dedi Janey, küçük bir kuzu çıkarıp Thomas’a göstererek.

Thomas her zamanki ciddi bakışlarıyla kuzuyu inceledi.

Ardından Janey kuzuya bağlı bir ipi çekti, “Mary Had a Little Lamb”ın odaya dolan melodisiyle birlikte Thomas gü-

lümsemeye başladı.

“Bu harika Janey,” dedi Maddie. “Nereden buldun?”

“Abby’nin Tavanarası arkadaşına ait.”

“Ya! O dükkâna bayılırim.”

Mac, belinde bir havluyla banyodan çıktı. “Kıyafetimi unutmuşum,” dedi mahcup bir tebessümle. “Selam Janey.”

Janey elini gözlerine siper yaptı. “Ayy, lütfen üstüne bir şeyler giyer misin?” Maddie’ye döndü, “Ne koşullarda büyüdüğümü görüyor musun? Adeta bir spor takımının kahrolası soyunma odasında.”

Maddie, Mac’ın kaslarını süzdü. “Mmm,” dedi, dudaklarını yalayarak. “Gerçekten korkunç olmalı.”

Temiz giysilerini alan Mac onlara sırtarak giyinmek için geri döndü.

“Vay canına,” diye güldü Janey. “İkinizin durumu vahim, ha?”

“Öyle görünüyor,” diye iç çekti Maddie. “Muhtemelen belaya doğru yelken açtım ama kendime engel olamıyorum.”

“O dünyanın en harika insanıdır Maddie. Emin ol, bunu ağabeyim olduğu için söylemiyorum.”

“Yani, o halde, eğer ikimiz...”

“Seni tanımadan önce kafaya takabilirdim ama şimdi ihtiyacı olan tek şeyin sen olduğunu görüyorum.”

Etkilenen Maddie, minnetle Mac’ın kız kardeşine baktı. “Keşke annen de öyle düşünseydi.”

“Onun seni etkilemesine izin verme. Saçmalamaya başladığında onu yok sayarız.”

Maddie gülümsedi. O hafta ikinci kez, yeni bir kız arkadaşısı olduğunu hissediyordu ve ikisi de Mac sayesindeydi.

“Kızlar, dedikodumu mu yapıyorsunuz?” diye sordu banyodan çıkan Mac. Üstünde lacivert polo tişört ve haki renginde kargo şort vardı.

“Kendine gel,” dedi kız kardeşi. “Konuşacak senden daha ilginç konular var.”

Mac ona dil çıkarıp bebeğe uzandı. “Çıkmadan önce küçük arkadaşımın bana bir dakika verin,” dedi ve onu etrafında döndürmeye başladı. Bebek keyiften çılgık çılgıydı.

“Janey’i düşün, onu gaza getirme,” dedi Maddie. “Onlar oynarken, sana her şeyin yerini göstereyim.”

“İyi fikir.”

Birkaç dakika sonra evden çıktıklarında, Thomas arkalarından ağlamaya başladı.

Mac, basamaklarda kolunu Maddie’nin omuzlarına koydu. “Merak etme.”

“Nasıl etmem? Ya bütün gece Janey’nin burnundan getirirse?”

“Birazdan arar sorarız. Bir terslik varsa, eve döneriz.”

Maddie ona baktı. “Sorun etmez misin?”

“Tabii ki hayır!” Onu hafifçe öptü. “Bütün istediğim, iyi vakit geçirmeni sağlamak.” Maddie’ye almasını söylediği kot ceketi omuzlarına koydu. “Buna ihtiyacın olacak.” Maddie’nin elini tuttu, motosikletin yanına götürdü ve kaska uzandı.

“*Bununla* mı gideceğiz?”

“Olmaz mı?”

Yaralarım düşünen Maddie, dehşet içinde motora bakıyordu.

“Tamamen emniyetli. Söz.”

“Üstümde etek var.”

“Hava karanlık, belki benim haricimde kimse bir şey görmez ama bu fazlasıyla işime gelir.”

Onun bu saygısızlığına gülümseyen Maddie tereddüt etti, “Daha önce hiç motosiklete binmedim.”

“O halde tam zamanı,” dedi, kaskı giymesine yardım ederken. “Bayılacaksm.”

“İyi ki saçımla uğraşmamışım,” dedi Maddie, kuru bir sesle.

“Eski haline döner.” Mac kaska vurdu, boynuna bir öpücük kondurdu. “İnanılmaz görünüyorsun ve hatta daha da güzel kokuyorsun.” Çenesinin altından bandı geçirip motora oturmasına yardım etti ve sonra kayarak kendi yerine geçti. “Olabildiğinçe sıkı tutun.”

Maddie gülümseyerek kollarını ona doladı. “Arkandayım McCarthy.”

“Daha sıkı,” diye kıkırdadı Mac.

Ellerini sımsıkı göğüs kaslarında kavuşturduğunda, Maddie onda bir gram bile fazladan yağ olmadığını fark etti. Bacaklarıyla Mac’in kalçalarını, elleriyle belini sıktı. Keyifle mırıldanmak istiyordu.

Mac motoru çalıştırdı, araç yolundan aşağı inmeye başladılar.

Tiffany’nin verandasının önünden geçerken Maddie kız

kardeşinin yüzünü ve hoşnutsuzluğunu aydınlatan sigara ışığını gördü. Yüzünü diğer tarafa çevirdi. Bu geceyi hiç kimsenin bozmasına izin vermeyecekti.

10. Bölüm

Merkezin dışında yer alan İtalyan restoranı Dominic'e doğru adanın güney sahilini boydan boya kat ettiler. Maddie motosikletle yolculuktan çok hoşlanmış ve Mac'in bu aleti kullanma becerisine hayran kalmıştı. Sanki yıllardır birlikte motora biniyorlarmış gibi her virajda birlikte yana yatıyorlardı. Sonunda park ettiklerinde Maddie kaskını çıkarıp saçlarını savurdu.

"Ee?" diye sordu Mac. "Ne düşünüyorsun?"

"Bayıldım."

"Ben de öyle."

Maddie şaşkınlıkla ona baktı. "Sen zaten hep biniyorsun."

"Arkamda sen bana yapışmışken değil. Şu ana kadar yaptığım en keyifli sürüşü."

Maddie, Mac'in ona söylediklerine inanamıyordu.

Mac daha fazla ilerlemeden Janey'i aradı ve Thomas'ın iyi olduğunu öğrendi.

"Rahatladım," dedi Maddie. "Kontrol ettiğin için teşekkürler."

“Sorun değil. Burası benim en sevdiğim restoranlardan biri-
riydi. Sana da uyar mı?”

“Pahalı olduğunu duydum.”

“Bu dert değil.”

“Şu anda çalışmıyorsun bile. Nasıl dert değil?”

“Hayatım, ben iş ortağıyım. Çalışsam da, çalışmasam da
paramı alırım.”

“Güzel bir şey olmalı.”

“Fena değil.”

Maddie güldü. Mac onu restorandan içeri sokmak üzere
elini omuzuna koydu. “Saçım düzgün mü?”

“Muhteşemsin. İçerdeki bütün herifler kıskançlıktan çat-
layacak.”

Bundan daha pervasız olabilir miydi? “Elbette.”

İçerde onları, tam ortadaki büyük yemek salonunda yer
alan bir masaya oturttular. Mac, Maddie’nin sandalyesini tuttu
ve sonra karşısına geçmek yerine sol tarafına oturdu. Ona yakın
olmak istemesi Maddie’nin hoşuna gitmişti ama salondaki her-
kesin gözünün üstünde olduğunu fark edince ensesinden yü-
züne doğru bir ateş yayılmaya başladı.

“Sorun nedir?” diye sordu Mac.

“Herkes bize bakıyor.”

“Bu kadar güzel bir kadını yemeğe çıkarmaya nasıl ikna
ettiğimi merak ediyorlar.”

Maddie ona solgun gözlerle baktı. “Eminim öyledir.”
Buzlu suyundan bir yudum aldı. “Aslında ne düşündüklerini
bilmek ister misin?”

Mac uzanıp elini tutarak seyredenlere açık bir mesaj vermek için parmaklarını onunkilere geçirdi. “Hiç umrumda değil.”

Onun rahatlığı, Maddie’nin de endişesini dağıttı. Neden umurunda olsundu ki? “Etrafındakilerin ne düşündüğünü umursamadan yaşayabilmek güzel bir şey olmalı.”

“O konuda senden biraz daha şanslıydım.”

Garson masaya dönünce Mac şarap listesini inceleyerek bir şişe kırmızı şarap siparişi verdi. “Başka bir şey tercih eder miydin?” diye sordu Maddie’ye.

“Hayır, şarap uyar. Teşekkürler.”

“Güzel,” dedi garson. “Birazdan yemek siparişlerinizi alacağım.”

Mönüyü inceleyen Maddie, otuz doların altında bir giriş yemeği bulamadı.

“Ne istersin hayatım?”

“Aslında pek aç değilim. Sanırım çorba içeceğim.”

“Hadi ama. O kadarcık mı?”

“Gerçekten, bütün istediğim bu.”

Mac mönüyü bırakıp ona doğru eğildi. “Sorun nedir Maddie?”

Maddie’nin yüzü bir kez daha utançla kızardı. Onunla tanıştığından beri kızardığı kadar, hayatı boyunca kızarmamıştı. “Fiyatlar uçmuş,” diye fısıldadı.

“Maddie, hayatım, lütfen. Ne istiyorsan onu söyle.”

“Buradaki bir yemek fiyatına iki hafta yaşarım.”

“Başka bir yere gitmek ister misin?” Elini dudaklarına gö-

türdü. “Güzel bir gece geçirmeni istiyorum. Nereye gittiğimiz önemli değil.”

“Üzgünüm, sen iyi bir şeyler yapmaya çalışıyorsun, ben ise içine ediyorum.”

“Sen gerçekçi düşünüyorsun, ben ise akli havada.”

“Elimde değil. Akli havada olmak için pek fırsatım olmadı.”

“Bu akşam seni biraz şımartmama izin veremez misin? Yalnızca bu akşam. Sadece okurken bile ağzını sulandıracak muhteşem bir şey seç ve fiyatına bakma.”

“Bunu yapabileceğimden emin değilim.”

“O halde senin için ben yapayım.” Mönüyü açtı. “Karides sevdiğini söylemiştin, jumbo karidese ne dersin?”

Maddie burnunu kıvırdı. “Çok sarımsaklı.”

“Ben de yesem? Böylece sevişirken ikimiz de kokarız.”

Mac’in sözleri huzursuz bir beklentiyle dolu olsa da, Maddie güldü. “Diğer seçeneklerim nedir?”

“Diavolo deniz mahsulleri.”

“İçinde ne var?”

Mac içinde midye, deniz tarağı, istiridye ve karides olan baharatlı hamurun tarifini okudu.

“Kulağa hoş geliyor, elli doların altında mı?”

Mac bir kaşını kaldırdı, çekici olmaktan çok laubali görünüyordu. “Fiyatına bakmıyorduk, unuttun mu?”

Maddie’nin para konusundaki korkularına rağmen, Mac her şeyi komik hale getirmenin bir yolunu buluyordu. “Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum,” dedi içini çekerek.

“Neyi yaptığımı?”

“Hiç zorlanmadan beni nasıl ikna etmeyi başardığım.”

“Sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Bunun olması için neler yapmak zorunda olduğumun önemi yok.”

“Gerçekten önemi yok, değil mi?”

Gözlerini ondan ayırmadan Mac başını iki yana salladı. “Her ne istersen. Ne zaman istersen.”

“Benim hakkımda böyle düşündüğüne hâlâ inanamıyorum. Alışmakta zorlanıyorum.”

“Alışsan iyi olur. Çünkü hep böyle kalacak.”

“Sadece birkaç gün içinde buna nasıl karar verebiliyorsun?”

“Sana söylemiştim. Birkaç dakika içinde karar verdim.”

Garson Mac’in sipariş ettiği şarapla geri döndü ve geleneksel şarap ritüeline başladı. Mac şarabın tadına bakıp başıyla onay verirken Maddie onu izliyordu. Ardından yemek siparişlerini verdiler. Mac’in bu işi daha önce de birkaç kez yaptığı çok açıktı.

“Buradaki yiyecekler inanılmaz,” dedi Mac, kalamar mezeler servis edilirken.

“Bu fiyata öyle olmak zorunda,” diye mırıldandı Maddie.

Mac gülerek ona kızarmış bir kalamar halka uzattı. “Düşünüyordum da...” Maddie merakla ona baktı. “Ne hakkında?”

“Tom.”

“Ne olmuş ona?”

“Bana Thomas’ın babasının yazar olduğunu söylemiştin. Dünyanın en iyi satan yazarlarından Tom Wilkinson olduğunu

söylemedin.”

“Söylemeyi unutmuş muyum?”

“Unuttuğunu biliyorsun. Fakat anlamadığım şey, Thomas ve senin için hayatı kolaylaştırabileceği halde, onun gitmesine izin vermen.”

“Çünkü hiçbir zaman onun Thomas’ı götürmesini göze alamazdım. Ya oğlu olmadan yaşayamayacağına karar verseydi? Her türlü imkânı varken onunla nasıl mücadele edebirdim?”

“Yazarlık hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama vazektomi konusunda sana yalan söylediğine ve bir telefon mesajıyla veda edip seni hamile halinle terk ettiğine inanamıyorum. Bunu bilmiş olsaydım tek bir kitabını bile almazdım.”

Maddie’yi böyle ateşli savunurken ne kadar muhteşem göründüğünün acaba farkında mıydı?

“Ne?” diye homurdandı Mac. “Komik olan nedir?”

“Sen.”

“Ben ciddiym Maddie. Adam oğlunu varlık içinde yaşatabilecekken sen geçim derdindesin.”

“Bizim varlık içinde olmamıza gerek yok. Gayet iyi geçiniyoruz.”

“Bu doğru değil.”

“Belki değil ama Thomas’ı kaybetmeyi göze alamazdım. Üstelik mutlu bir anne olduğumu düşünüyor. Artık ondan haber almam.”

Mac şarap kadehinin sapıyla oynuyordu. “Nasıl bir duygu?” Bakışları karşılaştı. “Yani onu tekrar görmek.”

“Feribottayken düşünebildiğim tek şey, onun bir bakışta Thomas’ı tanıyıp oğlu olduğunu anlamasıydı.” Bu kez Maddie uzanıp Mac’in elini tuttu ve bu sürprizle onun yüzünün aydınlanmasını izledi. “Ama senin sayende bir daha onunla ilgili endişelenmem gerekmeyecek.”

“Sence inandı mı?”

Maddie onun elini sıktı. “İnandığını biliyorum. Farkında olmayabilirsin ama bugün beni çok büyük bir endişeden kurtardın. Her zaman, bir gün kapıma geleceği korkusuyla yaşıyordum. Ama seni tanıdığım için, beni bisikletimden düşürüp zorla hayatıma girdiğin için...”

“Hey! Sen benim hayatıma zorla girdin.”

Maddie güldü, “Bütün bunlar yüzünden ve bugün o kadar hızlı tepki verdiğin için, artık endişelenmem gerekmiyor. Sana minnettarım, tahmin bile edemeyeceğin kadar. Senin yanında olmasaydım kapıma gelecek ve kim bilir neler olacaktı.”

“Hiçbir konuda endişelenmeni ya da korkmanı istemiyorum.” Mac kenetlenmiş ellerine baktı. “Yani ona karşı hiçbir şey hissetmedin mi?”

Maddie onun bu merakına gülümsedi. “Hiç. O anda başkasına karşı bir şeyler hissediyordum.” Mac’in yüzündeki şaşkın ifadeye bayılıyordu.

“Adı ne?” diye sordu, yüzüne sert bir ifade vermeye çalışarak.

“Tanımazsın.”

“Aman Tanrım!” Sanki onu bıçaklamış gibi göğsünü tuttu.

“Yaradan önce veriyor, sonra geri alıyor.”

Onun bu neşeli, seksi ve komik oyununu izleyen Maddie ne kadar çabalarsa çabalasın ona karşı koyamayacağını ve ona âşık olduğunu fark etti. Mac de aynı duygular içinde görünüyordu. Artık merak ettiği tek şey, nereye kadar devam edecekleriydi.

Mac ve Maddie restorandan el ele çıktılar. Yemek, şarap ve muhabbetin ardından her ikisi de gevşemişti. Mac onu bir an önce eve götürüp baş başa kalmak içi acele ediyordu. Henüz çok erkendi, bunu biliyordu. Yine de, kendisinin Maddie’yi istediği kadar, Maddie’nin de onu istediğini biliyordu.

Tanıdığı bütün kadınların aksine, Maddie onu gergin, endişeli, huzursuz ve soluksuz hale getirmişti. Onu bir an önce motosikletine bindirmek için sabırsızlanıyordu. Kendisine sarılmasını, bacaklarını kalçalarına bastırmasını ve göğüslerini sırtına dayamasını istiyordu. Bu kadar yakınında olmasının, kendisini ne hale getirdiğini bilmediği için seviniyordu. Yoksa ona güvenip asla motosikletine binmezdi.

“Yıldızlara bak,” dedi Maddie.

“Miami’de en çok özlediğim şeylerden biri. O kadar çok şehir ışığı var ki.”

Maddie yıldızlarla aydınlanmış gökyüzüne bakmaya devam etti. “Bazen burada olmayı gerçekten seviyorum.”

Bir saniye daha beklemeye tahammülü olmayan Mac onun yüzünü okşayıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Maddie kollarını kaldırıp onun boynuna dolayarak dilini Mac’in du-

daklarının etrafında gezdirdi. Dilini adamın ağzının derinliklerine doğru iterken, Mac soluk almayı unutmuştu bile. Kadının üstüne abanmamak için gösterdiği çabadan yoruluyordu.

“Beni öldürüyorsun,” diye fısıldadı.

“Güzel.”

“Sana hiç iyi davranmayacağım.”

Maddie ona yapışık dudaklarının altından gülerek dilinin hareketleriyle gönderdiği elektrik akımı Mac’i öldürmeye devam etti.

Mac elini onun sırtından aşağı doğru kaydırıp kalçasını avuçladı ve sertleşen erkekliğine doğru çekti.

Maddie’nin soluğu kesildi. “Mac!”

“Ne var hayatım, söyle bana.”

“Seni istiyorum.”

“Henüz çok erken.” Bu kadar beyefendi olduğu için kendini vurmak istiyordu. Böyle zamanlarda beyefendilik hiç işe yaramıyordu. “Zamana ihtiyacın var...”

Maddie parmaklarını onun dudaklarının üstüne koydu. “Sana ihtiyacım var.”

“Emin misin?”

Başıyla onaylayan Maddie ona sürtündü. Mac neredeyse aklını kaybediyordu.

“Maddie,” diye yutkundu.

Maddie başını geriye doğru atarak güldü.

Mac onun ortaya çıkan boynuna dişlerini gömmek için bu fırsatı kaçırmadı.

Maddie titredi. “Eve gidebilir miyiz?”

“Seni dansa götürmek istiyordum.”

“Dans etmek istemiyorum.”

“Ne istiyorsun?”

“Seni.”

Mac’in yüreği yerinden fırlayacak gibiydi. “Maddie...”

Maddie ondan bir adım uzaklaştı. “Tanrım bir sürtük gibi konuşuyorum. Ne düşündüğümü bilmiyorum...”

Mac onu tekrar kendine çekti. “Hayır hayatım. O kadar seksiydi ki, neredeyse aklımı kaybedecektim. Her zaman beni istediğini söylemen hoşuma gider. Senin güzel, eğlenceli, zeki ve son derece seksi olduğundan başka bir şey düşünmem mümkün değil, azgın bir yeni yetme olduğum günlerde bile bu kadar çıldırmamıştım.”

Maddie’nin derin bakışlarında aşk okunuyor, Mac en azından öyle olduğunu umuyordu. “Mac beni eve götür. Lütfen.”

Mac titreyen elleriyle onun kaskını takmasına ve motorun arkasına oturmasına yardım etti. Kendisi binmeden önce birkaç kere motorun çevresinde dolaştı.

“Ne yapıyorsun?”

“Kullanabilmek için sakinleşmeye çalışıyorum.”

Maddie kıkırdadı. Gözlerini ayırmadan onu seyrederken Mac bir tur daha attı.

Sonunda onun önüne oturabildi.

“Daha iyi misin?”

“Pek sayılmaz ama bizi eve götürene kadar idare eder umarım.”

Maddie kollarını ona doladı. Güneye doğru yola çıkmadan

önce adamın göğsünü ve karnını okşadı.

Mac onun meraklı elini tuttu. “Eve gidene kadar sakın yapma,” dedi gıcırdayan dişlerinin arasından.

“Hiç eğlenceli değilsin.”

“Ben sana eğlenceyi göstereceğim. Yeter ki eve kaza yapmadan gidelim.”

Yemeğe giderken motor yolculuğunun tadını çıkarmak için Mac uzun yolu tercih etmişti ama dönüş yolunda mümkün olan bütün kestirmeleri kullandı. Onun kendine bu şekilde yapışık olması işkenceden beterd. Eve ulaştıklarında Tiffany’nin ışıklarının sönük olması Mac’i rahatlattı. Sadece Maddie’nin evinde ışık vardı. Mac, kabalaşmadan Maddie’nin kız kardeşinden bu kadar kolay kurtulmasına şaşırdı.

“Belli etme,” diye fısıldadı Maddie basamakları çıkarken.

Mac durdu, ondan ateşli bir öpücük daha aldı. “Yardımcı olsun diye,” dedi soluk almak için dudaklarını ayırdığında.

Maddie öpüşmekten kabarmış dudaklarında elini gezdirdi, kendini eve girmeye hazırladı.

“Selam,” diye seslendi Janey kanepeden. “Erken döndünüz.”

“Maddie kendini iyi hissetmiyor,” dedi Mac. “Yaraları yine azdı.”

“Onu zorlamamalısın Mac,” diye gözlerini devirdi Janey. “Oynaşmak ve beni bir an önce göndermek istediğinin farkındayım. Merak etme gidiyorum.”

“Bu doğru değil,” dedi Maddie, Mac’le aynı anda.

“İkiniz de çok komiksınız,” dedi Janey gülerek.

“Seni eve bırakayım,” dedi Mac.

“Gerek yok, her zaman kendi başıma yürürüm.”

“Bu akşam değil.”

“Kabadayı.” Janey çantasını ve getirdiği kitabını aldı. Parmaklarının ucunda yürüyerek Mac’ın yanağına bir öpücük kondurdu. “Sen benim patronum değilsin ağabeyciğim.” Hafifçe onun yüzüne vurdu. “Sen yanındaki kadına göz kulak ol, ben kendi başımın çaresine bakarım.”

“Eve gidince beni ara. Bir kere çaldır.”

Janey ona güldü. “Peki *anneciğim*, madem ısrar ediyorsun.”

“Ediyorum.”

“Çok teşekkürler Janey,” dedi Maddie. “Thomas’a baktığın için sana minnettarım.”

“Ne zaman istersen, bu konuda ciddiylim. Harika bir çocuk, onunla takılmak çok güzel.”

“Teşekkürler şımarık velet,” dedi Mac kapıyı ona açarken. İçeri girdi, kapıyı kapatıp Maddie’ye dönmeden önce Janey’nin araç yolunda uzaklaşmasını izledi.

“Sen delisin biliyor musun?” dedi Maddie.

“Evet, senin için deliriyorum ve ondan üç dakika içinde kurtuldum. Janey söz konusu olduğunda bu rekor bir süre.”

“Hiçbir şey belli etmedin gerçekten.” Maddie kanepeden kalktı, “Hemen dönerim,” dedi. Mac’ın yanından geçerken ona sürtünmeyi de ihmal etmedi.

Mac daha fazla dayanamayacaktı.

Maddie banyoda gözden kaybolur kaybolmaz, Mac kane-

peyi çekip yatak haline getirdi. “Kesinlikle daha büyük bir yere ve daha büyük bir yatağa ihtiyacımız var,” diye mırıldandı. “Üstelik hemen.” Yerde yığılı eşyalarının yanına gitti, alışveriş merkezinde Maddie’ ye aldığı hediye bulup yatağın üstüne bıraktı. Maddie çıktıktan sonra banyoya girme sırası Mac’teydi. Böylece yatağın üstündeki hediye keşfetme fırsatı olacaktı.

Janey eve dönmekte acele etmedi. Yumuşak hava insanları sokağa dökmüştü. Main Street kalabalık ve gürültülüydü. Saat hâlâ erken olduğundan, eve gitmeden önce Beachcomber’a uğrayıp bir bira içmeye karar verdi. En sevdiği barda tanıdık birilerine rastlayacağından şüphesi yoktu. Ağabeylerinin aksine ada ona hiçbir zaman hapisane gibi gelmemişti ve başka bir yerde yaşamayı düşünemiyordu ama David’i çok özleyiyor, onsuz bir sene daha nasıl yaşayabileceğini bilmiyordu.

Hayal ettikleri her şeyi gerçekleştirmeye çok yakındılar. Doktor Robach emekli olduktan sonra David onun yerini almak üzere Gansett’e taşınacak ve gelecek yaz evleneceklerdi. Janey, Connecticut Üniversitesi’nin hayvan bilimleri bölümünden dereceyle mezun olmuştu. Veterinerlik okuluna gitmek için notları tutuyordu ama David onu yalnızca birinin tıp okuması konusunda ikna etmişti. Yoksa kalan hayatları öğrenci kredilerini geri ödemek için çalışmakla geçerdii. Janey onun haklı olduğunu biliyordu. Adadaki hayat onlara hem yaşamak hem de borç ödemek için gerekli geliri sağlayacak potansiyele sahip değildi. Yine de, zaman zaman ikisinin de hayallerini gerçekleştirebilmiş olmasını dilerdi.

Janey'nin ailesi, veterinerlik okuması için ona gerekli maddi desteği sağlamayı kabul etmişti ama o ve David, anne ve babasına karşı bu kadar ağır bir borcun altına girmek istemiyordu. Ebeveynleri onların bu kararını kesinlikle onaylamamış ve söylemekten kaçınmamışlardı. Ancak bu onun –ve David'in– hayatıydı. Kendi bildiklerini yapacaklardı. O günden beri anne ve babası David'e karşı biraz soğuktu ama Janey bu durumun düğün öncesi değişeceğini umuyordu.

David'le çok uzun süredir, lise ikinci sınıftan beri beraberdiler. Janey onsuz bir yaşam düşünemiyordu. Tek dileği daha sık görüşebilmeleriydi. Ayda bir kez Boston'da onunla bir hafta sonu geçiriyor ve David ne zaman kırk sekiz saatlik bir boşluk bulursa adaya geliyordu. Ne yazık ki, ihtisas dönemi boyunca bu fırsatı da pek bulamamışlardı. David ya çalışıyor ya da uyuyordu. Bir araya geldiklerinde bile zamanının çoğunu uyuyarak geçiriyordu. O yüzden Boston'a onun yanına taşınmaktansa, Janey'nin adada ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte kalmasına karar vermişlerdi. David o kadar çok çalışıyordu ki Janey orada Gansett'te olduğundan daha fazla yalnız kalacaktı.

Seneye bu dönemde bütün bu fedakârlıkların karşılığını alacaktı. O zamana kadar bir şekilde durumu idare edecekti. Birdenbire ve budala gibi âşık olan Mac'le Maddie'yi görmek Janey'i hüznlendirmiş ve yalnız hissetmesine sebep olmuştu. Beachcomber'a çıkan basamakları çiftler çiftler tırmandı. Bir süre dışarda oyalanmaya karar verdiği için sevindi. Bara girmeden önce cep telefonunu çıkarıp peşine düşmemesi için Mac'in telefonunu bir kez çaldırdı.

Barın diğer ucunda Joe Cantrell birasını içiyor, barmenle takılıyordu.

Onu görünce heyecanlanan Janey, arkasından dolaşıp elleriyle gözlerini kapadı.

“Kimsin?” dedi Joe.

“Tahmin et.”

“Hmm, Mac McCarthy’nin haylaz kız kardeşinin kokusuna benziyor.”

“Seni kandırmayı hiç başaramayacağım!” Janey onun yanağına bir öpücük kondurup Joe’nun kıpkırmızı kesildiğini görünce gülümsedi. Joe inanılmaz duygusal bir adamdı. Janey’nin en sevdiği insanlardan biriydi. “Bu arada Mac McCarthy’nin kız kardeşi ne kokuyor?”

“Gün ışığı ve kır çiçekleri,” dedi Joe, onu şaşırtarak.

Janey zorlukla yutkundu. “Öyle mi?”

Artık Joe’nun ilgisini çekmediğini gören barmen, Janey’nin siparişini almadan başka müşterilerle ilgilenmek üzere uzaklaştı.

“Aynen,” dedi Joe. “Bu kadar geç bir saatte dışarda ne işin var? Sokağa çıkma yasağın başlamadı mı?”

Janey gözlerini devirdi. “Birlikte dışarı çıkabilmeleri için, Mac’in kız arkadaşı Maddie’nin bebeğine baktım.”

“Bu iş ciddileşiyor gibi. Bu hafta her sabah Mac’i bebekle beraber dışarda gördüm.”

“İkisi içinde deli oluyor.”

Joe kıkırdadı. “İnanılır gibi değil.”

“Şaka değil, gerçekten mutlu görünüyor. Bir kadının onu

şaşkına çevirdiğini görmek hoşuma gidiyor. Tam zamanıydı.” Bardaki kâsedden bir avuç kraker alıp ağzına attı. “Sen burada ne yapıyorsun? Her zamanki ada akşamlarından biri değil.”

Joe bir kaşını kaldırdı. “Çizelgemi ezbere mi biliyorsun?”

Janey onun birasından bir yudum aldı. “Çok zor değil: Anma Günü’nden, Columbus Günü’ne kadar cuma ve cumartesi akşamları. Mantıklı bir soru.”

“Eğer çok merak ediyorsan kel kâhya, benim elemanlardan birinin karısı doğum yapıyor. O yüzden sabah ilk seferi ben yapacağım.”

“Ha, anladım.” Janey, onun gözlerinin nişan yüzüğüne takıldığını gördü. Çaktırmadan tabure üstünde kayıp sol elini kucığına indirdi. Joe ona hiçbir zaman en iyi arkadaşının küçük kız kardeşinden farklı bir davranış ya da imada bulunmamıştı. Ama Janey’nin ayrıntısıyla öğrenmekten çekindiği bir şey vardı. Doğruyu söylemek gerekirse, bu yakışıklı feribot kaptanıyla samimi arkadaşlığının derinliklerinde farklı şeyler bulmaktan korkuyordu.

Joe barmene işaret edip Janey için bir bira söyleyip barın üstüne cebinden çıkardığı bir onluk koydu.

Janey onunkiyle tokuşturmak üzere bira şişesini havaya kaldırdı. “Teşekkürler.”

“Benim için zevk.”

“Seni görmek güzel.”

“Janey, seni görmek *her zaman* çok güzel.”

11. Bölüm

Maddie banyodan çıkar çıkmaz Mac'ın yatağın üstüne bıraktığı paketi fark etti. Mac banyo kapısını kapadıktan sonra sanki içinde patlayıcı varmış gibi ihtiyatla pembe çizgili kutuya yaklaştı. İçinde Victoria's Secret'ın vitrininde görüp hayran kaldığı fildişi renkli gecelik vardı. Maddie parmaklarını ipeğin üstünde gezdirirken gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Mac onu vitrine bakarken görüp uzaklaştıktan sonra satın almış olmalıydı.

Banyonun kapalı kapısına bir göz atıp üstünü değişmesi için sadece birkaç dakikası olduğunun farkındaydı. Kutuyu Thomas'm uyuduğu yatak odasına götürdü. Hızla soyunarak geceliği üstüne geçirdi. Koridordan sızan ışıktaki, göğüslerinin geceliğinin üstünü doldurup dışarı taşıdığını görebiliyordu. Ne yaparsa yapsın, göğüsler çok büyük, gecelik ise yetersizdi. Hüsran gözyaşlarını bastırmaya çalışırken, Mac'ın ilk gecelerini çok özel kılmak için güzel bir şey yapmaya çalıştığını kendine tekrarlıyordu. Eğer geceliğin üstünün çok küçük ol-

duğundan şikâyet ederse bu, geceyi mahvetmekten başka işe yaramazdı.

Mac onun arkasına yaklaştı, omuzunu öptü ve kollarını vücuduna doladı.

Maddie irkildi. Kendi üzüntüsüne o kadar dalmıştı ki banyo kapısının açıldığını bile duymamıştı.

“Nasıl göründüklerini kafana takmaktan vazgeç,” diye fısıldadı, ılık nefesi hassas tenini okşuyordu. Tişörtünü çıkarmıştı ama şortu hâlâ üstündeydi. “Senin her santimin benim için mükemmel.”

“Teşekkür ederim,” diyebildi Maddie. Bu kadar kısa süre içinde, aklından geçenleri bu kadar iyi okumayı nasıl başardığını merak ediyordu. “Bu muhteşem bir gecelik. Hayatım boyunca bu kadar güzel bir şeyim olmadı.”

“Benim de.”

Maddie gözlerini kapatıp onun kollarında rahatlamaya çalıştı.

“Üstünde nasıl durduğunu görmeme izin verecek misin? Bir sürü fantezim var...”

Onun elini tutan Maddie, yatak odasından çıkarıp yumuşak bir ışıkla aydınlatılmış olan salona götürdü. Korkup vazgeçmeden önce döndü, çenesini kaldırdı ve Mac’in gözlerinin içine baktı. O gözlerde ateşi, tutkuyu ve aşkı gördü. Hem de büyük bir aşk... O yüzden, Mac gözleriyle onu boydan boya tarayıp tekrar yüzüne geri dönerken, çekinmedi.

“Fantaziler gerçekten hiç örtüşmüyor,” dedi Mac, ikisini de soluksuz bırakan bu dakikaların ardından. Maddie’yi ken-

dine yaklaştıırıp, ellerini ipekle kaplı sırtında gezdirmeye başladı. “Hiç kimseyi ve hiçbir şeyi seni istediğim kadar istemedim Madeline.” Kocaman elleriyle belini kavradı, ipeğin altındaki tenin sıcaklığı yükselmeye başladı.

“Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem. Bu pek sık yaptığım bir şey değil.”

“Bebğim, beni hayal kırıklığına uğratma şansın yok.” Maddie’nin köprücük kemiğine, boynuna ve omuzlarına öpücükler kondurmaya başladı. “Hatırlıyor musun, dışardayken bana ne düşündüğümü sormuştun ve ben döndükten sonra söylerim demiştin?”

Bir duygu seline kapılmış olan Maddie, doğru sözcükleri bulamıyordu. “Mmm.”

“Şimdi söylemek istiyorum.”

Mac başını onun boynundan çekip gözlerinin içine baktı.

Maddie parmaklarını onun gür, siyah saçlarından geçirmek üzere elini uzattı.

Mac’in bütün vücudu ürperdi.

“Bana ne söylemek istiyorsun Mac?”

“Bana ne düşündüğümü sorduğunda... bana sorduğun o anda, seni çok sevdiğimi, senin için yanıp tutuştuğumu düşünüyordum.”

Maddie’nin gözleri yaşlarla doldu. Süzölen damlalar, akşamın değişmezi haline gelmişti. “Mac...”

“Bunu daha önce hiç kimseye söylemedim. Ben senin bisikletini düşörene kadar, sen de benim ayaklarımı yerden

kesene kadar âşık olmanın anlamını bilmiyordum.”

İri bir damla Maddie’nin yanağından aşağı süzülürken, Mac ona duygu dolu bir öpücük kondurdu. “Mac, ben...”

Mac, yeni bir öpücükle onu susturdu. “Hiçbir şey söyleme. Şimdi olmaz. Bırak göstereyim.”

Maddie o anda, Mac’in onu istediği yere götürmesine izin verebilirdi. Bedeniyle ve ruhuyla tamamen ona aitti.

Ona yatağa doğru sürükleyen Mac, şortunu çıkarıp Maddie’nin yanına uzandı. Birbirleriyle yüz yüze, dokunuyorlar, öpüşüyorlar, burunları birbirine çarptığında gülüşüyorlardı.

“Keşke bu akşam yara bere içinde olmasaydım.”

“Ben o yaraları seviyorum. Onlar olmasaydı, birbirimizi bulamazdık.”

Maddie güldü. Onun sarhoş edici kokusunu içine çekti. “Bu çılgınca bir mantık.”

“O kaldırımdan aşağı inip sana çarptığım için çok mutluyum. Bu kadar kötü yaralandığın için hâlâ çok üzülüyorum ama yanımdan çekip gitmiş olabilirdin... ve ben ne seni ne de Thomas’ı tanıyabilirdim... birbirimize çok yaklaşıp bunları hiç yaşamayabilirdik...” Şefkat dolu eli Maddie’nin karnına doğru indi.

Maddie hafifçe kamburunu çıkardı. Onu çılgınca arzuluyor ama çok hevesli görünmek istemiyordu. Zihninin derinliklerinde daima fısıltılar, dedikodular, üstü kapalı dokundurmalar vardı. Tereddütle Mac’in göğsünü okşadı, gergin karnına doğru inmeden önce avucunu kabarmış meme başlarında dolaştırdı.

Soluğu kesilen Mac onun üstüne tırmandı. Bir elini saçlarının arasına gömerken, diliyle altındaki savunmasız ve titreyen kadının ağzının derinliklerine daldı.

Öpücüklerine devam eden Mac, onun kulağını ve boynunu dolaştıktan sonra, göğsüne doğru inmeye başladı. Maddie gerildi. *İşte başlıyor, birazdan oraya dokunmak isteyecek.*

Elleriyle kaburgalarını kavrayan Mac, Maddie'nin üstündeki ipek sıırsıklam olup tenine yapışana kadar diliyle göğüs uçlarını yokladı. Sol tepe sıcak ağzının içindeydi ama hâlâ onlara dilinden başka hiçbir şeyle dokunmuyordu. Maddie, göğüslerini elleriyle kavrayacağını düşündüğü anda, Mac onun karnını, kalçalarını ve tam orta yerini öperek aşağı doğru kayd.

"Mac... lütfen..." Kalçalarını kaldırdı, onu nasıl istediğinden şüphe duymasını istemiyordu. "Hemen şimdi."

"Bana söylemen gerek, hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirdi? "Seviş benimle Mac. Lütfen seviş benimle."

Mac onun ayak bileklerine doğru indi, eliyle bacaklarını okşadı, yukarı doğru ilerlerken geceliğini de sıyırdı. Maddie onun karşısında çıırılıplak kalmak üzereydi. Mac kimsenin görmediği yeri görmek üzereydi. Geceliği kalçalarına kadar sıyırp bacaklarının arasına yerleşti. Maddie onun ne yapmaya çalıştığını anladığı anda doğrulmak istedi ama Mac'in beline bastıran kolu ona izin vermedi.

"Mac, bekle. Yapma."

“Şişt,” dedi Mac, soluğu Maddie’nin saçlarını dalgalandırıyordu. “Her şey yolunda. Bırak seni seveyim.” Geniş omuzlarıyla bacaklarını biraz daha araladı. “Gevşe hayatım. Yemin ederim hoşuna gidecek.”

Maddie emin değildi ama kalça kaslarını gevşetmek için çabaladı. Ancak Mac parmaklarını bacaklarının arasındaki ıslak yere kaydırduğunda, yine gerildi.

“Tamam,” dedi Mac. “Seni seviyorum. Seni sevmek istiyorum.”

Diliyle hassas noktasını bulduğu anda, Mac parmaklarını onun içine kaydırды. Maddie’nin yüreği taşıtı, teni alev alıp kızardı ve sakın durmaya çalışsa da, onun okşamalarına karşılık olarak kalçalarını yukarı kaldırdı.

“İşte bu bebeğim. Rahat bırak. Her şeyini istiyorum. Her yerini öpmek istiyorum.”

Elini onun saçlarına gömüp kalçalarını onun araştıran diline ve parmaklarına doğru kaldırırken, Maddie’nin gırtlığından bir hıçkırık yükseldi. Mac onun nabız gibi atan tenini dudakları arasında ezip emerken, Maddie bir şehvet ve doygunluk çılgılığı atarak tamamen hareketsiz kaldı. Mac, onun tüm gidiş gelişlerine uyum sağladı ve sonra her şeye yeniden başlayıp tekrar tahrik ederek gelmesini sağladı.

Maddie inleyerek ona doğru uzandı.

“Bir saniye bekle.” Mac yatağın kenarına oturup bir prezervatif taktı. Hazır olduğunda Maddie’nin üstüne uzanarak, sanki dünyanın en sabırlı erkeği kendisiymiş gibi, onu yavaş ve tutkulu öpücüklerle çıldırtmaya devam etti. Oysa kadının

bacağı üstünde nabız gibi atan ereksiyonu farklı bir öykü anlatıyordu. Maddie ellerini onun sırtında kaydırıp sımsıkı kalçasını kavradı.

Mac sarsıldı, kendini kontrol etmeye çalışırken yüzü gerildi.

“Şimdi Mac. Hemen şimdi.”

“Uzun zaman bekledin bebeğim. Canını yakmak istemiyorum.”

Tom’dan daha uzun ve daha yapılı olduğu halde, Maddie daha önce olduğu gibi canının yanmayacağını biliyordu. “Yakmazsın.” Onu eliyle yönlendirerek yavaşça sıvazlamaya başladı.

Mac ısığa benzer bir ses çıkararak alt dudağını ısırdı. “Bunu yapmaya devam edersen, başlamadan bitecek.”

Maddie kalçasını ona doğru kaldırdı. Belki artık geceliğini çıkarması gerekirdi. Tam bunu yapacağı sırada Mac onu durdurdu.

“Üstünde kalsın,” dedi dişlerinin arasından, ardından Maddie’nin soluğunu kesen güçlü bir vuruşla içine girdi.

“O!” diyebildi Maddie. “Tanrım!”

Mac donakaldı. “Acıyor mu?”

“Yo, yo! Durma. Sakın durma.”

Mac bu ateşli cevaba kıkırdayarak ona istediğini verdi.

Maddie’nin bacakları Mac’in kalçasına dolanırken elleri sırtını kavramıştı.

Parmaklarıyla onun hassas noktasını tekrar sıvazlamaya başlayan Mac, bir kez daha sarsılarak zirveye ulaşmasını sağ-

ladı. Bu kez o da Maddie'yle birlikte gidip gelmeye başlamış kolları yorgunluktan tükenene kadar defalarca vurmaya devam etmişti. Soluk soluğa, canını yakmamaya özen göstererek göğsünün üstüne uzandığında hâlâ onun içinde zonklamaya devam ediyordu.

Maddie parmaklarını Mac'in saçlarının arasına geçirip ıslak alnına rahatlatan bir öpücük kondurdu.

"İnanılmazdı," diyebildi sonunda Mac.

"İnanılmazdan öteydi." Aralarında buruş buruş olan geceliği hisseden Maddie onun ne yaptığını anlamıştı; göğüslerini denklemin içinden çıkarmış, onun yalnızca kendisine ve zevk almaya odaklanmasını sağlamıştı. En çılgın rüyalarında ya da fantezilerinde bile, Maddie hem onu seven hem de bu kadar anlayışlı birinin var olabileceğini tahmin edemezdi.

"Ben de seni seviyorum Mac," diye fısıldadı. "Senin için yanıp tutuşuyorum."

Mac, daha çok rahatlamaya benzeyen derin bir soluk aldı. "Beni çok mutlu ettin."

Bir şekilde, Mac onun bütün korkularını, bütün endişelerini, bütün şüphelerini yok etmeyi başarmıştı. Altı gün içinde, daha önce hiç kimsenin yapamadığı şeyi yapmıştı. Onu sevmiş, korumuş, uğruna mücadele etmiş ve ona bakmıştı. Maddie, gitmesine izin vermek istemez gibi ona biraz daha sıkı sarıldı.

"Küçük bir sorunumuz olabilir."

"Ya? Neymiş o?"

“Sadece dört prezervatifim vardı. Üç tane kaldı.”

“Neden bugün daha fazla almadın?”

“Bunun haddini bilmezlik olduğunu düşünmez miydin?”

Haklı olduğunu inkâr edemedi. “Ne yapacağız? İkimiz de bu kasabadan satın alamayız. Biz daha dükkândan çıkmadan bütün ahali öğrenmiş olur.”

“Endişelenme. Bir yolunu bulurum.”

“Bulsan iyi olur.” Öpmek için saçlarını kavrayıp Mac’i kendine yaklaştırdı. “Hazır hallederken, büyük kutu al. Mümkün olan en büyük kutuyu. Hatta belki iki kutu.”

Mac gülerek sonunda ondan ayrılabilirdi. “İyi fikir.”

“Yarın halleder misin?”

“İlk işim,” dedi Mac, kıkırdayarak.

“İyi, çünkü yarın akşam da ihtiyacımız olacak.”

“Biliyordum,” dedi Mac, derin ve hüzünlü bir iç çekişle. “Beni öldüreceksin, değil mi?”

Maddie, Mac’in sırtını yere yapıştırdığında onu ne kadar şaşırttığını görebiliyordu. Dudakları, dudaklarının hemen üstündeydi. “Ya da denerken kendim öleceğim.”

Maddie uyurken, Mac ona sımsıkı sarıldı. Yaptıkları şeyden sonra yorgun, bitkin, tükenmiş olması gerekiyordu. Oysa onunla paylaşmak için sabırsızlandığı planlar yapmakla meşguldü.

Bir an önce evleneceklerdi. Thomas’ı evlat edinecek ve ona soyadını verecekti. Thomas McCarthy kulağa hoş geli-

yordu. Sonra onlara bir ev yapardı; kocaman bir yatak odası ve yeni bir yatağı olan, manzaralı büyük bir ev. Babasının işini devralır, kalan hayatını yeni ailesiyle birlikte adada sürdürürdü. Hatta Maddie'yi üniversiteye göndermenin bile bir yolunu bulabilirlerdi. Belki haftada iki gün anakaraya gidebilirse, birkaç sene içinde diplomasını alabilirdi. Onun, daha önce kaçırdığı her şeye sahip olmasını istiyordu. Hayatı boyunca Maddie'yi beklemişti, onu sonsuza kadar mutlu edebilmek için hiçbir fedakârlıktan kaçınmayacaktı.

Maddie kıpırdadı, uykusunda mırıldandı ve dudaklarını göğsüne yapıştırdı.

Mac elini hafifçe onun saçlarında gezdirdi.

“Neden uyanıksın?” diye mırıldandı Maddie.

“Seni düşünüyorum.”

“Ne hakkında?”

“Birlikte geçireceğimiz hayat hakkında.”

“Bana da anlat.” Mac'in göğsünü okşadı, meme ucunu sıvazlamaya başlayınca başka yerlerin de uyanmaya başladığını fark etti. “Her şeyi bilmek istiyorum.”

Mac, ona evlilikten üniversiteye kadar bütün planlarını anlattı. Maddie biraz doğrulmuş, çenesini onun göğsüne yaslamıştı. Uzun süre öylece durdu, Mac'i eriten karamel rengi gözleriyle yüzünü seyretti.

“Ne?” Planımı beğenmedin mi?”

“Hem de çok beğendim.”

“O halde sorun nedir?”

“Kötü bir şey olmasını bekliyorum. Hiç kimse bu kadar

mükemmel olamaz.”

“Belki sadece senin için mükemmelimdir. Daha önce hiç böyle hissettiğin olmadı mı?”

“Hem de defalarca.” Maddie yer değiştirip onun üstüne çıktı ve göğsüne küçük öpücükler kondurmaya başladı. Hiç kimse Mac’ın kanını onun gibi kaynatmayı başaramamıştı. Diliyle meme uçlarını yoklarken, Mac zorlukla konuştu. “Bebeğim, unutma. Prezervatif sıkıntımız var.”

“Biliyorum.” Aynı ilgiyi göstermek üzere diğer meme ucuna yöneldi.

Mac çoktan kaya gibi sertleşmiş ve Maddie’nin karnına yaslanmıştı.

Maddie birden kalkıp oturdu, geceliğinin ucunu tuttu ve başının üstünden sıyrıp atarak Mac’i şoka soktu. Çıplak göğüslerini ona ilk kez sergiliyordu. Yapacağı başka hiçbir şey, onu ne kadar sevdiğini ve güvendiğini kanıtlayamazdı.

“Çok güzelsin,” dedi Mac, boğuk bir sesle. “Bir fantezinin gerçeğe dönüşmüş hali gibisin.”

“Dokun bana Mac.”

Mac onun göğüslerini avuçlamak için ellerini uzattı. “Onlardan nefret ettiğini biliyorum ama bence muhteşemler.”

Maddie güldü. “Tercihinin ‘popo bacak’ olduğunu sanıyordum.”

“*Bütün* erkekler göğüs sever.”

Maddie gözlerini devirdi. “Bana bilmediğim bir şey söyle.”

Mac, uçlardan birine gömüldü ve dilini ileri geri oynatmaya başladı.

“Mmm, bu harika.”

Mac onları yalamamak, mıncıklayıp ısırılmamak için kendini zor tutuyordu çünkü Maddie’nin en nefret ettiği yerine kilitlenmiş gibi görünmek istemiyordu. Neyse ki, Maddie’nin başka planları vardı.

Mac’in ellerinden kurtuldu, göğsüne sürünerek aşağı, karnına doğru kaymaya başladı. Yatak örtüsünün altında, yumuşak eliyle onun sert ve hazır aletini buldu; sanki bu gece ona dört kez sahip olan o değildi. “Maddie,” diyebilirdi Mac.

“Hmm?” Maddie bunu penisinin tepesine dokunarak söylemişti, sarsılmalar Mac’i mahvetmek üzereydi.

“Tanrım,” diye inledi. Maddie’nin küçük kahkahasını dilinin darbeleri izledi.

“Hayatım, bekle...”

“Gevşe Mac. Her yerini öpmek istiyorum.”

Bakışlarını kaldırıp ona baktı, gözlerinde muzip bir ışıltı vardı. “Hayır mı? Seyret o zaman.”

Mac onu böyle seviyordu; cüretkâr ve güven dolu, kendini ona sunacak kadar, ağzına alıp çok özel bir şey verecek kadar âşıktı. Muhtemelen bunu daha önce hiç yapmamıştı ama coşkusu deneyimsizliğinin çok ötesindeydi. Mac’i dönülmez noktaya getirmesi fazla uzun sürmedi. Mac ellerini onun saçlarına gömüp durdurmaya çalıştı.

“Maddie,” dedi soluk soluğa. “Dur. Hadi bebeğim, yapma.” Maddie duracağı yerde hızlanmaya ve onu daha de-

rine almaya başladı. Upuzun ve yoğun bir orgazm yaşarken, Mac kan ter içindeydi. Soluk alamıyor, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Gözlerini açacak enerjisi bile kalmamıştı. Bunu başarabildiğinde, Maddie'nin hoşnut gözlerle onu seyrettiğini gördü.

“Aramıza hoş geldin. Sonunda seni öldürmeyi başardığımı sanmıştım.”

“Ramak kalmıştı,” dedi Mac, ona doğru uzanırken.

Maddie onun kucağına gömüldü. “İyi miydi?” diye sordu, Mac'in içini sızlatan çekingen bir sesle.

“O kadar iyiydi ki, tanımlayacak sözcük bulamıyorum.”

“Daha önce hiç yapmamıştım. Hep nasıl bir şey olduğunu merak ederdim.”

“Ve?”

“Bayıldım, *gerçekten* bayıldım.”

“Düşünüyorum da, belki öldüm ve şu anda cennetteyim.”

Maddie kıkırdadı, sonra sessizleşti. “Teşekkürler Mac.”

“*Bana* ne için teşekkür ediyorsun? Aslında, *benim sana* teşekkür etmem gerek.”

Mac'in yüzünü görebilmek için başını eğdi. “Erkeklerin çoğunun yaptığı gibi, meme görünce üstüne atlamadığın için.”

“Keşke onları bu kadar antipatik bulmasan,” dedi Mac, müstehcen bir sırıtmayla. “Onlarla *çok* iyi arkadaş olabileceğimi düşünüyorum.”

Maddie gülümseyerek onun kirli sakalını okşadı. “An-

tipatik bulmuyorum. Onlardan nefret ediyorum.”

“Yanlış anlamamı istemem, benim için her halinle mükemmelsin.”

“Ama?”

“Onları küçülttürmek istersen, memnuniyetle masrafını karşılarım. Sadece seni mutlu edeceği için.”

“Buna izin veremem. Benim için zaten fazlasıyla şey yaptın.”

“Şu an karar vermek zorunda değilsin. Teklifim hep geçerli; istersen şimdi, istersen Thomas ve sen benim sigortama geçtikten sonra. Ne zaman istersen. Senin hiçbir yerini değiştirmek istemem ama bu benimle ilgili bir şey değil.”

“Seni gerçekten, gerçekten çok seviyorum,” diye fısıldadı Maddie.

“Ben de seni gerçekten, gerçekten çok seviyorum. Senin için ya da Thomas için yapamayacağım şey yok.”

Sanki adını duymuş gibi, bebek uyanık olduğunu belli etmek için o anı bekledi. Mac onu son bir kez öptü, hayatındaki en güzel gecenin bitmesinden hoşnutsuz bir halde örtüyü Maddie’nin üstüne çekti. “Thomas’la ilgilenme zamanı.”

“Onu bana getirirsen, emziririm. Böylece bir süre daha uyuyabilir, tabii biz de.”

“Her ne kadar onunla geçirdiğim sabahları çok sevsem de, kulağa reddedilemeyecek kadar hoş geliyor.”

Thomas’ı beşiğinden alıp bezini değiştirdi, karnını biraz gıdıklayıp katıla katıla güldürdü, sonra annesine getirdi. İlk

kez Maddie'nin onu emzirilişini görecekti.

"Tanrım, bu inanılmaz." Bebeğin minik ağzının kilitle-nip çalışmaya başlamasını huşu içinde seyretmeye başladı. Maddie savaşçı bir kraliçe gibi güçlü ve mağrurdu. Mac onu çok seviyordu. "Sana bu konuda bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Nasıl oluyorda, daha önce, yani şey, ben yaptığımda, bir şey olmuyor?"

Maddie bu aşırı huzursuzluğa güldü. "Çünkü o isteme-den en azından bende böyle oluyor süt gelmiyor. Bazıları-nınki çeşme gibi ama benim öyle değil. Onu günde bir kez besleyebildiğime göre, o kadar fazla olmasa gerek."

"Anlıyorum." Yatağa geri döndü, ikisini de kucaklaya-cak şekilde kendi de yerleşti. "Thomas'm bir kız kardeşe ih-tiyacı var. Erkek de olabilir. Ya da belki ikisi de."

Maddie sessizce güldü. "Aceleci davranmayalım."

"Ama daha istersin, değil mi?"

"Bir tane yapar, nasıl olacağına bakarız."

"Sanırım buna katlanabilirim." Elini Maddie'nin kar-nında gezdirdi. "Seni karnında benim bebeğimle yusyuvarlak görmek istiyorum."

Maddie inledi. "Thomas'la fiçı gibiydim. Sanki başım-dan ayak parmaklarıma kadar hamileydim."

"Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Aylarca sırtımın ağrısından duramadım."

"Ben her gün sırtını ovarım."

Yüzünü görebilmek için, başını Mac'in omuzuna doğru

çevirdi. “Bu zor yükü üstüne almak istediğinden emin misin? Sadece bir haftadır tanıdığın bir kadın ve senin olmayan bir çocuk...”

“Onun benim olmasını istiyorum. Gerçekten, şuna bir baksana.” Mac parmağını bebeğin sütten ıslanmış yanağında gezdirdi. “Mükemmel bir bebek. Onun yürüdüğünü, koştuğunu, yüzdüğünü ve bizimle konuştuğunu görmek istiyorum. Bütün bunlar için sabırsızlanıyorum.”

“Ya bütün bunlar sana fazla gelmeye başlarsa? Ya birkaç ay sonra sıkılır ya da mutsuz olursan...”

Mac iki parmağını yavaşça onun dudaklarının üstüne koydu. “Sana tüm söyleyeceğim şu, neredeyse otuz beş yaşındayım ve hayatımda seninle yaşadığım duyguların benzerini bile yaşamadım. İkinizle de...”

Maddie’nin gözleri yaşlarla doldu. “Şansımın bu kadar çabuk değişmesi için ne yaptım bilmiyorum.”

“O koca bisikletinle bana çarptın.”

“O kazanın ‘senin’ hatan olduğundan emindik diye hatırlıyorum.”

Mac dudaklarını onun alnına dokundurdu. Thomas’ın yerini değiştirirken dikkatle onu izledi. “O ‘kaza’ başıma gelmiş en güzel şey olabilir.”

“Çok komik,” dedi Maddie. “Çünkü dün akşam ben de aynı şeyi düşünüyordum.”

Yaklaşık doksan dakika sonra, Mac kapının vurulmasıyla uyandı. Homurdanarak, her kim geldiyse defolup git-

mesini ve onları yalnız bırakmasını diledi.

Maddie yanında kıpırdanınca, onun uyanmaması için hızla kalktı, üstüne bir şort çekip kapıya gitti.

“Anne,” dedi, şaşkınlıkla.

“Mac.”

“Burada ne işin var?” diye fısıldadı, verandaya çıkarak kapıyı arkasından kapadı.

Annesinin çıplak göğsünü ve sakallı çenesini süzmesini seyretti. “Seni almaya geldim.”

Mac parmaklarını saçlarının arasından geçirerek biraz düzeltmeye çalıştı. “Beni almak mı? Sen neden söz ediyorsun?”

“Bu, tamamen yakışksız.” Eliyle evi işaret etti. “Bütün kasaba sizin yattığınızı konuşuyor. Buna katlanamam.”

Mac’ın gülmesi onu daha da öfkелendirdi. “Öyle mi? Neredeyse otuz beş yaşında olduğumun farkındasın, değil mi?”

“Kaç yaşında olduğun umurumda değil Malcolm John McCarthy Junior, bu kadar söylüyorum...”

Malcolm silahını kullanmak istiyorsa, işte bu kötüydü. Ona bu korkunç isimle sadece annesi hitap ederdi. “Hayır anne, *sana* söylüyorum. Onu seviyorum, onunla evlenecek ve oğlunu evlat edineceğim. O yüzden ya uyum sağlarsın ya da yolumdan çekilirsin. Tercih senin.”

Annesinin gözleri fal taşı gibi açıldı. “*Onunla evlenmek mi? Onunla evlenecek misin? Aklını mı kaybettin sen?*”

“Kalbimi nihayet kaybettim. Sen de bunun bir parçası

olursun ya da olmazsın. Bu sana kalmış.”

“Şimdiye kadar duyduğum en saçma şey...”

Mac onu susturmak için elini uzattı. “Bu konuşma burada bitmiştir. Ben içeri giriyorum, sen de gitsen iyi olur. Aslında, bu hafta sonu otelde Maddie’nin yerine birini bulsan iyi olur. Birlikte zaman geçirmeye ihtiyacımız var. Pek çok plan yapmalıyız.”

“Senin içine ne girdi bilmiyorum...”

“Aşk anne. Bu içime giren, başıma gelen en iyi şey... Belki bu hafta sonu seni ve babamı görmek için uğrarız. Eğer yaparsak, müstakbel karıma ve oğluma iyi davranmanı tavsiye ederim. İyi günler.”

Onu ağzı bir karış açık bırakarak, Mac içeri girip kapıyı kapadı. Adrenalin patlamasıyla kalbi deli gibi çarpıyordu. Arabanın araç yolundaki çakılları uçuşturarak uzaklaştığını duyana kadar bekledi.

“Bu harikaydı,” dedi Maddie.

Yatak örtüsüne sarınmış oturuyordu. Aralarında örülen duvarı henüz unutmamıştı. Yatağın içine girip ona doğru uzandı. Diğer yanında ise Thomas uyuyordu.

Mac’in ona sarılma çabalarına Maddie karşı koydu.

“Yapma. Lütfen onun yüzünden tekrar benden uzaklaşma. Bununla başa çıkamam.”

“Ben de annenle arana girmekle başa çıkamam.”

“Yelkenleri suya indirecek. Sana karşı bir şey değil...”

Maddie kesin bir kahkaha attı. “Eminim değildir.”

“Bana uygun kişilerle ilgili farklı fikirleri var.”

“Kasabanın sürtüğü olmadığı kesin.”

“Maddie, hayatım, lütfen. Bana karşı bunu kullanma.” Onun gönlünü almak için dil döküp arzuladığı yumuşacık tene ulaşana kadar örtüyü çekti. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı, baştanbaşa öpücüklerle boğarak. “Önemli olan tek şey bu.” Bir göğüs başını dişlerinin arasına aldı. Nihayet onun çözülmeye başladığını hissetti. Mac rahatlamıştı. “Ona bu hafta sonu için yerine başkasını bulmasını söylediğimi duydun mu?”

“Mmm,” dedi, Mac’in saçlarını kavrayan elini biraz daha sıkarak.

Mac diliyle göğsünde daireler çizmeye başladı. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Ne?” diye sordu, soluk bile almayarak.

“Birlikte üç tam gün. İş yok, yaptırım yok.”

“Yine de, bu öğleden sonra çocuk bakımı işi var.”

“O hiçbir şey değil. Günün kalan kısmında ne yapabiliriz?”

“Aklıma bir şey gelmiyor,” dedi, akıl çelen bir tebesümle. Böylece Mac’e acilen ilgilenmesi gereken önceliklerini de hatırlatmış oldu.

Mac onun önce yanağını, sonra dudaklarını öptü. “Akıldakini unutma. Birazdan dönerim.”

Maddie’nin biraz uyuyacağını umarak, Mac dışarı çıkıp Joe’yu aradı. “Hey ahabap, neredesin?”

“Tam Judith Burnu’nda, neden?”

Mac dişlerinin arasından küfretti. “Bir iyilik isteyecek-

tim. Bugün adaya geri dönecek misin?”

“Korkarım hayır. Haftaya Ulusal Güvenlik denetime gelecekmış ve tamamen hazırlıksızım. Günün büyük bir kısmında ofiste olacağım ancak yarın dönerim. Neden? Neye ihtiyacın vardı?”

“Bu utanç verici, üstelik şimdi *daha da* utanç verici olacak çünkü kız kardeşimden istemek zorunda kalacağım.”

“Sakin söz ettiğin şey...”

“Söyleme. Lütfen söyleme.”

Joe uluyarak güldü. “Kaç yaşındasın sen? On beş?”

“Maddie’yle ilgili bir durum, benimle değil. Bütün adanın bunu konuşmasını istemiyor, ben alırsam ne olacağını biliyorsun.”

Bu sözler Joe’nun kahkahasını bastırdı. “Pekâlâ, Janey’nin bu konuda bir şey yapıp yapamayacağını bana haber ver.”

“Eminim çok eğleniyorsun.”

“Kuşkusuz.” Joe genzini temizledi. “Şey, biz... dün gece karşılaştık.”

“Nerede?”

“Beachcomber. Sizin için bebeğe baktıktan sonra.”

“Vay hınzır. Doğruca eve gitmesi gerekiyordu.”

“Belki senin için flaş haber Mac ama o bir yetişkin.”

“O benim küçük kız kardeşim.”

“Bugün senin için prezervatifleri kim alacak?” Joe bir kez daha kahkahaya boğuldu. “O kadar da küçük olmasa gerek, ha?”

“Kapa çeneni,” diye homurdandı Mac. “Umarım ona terbiyeli davranmışsındır.”

“Açıkçası ‘prezervatif’ sözcüğü hiç geçmedi. Önemse-
diğimden değil...”

“Çok komiksin.”

“Anlamadığım tek şey...” Joe sustu.

“Ne?”

“Hiç. Önemli değil.”

“Hadi Joe. Söyle bana.”

“Onunla evlenmek için can attığı söylenen adam neden
hiç adaya gelmiyor?”

“Tıp eğitimini tamamlamaya çalışıyor. Nasıl olduğunu
bilirsin.”

“Tek bildiğim, eğer ben olsaydım, dünya yansa umu-
rumda olmazdı.”

Mac yüzünü buruşturdu. “Bunu ona söylemeyi düşün-
dün mü?”

Joe acı acı güldü. “Ne demezsin. Doktor David’le ve
birlikteki geçmişleriyle başa çıkabilirmişim gibi. Bu ancak
intihar olurdu.”

“Belki aklına düşse, bir şeyler değişirdi.”

“Değişmezdi ve ona asla söylenmeyecek, anladın mı
Mac? Ona tek kelime etme. Bu konuda ciddiym.”

“Ben söylemem ama sen söylemelisin. Kaybedecek
neyin var?”

“Dostluğu. Bunu kaybetmeye tahammül edemem.”

“Bu kadar umutsuz olduğu için üzülüyorum,” dedi Mac,

iç çekerek. “Senin için ne kadar zor olduğunu şimdi daha da iyi anlayabiliyorum.”

“Durum bu, elden bir şey gelmez. Sahi, elimde ıskarta şambrel var, iş görür dersen...”

“Cehenneme kadar yolun var.” Joe kendi esprisine gülerken, Mac telefonu yüzüne kapadı. Elindeki tek seçeneğin Janey olması yüzünden midesine kramp girdi. Babası onun için bunu yapardı ama ondan asla böyle bir şey isteyemezdi. Otuz beş yaşında olsa bile... Zorlukla yutkunarak, Janey’nin telefonunu çevirdi.

“Selam şımarık velet. Ne yapıyorsun?” Mac ona annesinin sabah ziyaretinden söz etmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Bu talihsiz karşılaşmayı tamamen unutmak istiyordu.

“İşe gidiyorum, neden?”

“Bana bir iyilik daha yap.”

“Bu akşam *yine mi* dışarı çıkmak istiyorsunuz?”

“Pek sayılmaz.”

“Öyleyse ne?”

“Demek istediğim, şey... Gold’a kadar gidebilirsen,” dedi Mac, kasabanın eczanesinden söz ederek. “Yani, anlar-sın ya...”

“Ne Mac? Lütfen söyler misin?”

“Benim için prezervatif alır mısın diyecektim. Epeyce.”

Ölüm sessizliği.

“Janey?”

“Dalga geçiyor olmalısın.”

“Ben yapamam! On dakikada bütün kasaba öğrenir ve

Maddie bununla başa çıkamaz.”

“Joe’ya söyle.”

“Yarına kadar adaya dönmeyecek.”

“Öyleyse bir gece *uslu dur!*”

“Janey, *lütfen*. Çok umutsuzum.”

“Benden bunu isteyemezsin. Son derece utanç verici.”

“Sence küçük kardeşimden böyle bir şey istemek benim için nasıl bir duygu?” İçler acısı bir duruma düştüğünü bildiği halde devam etti. “*Janey... sana ihtiyacım var.*”

“Bunu yapma. İhtiyaç kartını oynama.”

“*Lütfen ama lütfen?*”

Janey, Mac’i iliklerine kadar donduran bir küfür savurdu. “Tamam,” dedi gıcırdayan dişlerinin arasından. “Ama bana sonsuza kadar borçlanıyorsun, beni duyuyor musun? Bana borcunun üst sınırı yok.”

“Anlıyorum.”

“Anladığını sanmıyorum. Kalan bütün hayatında, ne zaman sana ‘Zıpla’ desem, ‘Ne kadar yükseğe zıplamamı istersin Janey?’ diye soracaksın. Ne zaman parmaklarımı şıklatсам, koşarak geleceksin. Her zaman. Yeterince açık mı?”

“Açık.”

“En az yüz dolara ihtiyacım var.”

“Ne halt edeceksin?”

“İvır zıvır parası soytarı herif. Oraya girip bir kucak dolusu prezervatifle dışarı çıkmamı beklemiyorsun, değil mi?”

“Yani bir yıllık oje ve tampon paranı benden mi sızdıracaksın?”

“Bana borcunun sadece *küçük* bir bölümü.”

“Tamam. Kliniğe getiririm.”

“Sonra verirsin. Şu an yüzünü görmek istemiyorum. Öğle vakti Beachcomber’in arkasında benimle buluş ve sakın yüzüme bakma. Sadece poşeti al, parayı ver ve kaybol.”

“Seni seviyorum Janey. Daha önce söylemiş miydim?”

“Kahrolasınca.”

Mac gülmemeye çalıştı. “Büyük boy al, olur mu?”

“Senden nefret ediyorum.”

Mac eve döndüğünde Maddie ve Thomas’ı uyurken buldu. Saatine baktı ve ertelediği bir konuyla ilgilenmek için uygun bir zaman olduğuna karar verdi. Masanın üstünden anahtarlarını aldı. Parmaklarının ucunda yürüyerek evden dışarı çıktı. Caddeye çıkana kadar, motorunu araç yolunda eliyle itti. Güney sahili boyunca yoğun bir sis vardı. Haziran ayında adanın olmazsa olmazlarındandı. Ufuk çizgisine yapışmış, onu dağıtmaya çalışan güneşle mücadele ediyordu. Mac, South Point Light’in park yerine yanaşarak durdu. Cep telefonunu çıkarıp Grant, Adam ve Janey’le birlikte hızlı görüşmede kayıtlı olan Evan’ın numarasını çevirdi.

“Selam adamım,” dedi Evan.

“Uyandırdım mı? Sesin çatlak geliyor.”

“Yok, uzun bir geceydi ama şu anda stüdyo yolundayım. Senden ne haber?”

“Şöyle böyle. Nasılsın? Kayıtlar iyi gidiyor mu?” Yıllar süren mücadele ve sıkıntının ardından, Nashville plak şirketi

nihayet Evan'la sözleşme imzalamıştı.

“Hayatımda bu kadar keyif almamıştım.”

“Bu harika. Uzun süredir yoksun.”

“Bilirsin. Janey adada olduğunu haber verdi. Seni oraya götüren nedir?”

“Babamın marinayı satacağını duydun mu?”

“Olamaz!”

“Evet. Onun için bazı tadilatlarla ilgileniyorum ve bu-
raya taşınıp bir aile kurmayı düşünebilirim.”

“Ciddi misin? O adada kafayı yemeyecek misin?”

“Son zamanlarda bazı şeyler değişti.”

“Orayı gözüne güzel gösteren ne olabilir?”

“Biriyle tanıştım, aslında tanıdığın biri.”

“Kim?”

“Maddie Chester.”

“Ne? Ciddi misin? Vay canına!”

“Duyduğuma göre onunla bir geçmişin varmış.”

“Mac, dur. Anlamıyorsun...”

Mac kardeşine bağırmmamak için büyük mücadele veriyordu. “Anlamadığm konusunda kesinlikle haklısın,” dedi, içinde fırtınalar kopsa da sakın kalmaya çalışarak.

“Darren’dı. O başlattı ve onu desteklememizi istedi. Yoksa...”

“Yoksa ne?”

“Lisede Tanrı gibiydi. Kimse ona karşı çıkamazdı. Bize bir şey yapmamızı söylediğinde yapardık.”

“Böyle bir şeye nasıl alet olursun Ev? Kadınlara nasıl

davranmamız gerektiği konusunda babamızın bize öğrettiği onca şeyden sonra?”

“İnan bana, yıllardır beni yiyip bitiriyor. Bu konuda hiçbir zaman kendimi iyi hissetmedim.”

“Sizin yüzünüzden bütün hayatı mahvoldu. Bunun farkında mısın? Onu *mahvettin*.”

“Lisedeydik. Onu nasıl mahvedebilirim?”

“Çünkü bundan asla yakasını kurtaramadı! Bütün kasaba onun sürtüğü olduğunu düşünüyor. Dün geceye kadar, hayatında sadece *iki kez* cinsel ilişkisi olmuş!”

“Tanrım,” dedi Evan kısık bir sesle. “Hiçbir fikrim yoktu...”

“Bunu onarmak zorundasın.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Senden yapmanı istediğim bir şey var.”

Mac’in bir sonraki durağı Darren Tuttle’ın kaportacı-sıydı. Bakımlı bir yerdi ve kapının önünde dizilmiş araçlardan, iyi iş yaptığı belli oluyordu. Mac, danışmaya Darren’ı sordu.

“Kim olduğunuzu söyleyeyim?” diye sordu kılıksız resepsiyonist.

“Eski bir dost.”

Kadın kalkarak arka taraftaki iş alanına gitti. Birkaç dakika sonra yağlı, pis ve en az on kilo daha şişman Darren ile beraber geri döndü. Tepesindeki saçlar dökülmüş, çirkin bir kelliğe dönüşmeye başlamıştı. Bir zamanlar, koca bir ergen oğlan ordusunu sindirmeyi başaran ‘Tanrı’dan geriye, mezun

olduğu on iki yıldan bu yana fazla bir şey kalmamıştı. Dudaklarını büzme biçiminden, Mac onun kendisini tanıdığını anladı.

“Ne istiyorsun?”

“Dışarda konuşalım.” Darren’ın cevap vermesini beklemeyen, Mac dönüp kapıdan çıktı.

“Döndüğünü duydum,” dedi, onu izleyen Darren.

Mac hâlâ sırtı ona dönük duruyor, şüphelenmesi için fırsat vermeye çalışıyordu.

“Motor Maddie, ha?” diye kıs kıs güldü. “Daha önce hiç o kadar büyük memeler *gördün mü?*”

Şüphelendirmenin canı cehenneme. Mac hızla geri döndü ve Darren’ın pelte gibi yüzüne yumruğu yapıştırdı.

Toz toprağın içine düşen Darren, sudan çıkmış balık gibi zıplıyor, burnundan kan geliyordu. “Bu *ne* demek?” diye öksürdü. “Senin *derdin* ne?”

Mac bir elini uzatıp Darren’ı kavrayarak ayağa kaldırdı. Onun tombul, kıpkırmızı yüzüne baktı. “Ona yaptıkların... İşte sorunum bu.”

Darren kurtulmak için kıvrandı. “Neden söz ettiğini anlamıyorum.”

“Evet anlıyorsun,” diyen Mac, onu biraz daha sıkı kavradı. “Hem de çok iyi anlıyorsun.”

Darren yüzündeki kanı sildi. Burnuna dokununca yüzünü buruşturdu. “Seni tutuklatacağım.”

“Hayır, yapmayacaksın.” Mac onu birdenbire bırakınca, Darren geriye doğru sendeledi. “Ona ne yaptığın konusunda

bir fikrin var mı? Senin ‘sersem sürtük beni reddetti ona derisini vereceğim’ saçmalığın ona nelere mal oldu?”

“Onu *ben* reddettim.”

“Tarihi baştan yazıyoruz.” Mac bir kaşını kaldırdı. “Seni istemedi, o yüzden kasabada onun adını çıkardın.”

“Öyle olmadı.”

“Kardeşim Evan kabul etti. Şu anda olaya karışan herkesle irtibat halinde.” Tuttle’ın alnında biriken ter damlaları Mac’i keyiflendirdi. “Evli misin Darren?”

“Evet,” diye mırıldanırken, endişeyle dışarda olanları izleyen resepsiyoniste bir göz attı.

“İçerdeki karın mı?”

“Öyleyse ne olmuş?”

“Öykünün hangi uyarlamasını bilmesini istersin? Seninkini mi, benimkini mi?”

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Bahse girebilirsin. Yapman gerekeni söyleyeyim.”

12. Bölüm

Mac, yol kenarından topladığı bir tutam kır çiçeğiyle Maddie'nin yanına döndü.

Thomas'la birlikte yere oturmuş, oyuna dalmışlardı. Çiçekleri görünce, Maddie'nin gözleri duyguyla doldu. “Çok güzeller,” dedi, vazoya almaya giderken. “Sebebi ne?”

Mac onun arkasına geçti, burnunu ensesine sürttü ve ılık tenine bir öpücük kondurdu. “Hayatımdaki en güzel gece için teşekkür.”

“Ya.”

“Ne?” diye sordu. “Senin için güzel değil miydi?”

“Olduğunu biliyorsun.”

“Ama?”

Maddie ona döndü, yüzü ifadesizdi. “Annenin söylediklerini düşünmeden edemiyorum.”

Mac düş kırıklığıyla çılgılık atmak istedi ama Maddie'ye belli etmedi. “Unut gitsin. Biz izin vermediğimiz sürece rahatsız edemez ve benim izin vermek gibi bir niyetim yok.”

Maddie ellerini onun ensesinde birleştirdi ve öpmek için kendine doğru çekti. Dilini Mac'in dudakları üstünde gezdirerek onu ateşledi. İki saniye içinde hazır hale getirdi.

Mac inledi. "Böylesi daha iyi."

"Sorunumuzu hallettin mi?"

"Tamamen."

Kendini onun sertliğine doğru bastıran Maddie sordu, "Kim hallediyor? Joe mu?"

Mac, düşünmekte bile zorlanırken, konuşmayı tamamen unutmuştu. "O, ada dışında."

"O halde kim?"

"Bilmesen daha iyi."

Maddie'nin yüzü karıştı. "Sakin kız kardeşim deme."

"Ya ona söyleyecektim ya da yarın Joe dönene kadar bekleyecektik." Onu kendine biraz daha yaklaştırmak için kalçasını avuçladı. "Sanırım bu işimize gelmezdi."

"Bir daha asla onun yüzüne bakamayacağım."

"Bakacağından eminim." Janey'le buluşması gerektiğini hatırlayan Mac saatine baktı.

Maddie'nin bir an soluğu tutuldu. "Eline ne oldu?" Parmaklarını Mac'in morarmış ve şişmiş eklemeleri üstünde yavaşça gezdirdi. "Birine mi vurdun?"

"Tabii ki hayır. Çarptım."

Maddie bir kaşını şüpheyle kaldırdı. "Neye çarptın?"

"Sabah merdivende koşarken tırabzana çarptım. Aptallık işte." Kadının burnunu öptü. "Endişelenme."

Maddie ellerini beline dayadı. "Kime ve neden vurdu-

ğunu bilmek istiyorum.”

Şaşıran Mac onun yüzüne baktı. “Sen böyle bir eş mi olacaksın?”

“Aynen. Kime vurdun? Annen değildi sanırım?”

Mac gülümseyerek onun öfkeli bakışları karşısında eğilip büküldü. “Bir yanlış anlamaydı.”

“Benim hakkımda mı?”

“Öyle bir şey değil.”

“Yalan söylüyorsun Mac. Korunması gereken bir çocuk değilim.”

“Belki ben korumak istiyordumdur.” Omuzlarına masaj yaparak onu rahatlatmaya çalıştı. “Lütfen beni bu konuda konuşmaya zorlama. Oldu ve bitti.”

Maddie uzun süre onun yüzüne baktı. Sonra buzdolabına gidip bir kalıp buz alıp Mac’in elinin üstüne koydu. Et-kileyici gözleriyle uzun süre ona baktı. “Benden bir şey saklama ve bana yalan söyleme. Asla.”

“Tamam.”

“Bu konuda taviz veremem Mac. Çok ciddiylim.”

Mac zorlukla yutkundu. “Anlıyorum.” Maddie’nin yanağını okşayıp öpmek için uzandı. “Janey’le buluşmam lazım. Sonra bir süre kumsalda takılır mıyız?”

“Ben kumsala gitmiyorum.”

“Adada yaşıyorsun. Nasıl kumsala gitmezsin?”

Hüzünlü bakışlarını ona dikti. “Kimsenin ağzını sulandırmaya niyetim yok.”

“Kötü çocukları kovalamak için ben yanında olacağım.”

“Yine de bön bön bakmaya devam edecekler.”

“O halde bırak baksınlar. İzin vermediğin sürece dokunamazlar; bunu tamamen mecazi anlamda söylediğimi biliyorsun.”

“Onlar öküz gibi bakarken sen rahat edecek misin?”

“Umursamayacağım.”

“Pekâlâ,” dedi Maddie, “Yaralı ve berbat durumdaki elinle bugün başka kimseyi yumruklamayacağını umuyorum.”

Mac baştan çıkarıcı tebessümüyle cevap verdi. “Sırada hâlâ bir tane var.”

Beachcomber’ın arka basamaklarına ulaştığında Janey onu bekliyordu. Mac ona yaklaştığında gözlerini kıstı. *Eyvah!* Janey poşeti salladığı gibi Mac’in kafasına indirdi.

“Hop! Acıttın!”

“Kasada Bayan Gold vardı. Bana ne dediğini bilmek ister misin?” Soluk bile almadan Janey, Bayan Gold’un genizden gelen New York aksanını taklit etmeye başladı. “Aman Tanrım, *Janey*, Doktor David bu hafta sonu *uzun* bir tatile geliyor olmalı.”

Mac hata yaptığını bildiği halde güldü.

Janey bir kez daha poşeti kafasına patlattı. “Hiç komik değil! Ben bu kasabada yaşamak zorundayım!”

Mac ciddi görünmeye çalışarak cebinden bir tomar yirmilik çıkardı.

Janey parayı kapıp poşeti ona dayadı. “Bunu atlatmak

yıllar süren bir terapiye mal olacak.”

“Sen bir tanesin Janey.” Mac onun yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu.

Janey onu itti. “Her şeyden çok senden nefret ediyorum.”

Mac onun kaburgalarını dürttü. “Etme.”

“Bu aşağılık olayı beynimden silmek için beynimi kazıtmaya gidiyorum.”

“Hafta sonu Maddie’ye gel. Birlikte takılırız.”

“Tedarik tükenene kadar ikinizin yanma bile yaklaşmam.”

Mac sıırttı. “*Hayatımız boyunca* Janey McCarthy’ye minnettar kalacağız.”

Elleriyle kulaklarını kapatan Janey, çığlık atarak uzaklaştı.

Mac eve dönene kadar güldü.

Maddie muhafazakâr tek parça bir mayo giydiği halde, kumsaldaki bütün erkeklerin ona baktığı gayet açıktı. Mac kendine bunun bir önemi olmadığını tekrarlıyordu ama doğru değildi. Gösterişli bir kadın gördüğünde, kendisinin de böyle davranıp davranmadığını düşündü. Muhtemel. Yakınlarındaki bir grup genç erkek büyülenmiş gibiydi. Mac onlara öfkeyle baktı.

İçlerinden birinin, kıs kıs gülerek, “Şanslı adam” dediğini duydu .

Mac gidip adamın yüzünü dağıtmamak için sahip ol-

duđu bütün iradesini kullanıyordu.

“Söylemiştim,” dedi Maddie.

“Neyi?”

“Bundan hoşlanmayacağını.”

“Hepsi geri zekâlı.”

“Erkek erkektir. Ellerinde değil.” Üstünü kapamak için gömleğine uzandı.

“Yapma,” dedi Mac, elini kolunun üstüne koyarak. “Bizi rahatsız etmelerine izin verme.”

“Söylemesi kolay. Seni süzmüyorlar.”

Mac’in cep telefonu çaldı. Sırt çantasından telefonu bulup çıkardı. Gansett’ten aranıyordu ama numara tanıdık değildi.

“Selam Mac,” dedi, kısık sesli dişi bir ses. “Umarım annenin bana numaranı vermiş olması sorun değildir.”

“Pardon, kimsiniz?” diye sordu, kimliği hakkında bir fikri olduğu halde.

Kadın kıkırdadı. “Doro. Geçen akşam McCarthy’de tanışmıştık. Annen dedi ki...”

“Her ne dediyse, yanlış demiş. Başkasıyla beraberim.”

“Bunu duydum. Maddie, değil mi? Onu tanımıyorum ama zaten kendisiyle aynı kulvarda değiliz.”

“Onun adına sevindim.”

“Efendim?”

“Dinle Doro. İlgilenmiyorum. Seni incittiysem üzgünüm ama lütfen bir daha beni arama.” Telefonu açtığı için pişman olarak, karşı tarafın cevap vermesine fırsat vermeden kapadı.

“Hiç pes etmiyor, değil mi?”

“Kim? Doro mu?”

Maddie gözlerini devirdi. “Annen.”

Mac omuz silkti. Maddie’nin göreceği zararı en aza indirmek için bir kez daha hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Thomas’ı kucaklayıp Maddie’ye uzandı. “Gel, yüzmeye gidelim.”

Mac’in elini tutmadan önce, Maddie sadece bir an tereddüt etti.

Kıyıya geldiklerinde, suya endişeyle baktı. “Daha önce hiç denize girmedim. Sever mi bilmiyorum.”

“Yavaş yavaş alıştıırırız.” Dalgalara doğru bata çıka yürürken, Mac bebeğin ayaklarını hafifçe serin suya değdirdi. Thomas bacaklarını çırpırmaya başlayıp keyif dolu bir çığlık attı ve bu ikisini de neşelendirdi. “Tıpkı küvet gibi ahbap, sadece biraz daha büyük.” Yarım saat kadar dalgaların üstünde zıpladıktan sonra Mac kıyıdaki kumun üstüne uzandı. Thomas’ın oturması için küçük bir çukur kazdı. Dalgalar vurdukça, çukurun içinde küçük bir havuz oluşuyordu. Thomas suya vurup çığlıklar atarken, Mac onun tombul bacaklarına ıslak kum serpiştiriyordu.

Mac onların fotoğrafını çeken Maddie’ye baktı. “Sanırım kumsalı sevdiğini söyleyebiliriz.”

“Bir ay boyunca boğumlarındaki kumu yıkamaya uğraşacağız.”

Mac gülerek Thomas’a daha iri bir çamur parçası attı. Thomas esneyip kumlu elleriyle gözlerini ovuşturmaya baş-

layana kadar birlikte oynadılar. “Hop, dur bakalım,” dedi Mac, bebeğin elini kavrayarak. “Bunu yapma.”

Thomas sinirle bağırmaya başladı.

Mac bebeğin üstündeki fazlalık kumu biraz da olsa arıtmak için onu suyun yanına götürdü. Minik mayosunu çıkarıp üstünü temizledi ve bezini bağlaması için annesine geri getirdi.

“Neredeyse profesyonel oldun.”

“Her şeyi eğlenceli hale getiriyor.”

Maddie ona gülümsedi. “Sen de öyle...”

Mac elini onun boynuna uzattı, kendine çekip dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. “Bunu söylemen çok hoş.” Bebeği alıp kendini bir şezlonga bıraktı.

Maddie, Thomas’ın biberonunu hazırladı. “Ona ben vereyim mi?”

“Hayır.”

Biberon bittikten sonra Mac bebeğin gazını çıkartarak biraz daha sıkı sarıldı. Thomas nefesini ensesine üflüyordu. “Uyudu mu?”

“Hem de mışıl mışıl. İstersen yatırabilirsin.”

Yanlarında getirdikleri şemsiyeyle Thomas’ın uyuması için bir gölgelik yaptılar.

“Böyle iyi. Ben onu kucağımda tutarım.” Güneşin etkisini biraz daha azaltmak için bebeğin üstüne bir plaj havlusu örttü.

“Florida’dak arkadaşların şimdi seni görse ne der?”

“Asla inanmazlar.”

“Oradaki işin ne olacak?”

“Beni ortaklıktan ayırıp yerime başkasını bulacaklar.”

“Geri dönmediğin için kızmayacaklar mı?”

“Belki... Giderek büyüyen bu şirket için üçümüzün de göbeği çatladı.”

“Seni kaybetmeleri onlar için iyi olmayacak.”

Mac içini çekti. Kalmaya karar verdiği günden beri kendisi de aynı şeyi düşünüyordu. “Her türlü soru ve sıkıntı için mesaj gönderiyorlar. Orada işler yürümeye devam ediyor. Hep böyledir.”

“Orada sevgilin var mı?”

Mac ona baktı. Bu sorunun nereye varacağından emin değildi. “Gibi.”

Maddie güldü. “Nasıl bir sevgili var ‘gibi’ olur?”

“Bir süre asistanımla çıktık –evet, bunun korkunç bir klişe olduğunu biliyorum– ama iş dışında pek görüşemiyorduk ve bu onu rahatsız ediyordu. Buraya gelmeden önce bitirdik.”

“Adı ne?”

“Roseanne.”

“Güzel mi?”

“Sen güzelsin.”

“İyi deneme. Nasıl biri?”

“Kısa boylu, tavşan dişli ve burnunda kocaman bir siğil var. Pek bakılacak gibi değil.”

Maddie gülmekten katıldı. “Saçmalıyorsun. Eminim süper modele benziyordur.”

Mac parmaklarını onunkilere geçirdi. “Eline su dökemez. Seni gördüğüm anda gözümdeki bütün kadınlar silindi. Şu anda sadece sen varsın, hep vardın.”

“Mac... çok tatlısın.” Maddie kenetlenmiş parmaklarını dudaklarına götürdü. “Şimdi söyle bakalım, Roseanne nasıl biri?”

Mac onun bu ısrarcılığına bir kahkaha attı. “Sol ayağında altı parmak var.”

“Mac!”

Çocuk bakımı görevlerinin ardından, Mac koşmak istediğini ve kısa sürede döneceğini söyledi. Koşu pabuçlarını bağlamak üzere kanepeye oturdu.

“Gerçekten mi koşacaksın?” diye sordu Maddie.

“Evet.”

Göz ucuyla Gold’dan gelen poşete baktı. “Belki biraz acele etsen iyi olur.”

Mac ayağa kalkıp kollarını ona doladı. “O kadar hızlı olacağım ki, gittiğimi bile anlamayacaksın.”

Maddie dilinin ucunu onun boynunda gezdirdi. “Sen yokken Thomas’ın karnını doyurup yatırayım.”

Mac omuz silkti. “Bu fikri tuttum.”

“Acele et.”

Mac, o gün erken saatlerde gördüğü satılık siyah SUV’u almak için bu kadar hızlı koştuğunu hatırlamıyordu. Satış işlemi gerçekleştikten sonra, aracın kullanım kolaylığına hayran kalarak, biraz sürüş keyfi yaşadı. Dönüşte akşam yemeği için tavuk şiş ve salata aldı. Gittikten yaklaşık kırk beş dakika sonra, tekrar Maddie’nin evindeydi.

Onu yumuşak bir müzik ile mum ışıkları karşıladı. Per-

deler çekilmiş, yatak hazırlanmıştı.

Maddie üstünde geceliğiyle banyodan çıktı. Kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslandı. Arzu dolu gözlerle onu süzdü. “Neden bu kadar uzun sürdü?”

Ağzından sular akmasına engel olmaya çalışan Mac, elindeki paketi buzdolabına koydu. “Duşa ihtiyacım var,” dedi.

Maddie elini onun göğsüne koyarak yatağa çevirdi. “Hayır yok.”

“Ama vıcık vıcık terliyim ve...” Maddie onu saçlarından kavrayıp kendine çekti ve dudaklarına aklını başından alan bir öpücük kondurdu. Mac’ın dizlerinin arkası yatağa yaslanmıştı, arkaya yuvarlanırken Maddie’yi de kendisiyle beraber çekti.

“Sana da *gerçekten* uzun bir gün gibi gelmedi mi?” diye sordu Maddie onu ateşli öpücüklere boğarken.

“Mmm, hem de en uzun gün.” Maddie’yi yuvarlamaya çalıştı, ama kadın izin vermedi.

“Böyle yapamaz mıyız?” Yanakları alev alevdi.

“Bebeğim, istediğin şekilde yaparız. Yeter ki bir an önce yapalım.”

Maddie alt dudağını ısırp ona gülümsedi, Mac’ın kalp atışları hızlandı.

Uzanıp parmaklarını Maddie’nin saçlarına gömerek kendine doğru çekti. “Daha önce böyle yaptın mı?”

Maddie başını iki yana salladı.

“Hoşuna gidecek.”

“Ya senin?”

Mac güldü. “Kesinlikle.” Ellerini ipek geceliğin üstünde

gezdirdi. “Bunu yok edelim mi, yoksa kalsın mı?”

“Gidebilir.”

“Emin misin?”

“Evet! Acele et!”

Hızla soyundular ve yeni prezervatiflerden birini çıkardılar.

“Ben yapayım,” dedi Maddie, paketi elinden alarak.

Mac derin bir soluk aldı ve Maddie dişleriyle folyoyu sıyrıp yavaşça yerine geçirirken, gözlerini ondan ayırmadan yüzden geriye doğru saymaya başladı.

“Ne kadar sertsin,” diye fısıldadı Maddie, bakışlarını onun gözlerinden ayırıp kasıklarına doğru indirerek. “Acıtmıyor mu?”

“Hayır,” dedi inleyerek. “Ama acele etmezsen, en eğlenceli kısmı kaçıracağız.”

Kılıf tamamen geçince Maddie bacaklarını ayırıp onun üstüne oturdu ve içine aldı. Yavaşça ve hayatı boyunca bu anı beklermiş gibi büyük bir coşkuyla ileri geri gitmeye başladığında, Mac gerçekten ölüp cennete gittiğini düşündü. Maddie’nin iri göğüsleri kalçalarıyla uyum içinde salınıyordu. Kollarını ona dolayan Mac sırtını kanepeye yasladı, Maddie’nin göğüslerini yüzüyle aynı hizaya getirdi ve önce ellerini, sonra ağzını onlarla doldurdu.

Kendinden geçen Maddie başını arkaya attı.

Mac onu çok yakından görebildiği için zirveye ulaştığını yüzünden okuyabiliyordu, kendi işi ise henüz bitmemişti. “Tekrar yap,” diye fısıldadı Mac.

“Yapamam,” dedi Maddie, tükendiğini hissederek.

“Evet yapabilirsin.” Mac onu, kıvırdığı dizlerine yasladı ve yukarı aşağı hareket ettirmek için kendi kalçalarını kullandı.

Onun daha derine indiğini hisseden Maddie soluğunu tuttu.

“Acıyor mu?” diye sordu Mac.

Konuşmadığı çok açık olan Maddie başını iki yana salladı. Onun bu halinden istifade eden Mac ellerini kadının biçimli bacaklarında gezdirerek biraz daha fazla titremesini sağladı. Kalçalarının temposu arttırırken, parmakları Maddie’nin bacakları arasında zonklayan sinir yumağını buldu ve onu uzun uzun inletti. Maddie bir kez daha bacaklarını sıktı ve bedeni doygunlukla kasıldı.

Mac yüzünü göğüslerine gömüp kalçasını hafifçe tutarken, Maddie’ye eşlik etti.

Maddie ona doğru eğildi, kollarını boynuna doladı ve Mac hâlâ içinde vurmaya devam ederken sımsıkı sarıldı.

Mac parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. “Hosuna gitti mi?”

“Hem de nasıl,” dedi nefes nefese.

Mac gülerken Maddie uzanıp onu öptü.

“Tekrar ne zaman yaparız?”

“Seni seks bağımlısına dönüştürdüm.”

Maddie onun boynunu ısırdı. “Ne zaman?”

Vücudunu tekrar saran şehvet dalgası Mac’i ürküttü. Eliyle Maddie’nin önce sırtını, sonra kalçasını sıvazladı.

“Hemen şimdi?”

“Mükemmel,” dedi Maddie, keyifle iç çekerek.

“Az önce nereye gittin?” diye sordu Maddie, yatakta bir şeyler atıştırırken.

Mac esneyip eliyle saçlarını karıştırdı. “Thomas’a bir araba aldım.”

Maddie oturduğu yerden doğruldu. “Ne?”

Mac gülerek onu tekrar geri itti. “Üçümüzün bir yerlere gidebilmesi için bir araca ihtiyacımız vardı. O yüzden bir kamyonet aldım.”

“Öylece gidip bir kamyonet alarak döndüğüne inanamıyorum.”

“Neden? İhtiyacımız vardı.” Mac uzanıp ışığı söndürdü. “Güzel bir gündü.”

“*Muhteşem* bir gündü.”

“Böyle birçok günümüz olacak.”

“Doğru olduğuna neredeyse beni bile inandıracaksın.”

Mac ona doğru dönüp yüzünü okşadı. “İnan. Sen ve Thomas bana çok şey verdiniz; kaçırdığımın farkında bile olmadığım şeyler.”

“Sen bize kaçırdığımı bildiğim ama asla hayal bile edemeyeceğim şeyler verdin.”

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Mac. “Her şeyi seninle yapmak istiyorum.”

“Eğer bu bir rüyaysa, sakın bana söyleme, tamam mı? Uyanmak istemiyorum.”

Gülümseyen Mac ona biraz daha sokuldu. “Uyu ve ola-

caklar hakkında güzel rüyalar gör.” Maddie’nin uyuduğundan emin olana kadar, Mac kulağına evlerle, çocuklarla, projelerle ilgili birçok şey fısıldadı. Sonra gözlerini kapayarak kendinden geçti.

Sabah uyandığında Mac yalnızdı. “Maddie?”

Maddie üstünde çiçekli bir etek ve ona uygun bir bluzla banyodan çıktı.

Mac dirseğinin üstünde doğruldu. “Ne yapıyorsun?”

“Kiliseye gidiyorum. Thomas ve ben her pazar dokuzda orada oluruz. Sadece geçen hafta kaçırdık çünkü kan revan içindeydim.”

“Ya.”

“Gelmek ister misin?”

“Pek dindar değilim.”

“Tamam. Bir saate kadar döneriz. Neden biraz daha uyuyorsun?”

“Sen olmadan uyuyamam.”

Maddie eğilip onu öptü. “Somurtma. Yakışmıyor.”

Mac onu kendine çekip daha ateşli öptü.

“Mac!”

“Kilise kıyafetinle çok seksi görünüyorsun.”

“Bırak beni! Geç kalacağım.”

“Gerçekten beni bir saat yalnız mı bırakacaksın?” diye sordu, onu bırakarak.

“Atlatırsın.”

“Hiç sanmıyorum.”

“O halde bizimle gel.”

“Yirmi yıldır gitmiyorum. Beni kiliseye sokarsan hayatını tehlikeye atmış olursun, tepene yıldırımlar filan düşer.” Gözlerini deviren Maddie yatak odasına gidip minik bir kırmızı polo tişört, haki şort ve sandalet giydirdiği Thomas’la geri geldi.

“Sen de mi beni terk ediyorsun dostum?” dedi Mac. “Bu bizim birlikte vakit geçirdiğimiz saat.”

Thomas annesini tekmeleyerek Mac’e uzandı.

“Hain,” diye homurdanan Maddie, bebeği Mac’e uzattı ve hazırlıklarını bitirmek üzere banyoya döndü.

Geri geldiğinde Mac giyinmişti. “Bana beş dakika ver.”

Maddie ona bakmaya devam ediyordu.

“Ne?”

“Gerçekten geliyor musun?”

“Ya geleceğim ya da bir saat siz olmadan yaşayacağım. Evet, geliyorum.”

Maddie başını iki yana salladı. “Bu kadarı çok fazla.”

Yanından geçerken, Mac kolunu ona dolayıp kendine çekti. “Seni ne kadar sevdiğimi merak edecek olursan, bugünü hatırla.”

“Saat henüz sekiz buçuk ve bugünü asla unutmayacağım.”

13. Bölüm

Arkasında Maddie'yle birlikte, pazartesi sabahı motosikletine atlayıp North Harbor'a doğru yola çıkan Mac, hayatının en güzel hafta sonunu yaşamıştı. Pazar günü kiliseden çıktıktan sonra, babasının garajında bebek bedeninde bir can yeleği bulmuş, Thomas ve Maddie'yi alıp babasına ait klasik Chris Craft teknesiyle Salt Pond'da gezmeye çıkarmıştı. Thomas suyun üstünde olmaya bayılmıştı.

Ardından bir şeyler içmek için Tiki Bar'a uğradıklarında anne ve babasıyla karşılaşmışlar, annesi Maddie'ye biraz daha dostane yaklaşır gibi görünse de, Mac'e son derece soğuk davranmıştı. Mac onun süreç içinde yelkenleri suya indireceğinden emindi. Bu konuda endişelenerek keyfini kaçırmamaya karar vermişti. Linda, Thomas'ı kucağına bile almış, bu tavrıyla Koca Mac'i keyiften pelte haline getirmişti. Genel anlamda bunun başarılı bir ziyaret olduğunu söyleyebilirdi. Mac evliliğe doğru uyumlu bir adım daha atma konusunda umutla dolmuştu.

Evlilik...

Tanrım, birkaç hafta önce olsa bu sözcük ona kurdeşen döktürürdü. Oysa şimdi motosikletinin arkasında sevdiği kadın oturuyordu. Her şeyi vermek istediği bir de bebek vardı. Kadının onda yarattığı değişiklik şaşırtıcıydı. Otelin önüne çeken Mac, motoru park etti. Maddie'nin inip kaskını çıkarmasına yardım etti.

“Bugün yorulmanı istemiyorum. Dirseğin hâlâ kötü görünüyor. Hiçbir yere çarpma.”

“Çarpmam, merak etme.”

“Ben aşağıda olacağım.” Eliyle marinayı işaret etti. “Pencereden baktığında, çatıda beni görebilirsin.”

Maddie uzanıp onun yüzünü okşadı. “Orada dikkatli ol. Bu vücuda fena alıştım ve tek parça kalmasını istiyorum.” Eli, yüzünden göğsüne ve oradan daha aşağılara kaymaya başladı.

Eli tam karnının üstüneyken Mac onu durdurdu. “Sakın yapma,” diye homurdandı. “Zaten seni altı saat boyunca burada bırakacağım için gerginim.”

“Yine somurtuyorsun.”

“Öğle paydosunda beni görmeye gelecek misin?”

“Eğer çıkabilirsem.”

“Elinden geleni yap.”

Maddie vücudunu ona yapıştırarak, “Gitmem gerek,” diye fısıldadı.

“Tamam.”

Ancak ikisi de gidemiyordu. Mac onun önce alnını sonra dudaklarını öptü. “Git. Seni üçe çeyrek kala alırım.”

“O saate kadar işin bitmez. Eve bir şekilde dönerim.”

“Burada olacağım ve sakın seni başkasının motosikletinin arkasında görmeyeyim.”

Maddie kıkırdadı. “Endişelenme.” Kocaman çantasını omuzuna atıp ihtirasla ona baktı. “Bacaklarımın arasında olmasını istediğim tek motor seninki.”

Mac bu müstehcen yorum karşısında inledi. Maddie daracak kot şortuyla tepeyi tırmanırken motosikletine yaslanarak onu seyretti. Arkasından hafif bir ısıklık çaldı.

“Kes şunu,” dedi Maddie yürümeye devam ederek ama Mac onun gülümsediğini görebiliyordu.

“Madeline.”

Maddie tepeye ulamıştı ama arkasına dönüp ona baktı. Yalandan öfkeliymiş gibi yapıyordu. “Ne?”

“Bir şey unuttun.”

“Öyle mi?”

Mac bir kaşını kaldırdı.

Maddie kıpkırmızı oldu. “Seni seviyorum.”

Gülümseyen Mac, “Artık işe gidebilirim,” dedi. Sol bacağını motorunun üstüne attı, makineyi çalıştırdı ve marinaya doğru yöneldi. Tepeden aşağı inerken Maddie’nin arkasından onu izlediğinden emindi.

Koca Mac marina restoranın dışındaki piknik masalarından birinde oturmuş, teknelerin birinden henüz inen bebekle oynuyor, aynı zamanda Ned ve diğer yerli esnafla gevezelik ediyordu. Hepsinin elinde kocaman kahve fincanları vardı. Bir tabak dolusu şekerli çöreği paylaşıyorlardı.

“Selam!” diye seslendi Koca Mac. “İşte geldi! Bu binayı

tepeme yıkılmaktan kurtaracak adam.”

“Ürkütücü bir görev,” dedi Ned.

“Senin fikrin,” diye karşılık verdi Mac. “Benim elemanlar gelmedi mi?”

“Hiçbirini görmedim,” dedi Koca Mac. Mac’e yer açmak için eski dostu, Gansett’in emekli polis şefi Sam Pressley’i dürterek yana kaydıldı.

“Kahve alayım,” dedi Mac. Birkaç dakika sonra geri dönüp masadaki diğer adamlara katıldı.

Ned bir çöreğe daha uzandı.

“Bu gidişle şeker hastası olacaksın,” dedi Koca Mac arkadaşına, sonra bebeği öperek annesine geri verdi.

Ned parmaklarındaki şekeri yaladı. “Buna değer,” diyen Ned, koluyla yüzünü temizleyip Mac’e döndü. “Duyduğuma göre oteldeki hatunla yatıyormuşsun.”

“Vay canına,” dedi Mac. “Neden hemen sadede gelmior-sun?”

“Hayırdır?” dedi Ned.

Koca Mac kıs kıs güldü ama Mac’e belli etmedi.

Diğerleri masaya yaslanıp hadiseyi beklemeye başladılar.

“Şöyle diyelim: Onu seviyorum, evleneceğiz, buraya yerleşeceğim, belki bu enkazı devralıp iflastan kurtarıp kurtarmayacağıma bakacağım, yeni bir kamyonet aldım, üstüne ev yapabileceğim bir arsa arıyorum ve evet, onun oğlunu evlat edineceğim. Yeterli mi?”

Diğer adamlar, babası dâhil, ağızları bir karış açık ona bakıyorlardı.

“Hepsi bir haftada mı oldu?” diye sonunda sordu Ned.

“Öyle.” Mac kahvesinden bir yudum aldı. Diğerleri duyduklarını hazmetmeye çalışırken şekerli çöreklerle uzandı.

“Eğer mülk satın almak istiyorsan,” dedi Sam, “Tam yerine geldin.”

“O nasıl oluyor?” diye sordu Mac.

“Ned’le konuş. O halleder.”

Mac, oturduğu yerde kıpırdanıp duran Ned’e baktı.

Koca Mac gürültüyle kahkaha attı. “Artık ortaya çıkma zamanı eski dostum.”

Ne konuştukları hakkında Mac’in hiçbir fikri yoktu.

“Bu adanın yarısı Ned’e ait evlat,” dedi Cliff Sutter. “Her tür emlak işi ondan sorulur.”

“Hatta hemen anlaşıyoruz,” dedi Ned, huysuz bir sesle.

Mac ona baktı. “Taksicilik yapıp berduş gibi giyinerek mi bu adanın yarısına sahip oldun?”

Koca Mac ve diğerleri uluyarak güldüler.

“Kıyafetimin nesi varmış?” diye somurttu Ned. “Ayrıca bilmeni isterim ki, o taksiyle *sevdiğim* için çalışıyorum. Mülk sahibi olmak beni meşgul etmiyor ve evde oturup pembe dizi seyretmek tarzım değil.”

“Olur şey değil,” dedi Mac. “Bir adamı iyi tanıdığını sanıyorsun ve...”

Mac’in tuttuğu inşaat ustaları geldiğinde hepsini aralarına davet ettiler. Mac, McCarthy’de çalışmaya başlayınca bunun günlük programı haline gelmesini diledi. Maddie’yle uyanmak, Thomas’la yürüyüşe çıkmak, iş gününe başlamadan önce ba-

bası ve ekiple birlikte kahve içmek... Bir zamanlar ona hapis-hane gibi gelen bu adada huzur ve hayatının amacını bulduğuna hâlâ inanamıyordu. Artık yapması gereken tek şey, ortaklarına Miami'ye geri dönmeyeceğini söylemenin bir yolunu bulmaktı.

Maddie arkadaşları tarafından sarmaş dolaş karşılandı Mac hakkında soru yağmuruna tutuldu. Ethel onlara emirler yağdırmaya başlamadan önce onlara her şeyi özet olarak anlattı.

“Mac çooooook hoş,” diye fısıldadı Daisy, Maddie'nin kulağına.

“Ona bakmaktan hiç sıkılmıyorum.”

“O şekilde senin yerine çalışması...” Daisy bir elini göğsüne dayadı ve baygınlık geçiriyormuş gibi yaptı.

“Benimle evlenmek ve Thomas'ı evlat edinmek istiyor,” diye fısıldadı Maddie. Sevincini onun için mutlu olacak biriyle paylaşmaya can atıyordu. Tiffany bunu başaramamıştı.

“Aman Tanrım,” diye çığlık attı Daisy.

“Hanımlar, beni dinliyor musunuz?” diye uludu Ethel.

“Evet Hanımefendi,” dediler hep birlikte, kıkırtıları bastırarak.

Ethel emir yağdırmaya geri döndüğünde Maddie çabucak Daisy'ye Beachcomber'daki işten söz etti. “Seni de yanımda götürmek istiyorum.”

“Ciddi misin?”

“Tabii ciddiylim.”

“Of Maddie, senin için çok seviniyorum. Bunu hiç kimse

senden daha fazla hak edemez.”

Maddie arkadaşının kolunu sıktı. “Teşekkürler.”

Sabahın ilerleyen saatlerinde, ekip ana binadaki mevcut çatıyı kaldırmaya başladı. Mac saçakların etrafında dolaşırken ilginç bir keşifte bulundu. Bina iskeletinin büyük bölümü yakın zamanda yenilenmişti. “Bu da nesi?” diye mırıldandı. “Babam neden bundan hiç söz etmedi?” Kuşkusuz işi hayli kolaylaşmıştı ama ortada kafa karıştıran bir sır vardı. Kim artık bel vermeye başlamış bir binayı ayakta tutmak için zaman ve emeğini masraf şöyle dursun harcardı? Tekne yanaştırmak, çocuklarla oynamak ve son günlerde arkadaşlarıyla zaman öldürmekten başka bir şey yaptığını görmediği Koca Mac olmadığı kesindi. Mac, muhtemelen binanın şimdiye kadar çökmesine engel olan işçilik kalitesini biraz daha yakından inceledi. “Çok ilginç.”

Tavan arasındaki merdivenden aşağı indi. Bu işi kimin yapmış olabileceği hakkında hâlâ bir fikri yoktu. Meraktan, doğruca babasının restoranın üst katındaki ofisine gitti. Masanın üstünde gelişigüzel yayılmış evraklar, açık bir çek defteri, boşalmış karton bardaklar ve sayılamayacak her türlü ıvır zıvır vardı.

Mac homurdandı.

“Tam bir karmaşa,” dedi arkasından bir ses.

Mac döndü. “Luke, geldiğini duymadım.”

Luke dikkatle masaya baktı. “Onu en son ne zaman burada gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Öyle mi?”

“Tersanede insanlarla takılmayı, yeni projeler üretmeyi seviyor. İşin bu kısmını unutmaya eğilimli.”

Mac, Luke’un sesinde babasına duyduğu sevgiyi hissetti. “Faturalar ödeniyor mu?”

“Şüpheliyim.”

O anda Mac anladı. Her şey cuk diye yerine oturuyordu. Herkes Koca Mac’i severdi. Yirmi yaz boyunca yanında çalışan sessiz, genç adam mı sevmeyecekti? “Tadilatları sen yaptın, değil mi? Parayı oraya harcıyordun.”

“Ne parası?”

“Cebine attığımı gördüğüm para.”

“Tabii ondan para çaldığımı düşündün,” dedi Luke acı bir sesle.

“Yeni kirislere baktım ve kimin yaptırmış olabileceğini bilemedim. Babam hiç söz etmediğine göre, haberi olmadığını düşündüm.”

“Burası bir enkaz ve ne zaman ona ‘Mac buranın tadilata ihtiyacı var’ desem, ‘Hadi Luke, bir sene daha dayanır, öyle değil mi?’ cevabı alırım. Bu konuşma dört yıldır sürüyor.”

Mac gülümsedi. “Tahmin edebiliyorum.”

“Bütün istediği arkadaşlarıyla takılmak olduğu için, çatı çöküp birilerini öldürmeden önce geceleri çalışmaya başladım. Sonunda senin yenileme yapmana izin verdiğini duyunca rahatladım. Yoksa ilk sağlam rüzgârda ayvayı yemiştik.”

“Gerçekten iyi iş çıkarmışsın.”

“Teşekkürler. Geri kalanında yardıma ihtiyaç olursa haber ver.”

“Minnettarım.” Luke işine geri döndükten sonra Mac bir süre daha masanın üstündeki yığına baktı. Aynı zamanda hem tadilatla uğraşıp hem işi yeniden organize etmeyi nasıl başara-
cağını merak etti. “Anlaşılan tam zamanında gelmişim.”

Mac hafta içinde saatlerce çalışıyor, çatıda güneşin altında ter döküyor her akşam ofisten eve yığınla evrak getiriyordu. Kısa sürede şirketin neredeyse bütün tedarikçilerine borçlu olduğunu keşfetti. Onlara çek yazması için babasıyla konuşmaya karar verdi.

“Hiç durma,” dedi Koca Mac. “Soyadın aynı. İmzala gitsin.”

“Hesapta para var mı?”

“Yeterince.”

“Bunu teyit edecek herhangi bir banka evrakı var mı?”

Koca Mac eliyle ofisi işaret etti. “Orada bir yerde.”

“Harika.”

Her sabah erkenden Thomas’ı yürüyüşe çıkarmayı sürdürüyordu ve salı sabahı yeni bir proje üstünde çalışmaya başladılar. South Harbor Restoranı’nda otururken, bebeği kucaklayıp masaya çıkardı ve onu kendisiyle yüz yüze gelecek şekilde oturttu. “Peki ahbab,” dedi Mac. “Hadi anne dediğini duyalım. An-ne. Yapabilirsin.”

“Mnnmn,” dedi Thomas parmaklarını çiğneyerek.

“Yaklaştın, ama tam değil.” Mac parmaklarını ağzından çıkardı. “An-ne. An-ne.”

Biraz daha salya. “Mnmmn.”

Mac bebeğe öylesine odaklanmıştı ki, arkadan yaklaşan adamı fark etmedi.

“İnanılmaz sevimli.”

Mac arkasına döndü ve bir an soluksuz kaldığını hissetti.

“Size katılmamda sakınca var mı?” diye sordu Tom Wilkinson.

Mac, Thomas’ı masadan kaldırıp Tom’la yüz yüze gelmesi için omuzuna yatırdı. “Buyurun.”

Tom, Mac’in karşısına geçip garsonun getirdiğı bir fincan kahveyi aldı.

“Buralarda takılacağınızı sanmıyordum,” dedi Mac.

“Takılmayacaktım ama adada beni çeken bir şey var. Burada yazılar akıp gidiyor.”

Mac, adama aslında hakkında ne düşündüğünü söylemek için kendinle mücadele ediyordu. Tedbiri elden bırakmamak için, “Birkaç kitabınızı okudum,” dedi.

“Öyle mi?”

“Hı hı.” Mac, kitapları beğendiğini söylemedi. Ona bu zevki yaşatmak istemiyordu.

“Seninle açık konuşabilir miyiz Mac?”

“Gerekliorsa.”

“Adaya geldiğimde Maddie’yle evli olmadığınızı öğrenmek sadece beş dakika sürdü.”

Mac’in kalbi daha hızlı atmaya başladı. “Çok yakında evleneceğiz.”

Sanki Mac bir şey söylememiş gibi Tom devam etti. “Sadece bir hafta kadar önce tanıştığınızı öğrenmek.”

Mac, Thomas'ı kavrayan kollarını biraz daha sıktı. "Senin derdin ne?"

Tom arkasına yaslanıp kolunu sandalyenin üstüne attı. "Yazarların matematikten anlamamak konusunda adı çıkmıştır ama ben bile dokuz ile dokuzu topladığımda kucağındakinin benim oğlum olduğunu çıkartabiliyorum."

Mac paniğe kapılmamaya çalıştı. "O, Maddie'nin oğlu."

"Ona şüphe yok. Sanırım geriye sadece babasının kim olduğu sorusu kalıyor. Bir DNA testi buna kolayca açıklık getirecektir, ne dersin?"

Mac gözlerini kırpmadan bakıyordu. "Ne istiyorsun?"

Tom bu kez masaya doğru eğildi. "Para için peşime düşmeyeceğine dair garanti istiyorum."

"Hiç düştü mü?"

"Bu, yapmayacağı anlamına gelmez."

"Senin paranla ilgilenmiyor. Bunu garanti edebilirim."

"Ya o?" başıyla bebeği işaret etti. "Babasının kim olduğunu öğrenecek yaşa geldiğinde?"

"Onun bir babası olacak ve senden hiçbir şey istemeyecek."

"Bunu yazıya dökmek ister misin?"

"Eğer sen babalık hakkından feragat ettiğini yazıya dökersen."

"Avukata gerekli evrakı hazırlamasını söyleyeceğim." Bir koluyla Thomas'ı sımsıkı tutmaya devam eden Mac, cebinden cüzdanını çıkarıp içinden bir kartvizit alarak masanın üstüne attı. "Evrakı Miami'deki ofisime gönder. Onlar bana iletir."

“Bir daha senden haber almayacak mıyım?”

“Eğer buraya gelmemiş olsaydın, zaten hiç haber almaya-
caktın. Sende ihtiyacımız olan hiçbir şey yok.”

Uzun bir sessizliğin ardından Tom sordu, “İyi bir bebek
mi?”

“En iyisi.”

“Sanmıyorum ki...”

“Sorma bile.”

Tom umrunda değilmiş gibi omuz silkti ve muhtemelen
umrunda değildi. Bu Mac’ın işine gelirdi.

“Sana tek bir şey sorabilir miyim?” dedi Mac.

“Elbette.”

“Ne tür bir adam, olmadığı halde bir kadına vasektomi ol-
duğunu söyler?”

“Seksten hoşlandığı halde latekse alerjisi olan türden bir
adam.”

Mac inanmayan gözlerle ona baktı. Maddie, bu adamdan
sadece Thomas’la kurtulduğu için şanslı sayılırdı. “İşimiz bitti,”
dedi Mac, ondan bir an önce kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

Tom imayı anlayarak ayağa kalktı. “Haberleşiriz.”

Mac sadece başıyla onaylayarak onun gidişini izledi. Ada-
dan ayrılmadan önce Maddie’yle karşılaşmaması için dua edi-
yordu. Thomas’ın alnını öptü. “Umarım bu şerefsizden çok
annene çekmişsindir ahbap.”

“Nen.”

Mac soluğunu tutup ona baktı. “An-ne.”

“Nenn.” Mac bebeğe sırttı. “Yaklaştın.”

“Yağmur yağacak gibi,” dedi Mac perşembe sabahı.
“Kamyoneti alalım. Sen kullanırsın.”

“Senin yeni kamyonetini kullanamam.”

“O bizim yeni kamyonetimiz ve evet, kullanabilirsin. Ehliliyetin var, değil mi?”

Maddie başıyla onayladı. “Ama yıllardır araba kullanmadım, üstelik bu henüz çok yeni ve çok güzel.”

Mac onun gerginliğine güldü. “Ne zaman ihtiyacın olursa senindir. Aslında...” Sırt çantasını karıştırıp bir takım anahtar çıkardı. “Bunlar senin anahtarların. Şu ana kadar vermem gerekirdi.”

Maddie endişeyle anahtarlara baktıktan sonra uzanıp aldı. “Pekâlâ,” dedi, içini çekerek. “Ama uyardığımı söyleme.”

“Çıkmadan önce Thomas ve benim sana göstermek istediğimiz bir şey var.” Mac bebeği alıp yere koydu. “Hazır mısın ahbap?”

“Ayeyayayay.”

“Bunu evet olarak alıyorum.” Mac ve Maddie’yi işaret etti. “Bu kim? Adı ne?”

Thomas bir ona, bir annesine bakıyordu.

Thomas’ın kulağına eğilip fısıldadı. “Anne.” O sabah büyük ilerleme kaydetmişlerdi. Mac bebeğin aynısını tekrarlaması için dua etti.

“An-ne,” dedi Thomas, gün gibi açık bir şekilde.

Maddie soluğunu tuttu. “Aman Tanrım!” Gözleri yaşlarla doldu. “Doğru mu duydum... *Aman Tanrım!*”

“Anne,” dedi Thomas bir kez daha.

Maddie gözyaşlarına boğularak uzandı, bebeği kucaklayıp sımsıkı sardı. “İnanamıyorum! Bu nereden çıktı?”

“Çalışıyorduk,” dedi Mac, onun coşkusu altında ezilerek. “İnanamıyorum.”

Thomas elini onun ıslak yüzünde gezdirdi. “Anne.”

“Evet bebeğim.” Ona biraz daha sıkı sarıldı. “Ben senin annenim. Peki bu çatlak adam kim?” Eliyle Mac’i işaret ediyordu.

“Babba.”

Mac’in ağzı açık kaldı. “Yemin ederim öyle bir şey öğretmedim.”

Maddie gözyaşları arasında güldü. “Sanırım bu sonuca kendi varmış olmalı.” Maddie uzanıp Mac’in onu kucaklamasına izin verdi. “Bu inanılmaz bir sürprizdi. Teşekkürler.”

“Thomas yaptı.”

“Babbanın yardımıyla.”

Thomas’ı, Tiffany’ye bıraktıktan sonra, Maddie kamyoneti kağını hızıyla sürmeye başladı. North Harbor’a çıkan yolun her kavşağında aracı stop ettirmeyi başardı.

“Bu gidişle gelecek perşembe varırız,” diye mırıldandı Mac.

“Sussana. Konsantre olmaya çalışıyorum.” Sonunda oraya ulaştıklarında Maddie derin bir nefes aldı. “Çok stresli bir iş.”

“Alışırın.”

“Öyle diyorsan.”

Mac onu öpüp otele gönderdi.

Listesindeki odaları temizlerken, Maddie Beachcomber'dan gelen teklifi düşündü ve bunun hayatını ve Thomas'ın hayatını ne kadar kolaylaştıracağını düşündü. Son odasına sıra geldiğinde, Daisy koşarak içeri girdi. Elinde *Gansett Gazette*'i sallıyordu.

“Bütün gazete senden söz ediyor Maddie!”

Bir korku dalgasıyla Maddie'nin midesi kasıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bak.” Daisy gazeteyi önüne açtı.

Maddie hızla gazeteye göz gezdirdi, editöre gelen yazılardan birini okur okumaz soluğu kesildi. “Aman Tanrım. Hayır. Hayır.”

“Bilmiyor muydun?” diye sordu Daisy. Şaşkın görünüyordu.

“Gitmek zorundayım.” Odanın temizliğini bitirmeden, Maddie hızla arkadaşının yanından geçip basamaklara yöneldi. Otelin ferah bahçesindeki Adirondack sandalyelerden birine kendini bırakıp gözyaşlarına engel olmaya çalışarak gelen mektupları okudu.

Editöre,

Bu mektubu lisedeyken meydana gelen bir yanlış anlamayı düzeltmek üzere yazıyorum. Maddie Chester ona taktığımız lakabı hak edecek hiçbir şey yapmadı ve bizim ona yaptığımız şey son derece yanlıştı.

Darren Tuttle

Gansett Adası

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Maddie, gözyaşları yanaklarından yuvarlanırken. “Bunu bana nasıl yapar? Ona güvendiğim için sırrımı paylaşmıştım.”

Editöre,

Yıllar önce yazılması gereken bu mektubu büyük bir utanç içinde yazıyorum. Akranlarının onayını önemseyen liseli bir öğrenci olarak, yanlış olduğunu bildiğim bir şey yaptım. O günden beri yakamı bırakmıyor. Maddie Chester’ı hiç hak etmediği bir takma isimle yaftaladık. Oysa kendisi, bu davranışı hiç hak etmeyen iyi huylu, sevimli bir kızdı. Lisede ona takılan bu isim doğru ve adil değildi. O günden beri yakasını bırakmayan dedikodularda rolüm olduğu için çok pişmanım ve içtenlikle özür diliyorum.

Evan McCarthy

Nashville, Tennessee

Maddie, Darren’ın listesindeki diğer dört adamın mektuplarını da okudu. Hiçbiri Evan McCarthy’ninki kadar dokunaklı olmasa da, aşağı yukarı aynı şeyi söylüyordu. Hepsini okumayı bitirdiğinde, elleri titriyordu ve yanakları ıslaktı.

Marinaya baktı. Mac çatıda çalışıyordu. Tanrım, şu anda ona neler söylemek isterdi. Bir daha asla onunla konuşmamaya karar vermesi ne kötüydü.

14. Bölüm

Kötü haberi Mac'e, Ned verdi; adada inşaat yapmak, özellikle müstakil bir ev, sonsuza kadar sürebilirdi.

"İnşaat işinde üç kişi var ve hepsi en az iki sene dolu," dedi Ned.

"Aksi şeytan," diye söylendi Mac. "O halde yakın gelecekte bir ev yapma konusunda bana yardım edecek birini beklemek hayal olur." Maddie'yle birlikte o küçücük dairede iki sene daha yaşayamazlardı. Kendi evini inşa etmek en az o kadar sürecekti.

"Bu durumu düşünüyordum da," dedi Ned. "Bakmak istersen, elimin altında işine yarayabilecek birkaç ev var. Güzel evler, manzaralı, bol odalı." Ned omuz silkti. "Kendininkini yapmaktan daha çabuk."

"Bugün bana birkaç tane göstermeye vaktin var mı?"

"Bende vakitten bol bir şey yok evlat."

Mac elemanlarına bir süre orada olmayacağını söyleyerek Ned'in taksisine doğru yürüdü. İki saat boyunca beş tane ev baktılar ve dolaşmaya devam ettikçe, Mac'in kafasında yeni

bir fikir şekillenmeye başladı.

“Sana bir şey sorayım Ned.”

“Evet.”

“Sence bu inşaat sektöründe dördüncü bir kişiye yer var mı?”

“Elbette. Bu yeni bir durum değil. Tadilatlar bile bir seneyi buluyor.”

“Burada kalma konusunda beni en çok düşündüren şeylerden biri, sezon bittiğinde ne yapabileceğimdi.”

“Artık biliyorsun.”

Mac güldü ve McCarthy İnşaat bu kadar kolay bir şekilde doğmuş oldu.

Baktıkları beşinci eve Mac ilk görüşte ısındı. Altı dönüm arazi üstüne yerleşmiş, köşeli, modern bir yapıydı. Önü çimenlik bir araziye, arkası ise okyanusa bakıyordu. Fırtına mevsiminde, güvende olacak kadar sahilden uzaktı ve evin çoğunluğu veranda ve camdan oluşuyordu.

“1990’da yapılmış ama tamamen yenilenmiş,” dedi Ned. “Yeni parke zemin, granit tezgâhlar ve ısıcam. Mutfak ve banyolar komple yapılmış.”

Mac salondaki katedral tavana, taş şömineye ve her odadaki nefes kesici manzaraya baktı. Kendini, Maddie’yi ve Thomas’ı burada yaşarken düşledi. İçini heyecan sardı. Evi onlara göstermek için sabırsızlanıyordu.

“Mükemmel. Tam istediğim gibi.”

“Üstelik kendin inşa etmek zorunda değilsin.”

“Bu daha da iyi.” Mac mutfaktaki kum rengi granitin üs-

tünde elini gezdirdi. “Adada böyle bir yer bulmak nasıl mümkün oluyor?”

“Ekonomi iflas ettiğinden elde patlayan bazı taşınmazlar. Bu evlerin çoğu Connecticut ve New Yorklu zenginlerin yazlık evleriydi. Piyasa içe çökünce, hepsini hızla elden çıkarmak zorunda kaldılar. Bazı kelepir yerler buldum ve kulağımın üstüne yattım. Ekonominin canlanmasını bekliyorum. Sana burayı aldığım fiyata veririm.” Söylediği rakam Mac’i şok etti.

“En az iki katı eder.”

“Paraya ihtiyacım yok, insana ihtiyacım var,” dedi Ned huysuz sesiyle. “Biliyorsun, çocuklarım yok. Sen ve seninkiler benim evlatlarırsınız, o yüzden bu konuda pazarlık ederek beni incitme.”

Duygulanan Mac adamın elini sıktı. “Teşekkür ederim.”

“Umarım sen ve ailen burada mutlu olursunuz.”

Mac bir kez daha uzun uzun etrafına baktı. “Olacağımızı biliyorum.”

Ned onu marinaya giden yolun başında bıraktı. Heyecan içindeki Mac, ısıklık çalarak ana binaya doğru ilerlemeye başladı.

Feribottan inen çocuklarla top oynayan Koca Mac oyundan çıktı.

Mac babasının gelmesini beklemek için durdu. “Bulduğum evi gördüğünde inanamayacaksın. Muhteşem.”

“Evlat, Maddie buradaydı. Gerçekten çok üzgün.”

Mac birden buz kesti. “Ne oldu?”

“Bugünkü gazeteyi görmüş.”

Mac yutkundu. “Yoksa yayınlanmış mı?”

“Öyle.”

“Kahretsin! Bu konuyu onunla konuşmak için en az bir haftam var diye düşünüyordum.”

Koca Mac’in normalde yumuşak olan yüz hatları sertleşti. “Oğlumun neye karıştığını bana söylemeye niyetin var mıydı?”

“Evan’ın söylemesi gerektiğini düşünüyordum.”

“İçinizden biri beni ve anneni uyarabilirdi. Çılgına döndü.”

“Tek derdim Maddie’nin itibarını iade etmektir.”

Koca Mac, SUV’un anahtarlarını uzattı. “Bunları sana vermemi söyledi. Artık ihtiyacı olmayacakmış.”

Mac anahtarları babasından alırken sırtı korkuyla ürperdi. “Şimdi nerede?”

“Yaklaşık yirmi dakika önce ayrıldı.”

“Nereye gitti?”

“Söylemedi.”

Mac kamyonete doğru yürüdü.

Babası peşinden ona yetişti. “Evlat, bekle.” Kolunu tutarak Koca Mac onu durdurdu. “Düşüncesizce bir şey yapma. Bir so-luklan.”

“Onu bulmak zorundayım baba. Bunu halletmem gerek.”

“Yüreğinin doğru yaptığını anlaması için ona biraz zaman tanıman gerekebilir.”

“Her şey yoluna girecek. Sadece onu bulup açıklamam gerek.”

Koca Mac onun yüzünü okşadı. “Sonra beni ara. Her şeyin

yolunda olup olmadığını haber ver.”

Mac başıyla onayladı. Kamyonete atlayıp kasabaya doğru yola çıktı. Onu görmeyi reddetmesi ihtimaliyle soğuk terler dö-küyordu. “Benimle konuşmak zorunda. Bunu halletmeliyiz.” Başka bir alternatifi düşünmek bile istemiyordu.

Koca bir toz bulutu kaldırarak Tiffany’nin araç yoluna girdi. Koşarak basamakları çıkarken, verandaya çıkarılmış sırt çantasını ve koşu pabuçlarını gördü. “Ciddi olamaz.”

Deli gibi çarpan kalbini sakinleştirmek için derin bir soluk alıp yavaşça kapıyı çaldı. “Maddie, hayatım. Kapıyı aç. Ko-nuşmamız gerek.” Kapıyı açmak istedi ama kilitli olduğunu görmek onu şaşırttı. “Hadi bebeğim. Bırak açıklayayım.”

“Seninle konuşmayacak, ne şimdi ne de daha sonra, o yüz-den pılını pırtını toplayıp gitsen iyi olur,” dedi, merdivenin di-bindeki Tiffany.

Mac ona döndü. “Seni ilgilendirmez Tiffany.”

“Ne zaman herifin biri onu yüzüstü bıraksa, enkazı kim kaldırıyor sanıyorsun?”

“Ben onu yüzüstü bırakmadım.”

Tiffany’nin umarsızca omuz silkmesi Mac’i kızdırdı. “Eğer onu yeterince tanısaydın, bütün kasabanın ilgisini üstüne çekmenin isteyeceği son şey olduğunu bilirdin.”

“İtibarını iade etmek için bile mi?”

“Hiçbir fikrin yok. Buraya gelip, sihirli McCarthy değne-ğini sallayıp her şeyi düzeltebileceğini sanıyorsun. Sana kötü haber vermiş gibi olmamayım bay mükemmel ama bizim gi-biler için işler öyle yürümüyor.”

“Bu Maddie ile benim aramda. Onunla konuşana kadar bekleyeceğim.”

“Burada değil.”

“Nerede?”

“Bilseydim bile, söyleyeceğim son kişi olurdun.”

Mac en üst basamağa oturdu. “O halde beklerim. Er ya da geç eve dönecek.”

“Keyfine bak ama işe yaramaz. Maddie bir adamın gerçek yüzünü gördüğünde, ona ikinci bir şans vermez.”

“Bildiğim iyi oldu.”

Tiffany döndü, avluyu geçip kendi evinde kayboldu.

Mac, evde ağlayan tanıdık bir bebek sesi duyana kadar uzun süre merdivende oturdu. Zıplayarak kapıya gitti. “Maddie içerde olduğunu biliyorum. Seninle konuşmak istiyorum. Bu işi halledebiliriz.”

Thomas’ın ağlaması Mac’in içini acıtıyordu. Başını kapıya yasladı. “Maddie.”

“Git buradan Mac,” dedi pencereden. “Sana söyleyecek bir şeyim yok.” Sesi, ağlamaktan çatlak çıkıyordu.

“Konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum.”

Uzun bir sessizlikten sonra kapı nihayet açıldı. Mac onun ağlamaktan perişan olmuş yüzünü görünce irkildi. Buna sebep kendisi olduğu için çok üzgündü. Tel kapıya uzandı.

“Orada kal.”

Mac’i gören Thomas’ın yüzü aydınlandı, ona doğru uzandı.

Mac, tel kapının öte yanından elini bebeğinkine dokun-

durdu. “Selam ahbab.”

“Geçen gün sana, yalan söylersen ya da gerçekleri saklasan ilişkimiz bozulur demiştim. Sen ikisini de yaptın. Konuşacak neyimiz var?”

“Sana mektuplardan söz edecektim. Bu hafta basılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, yoksa sana söylerdim.”

“Geçen gün kime vurduğunu sorduğumda söyleyebilirdin. Darren’dı, değil mi?”

Mac yere baktı.

“Hâlâ dürüst olmaya gönüllü değilsin Mac.”

“Evet, Darren’dı! Senin hakkında çok çirkin bir yakıştırma yaptı ve bende ona vurdum. Senin hakkında söylediği şeyi saklamak beni aşağılık biri mi yapıyor?”

“Ben, hayatın acı gerçekleriyle başa çıkmayı becerememiş solan bir gül değilim. Hatta şu andan itibaren uzman oldum.”

“İşte tam da bu yüzden sana söylemedim. Hiç kimsenin seni tekrar incitmesini istemiyorum.”

“Onun yerine sen incittin. Sana güvenip en büyük sırrımı paylaştım ve sen bütün kasabaya ilan edip bir kez daha herkesin benim hakkımda konuşmasını sağladın.”

“Maddie, senin düşündükleri gibi biri olmadığını bilmeleri gerek. Nasıl olur da erkek kardeşimin de içinde yer aldığı böyle bir şey duyup senin adına düzeltmek istemeden tepkisiz kalabilirim?”

“Bunu gerçekten benim için mi yaptın? Yoksa kendin için mi? Kasabanın sürtüğüyle evlenmeyi kolaylaştırmak için mi?”

Bu suçlamayla sersemleyen Mac, Maddie ona fiziksel ola-

rak vurmuş gibi geri sendeledi. “Bebeğim, her şey *senin* içindi. Beni nasıl etkileyeceği bir an bile aklıma gelmedi.”

Maddie’nin yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “Sana *güvendim* Mac, hiç kimseye söylemediğim şeyleri sana söyledim. Beni uyarma gereği bile duymadan böyle bir şey yapabildiğine inanamıyorum.”

“Söyleyecektim. Yemin ederim.”

“Yeterince fırsatın vardı. Bu tür bir ilişkinin içinde olmam. Üzgünüm. Yaralandığımda bizim için yaptığın her şeye teşekkür ederim ama bitti.”

Mac hayatında bundan daha umutsuz olmamıştı. “Hayır, bitmedi. Seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Bununla başa çıkabiliriz.”

“Sana *güvenemedikten* sonra, geriye kalan hiçbir şey yok.”

“Bana güvenebilirsin. Senin için yapmayacağım şey yok. Bunu bilmen gerek. Planlarımız ne olacak? Paylaştığımız onca şeyden sonra nasıl çekip gidersin? Bugün mükemmel bir ev buldum. İnanılmaz güzel Maddie ve seni orada hayal ediyorum. Thomas’ı orada hayal ediyorum. Bütün bunların hepsini bir kenara mı atacaksın?”

Serbest eliyle Maddie yanaklarından süzülen yaşları sildi. “Üzgünüm Mac.” İçerdeki kapıyı kapatıyordu ki, Mac hızla tel kapıyı açtı.

“Dur. Lütfen.” Uzanıp yumuşacık saçlarına dokundu. “Sensiz ne yaparım? Thomas olmadan ne yaparım?”

Maddie’nin bütün vücudu hıçkırıklarla sarsıldı.

“Seni çok seviyorum. İkinizi de çok seviyorum. Yaptığım

şeyle seni incittiğim için çok üzgünüm. Herkesin benim tanıdığım Maddie'yi tanımasını istedim. Sevimli, masum ve yanıp tutuştuğum güzel Maddie... Seni inciten insanların bunun sorumluluğunu almasını istedim.”

Maddie ondan bir adım geri çekildi. “Adada hâlâ bilmeyen insanlar da olabileceğini düşündün mü? Dedikoduların kulağına gitmediği insanlar? Örneğin birlikte çalıştığım ve beni soru yağmuruna tutacak olan insanlar?”

“Bunu düşünmemiştim.”

“Düşünmemiştin, işte bütün mesele bu.”

“O adamların sana yaptıkları yanlarına kâr kalamazdı. Sadece seni düşünüyordum.”

“Benim itibarımı kurtaracağına senin egonu tatmin eden gereksiz bir işe kalkışmaktansa, keşke önce benimle konuşmayı akıl edebilseydin.”

“Bu doğru değil Maddie. Bunu seni sevdiğim ve adadaki dedikodulardan rahatsız olmayarak huzur içinde yaşayasan diye yaptım. Zaten ömrünün yarısını böyle yaşayarak geçirmiştin.”

“Geçen gün sana yalan ve gerçekleri saklamak ilişkimizi bozar dediğimde, sen bunu zaten yapmıştın bile, değil mi?”

Mac yüzünü buruşturdu. “Evet.”

“Bunu bana söylemek için uygun zaman bile bulamadın, değil mi?”

“Başbaşa geçireceğimiz koca bir hafta sonumuz vardı ve konuyu gündeme getirerek tadını kaçırmak istemedim.”

“Onun yerine her şeyin tadını kaçırdın. Artık gerçekten gitmeni istiyorum.”

“Maddie...”

Yüzünde okunamaz bir ifadeyle Maddie kapıyı tuttu.

“Gideceğim ama henüz bitmedi.”

“Lütfen eşyayı topla ve git.”

“Babba,” dedi Thomas, Mac’e doğru uzanarak.

Mac’in gözleri yaşlarla doldu. “Yapma bunu Maddie,” diye fısıldadı. “Sensiz yaşayamam.”

Maddie’nin kapıyı tutan eli biraz daha gerildi. Yanaklarından yaşlar süzülürken onun gitmesini bekledi.

Mac verandaya çıkar çıkmaz, kapı arkasından kapandı, kilitletti.

Mac uzun süre Maddie’nin basamaklarında oturup onun ve Thomas’ın akşam yemeği ile yatak merasiminin seslerini dinledi. Bebekle çok alçak sesle konuştuğu halde, Mac sesinde gözyaşlarını hissedebiliyordu. Thomas da her zamankinden daha huysuzdu; uzun uzun ağlıyor, Maddie onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Mac kafasını avuçlarının arasına gömdü. Hayatında tek önem verdiği ilişkiyi nasıl bu şekilde berbat edebildiğini düşündü.

Güneş battı, gün ufukta kayboldu. Mac hâlâ basamakta oturuyordu.

“Mac.”

Başını kaldırdığında, basamakların dibinde Janey’i gördü. “Burada ne işin var?”

“Babam aradı. Senden haber alamayınca merak etmiş.”

“Ben iyiyim.”

Janey birkaç basamak yukarı çıktı. “Neden buradasın.”

“Gazeteye gönderilen mektuplar yüzünden çok üzgün ama hallederiz.”

“Neden bu akşam benimle eve gelmiyorsun?”

Mac başını iki yana salladı. “Burada olmam gerek.”

“Onu biraz rahat bırak Mac. Belki zaman içinde sadece ona yardım etmeye çalıştığını görecektir.”

“Bunu neden şimdi göremediğini anlamıyorum!”

“Çünkü hazırlıksız yakalandı, hepimiz gibi.”

“Bunun olmasını asla istemedim. Mektupların haftaya yayınlanacağını ve bu arada ona söyleyebileceğimi düşünüyordum, tabii annemle babama da.”

“Bütün gece burada oturamazsın. Eşyalarını al ve benimle gel.”

Mac, eğer giderse bir daha hiç dönemeyeceğinden endişeleniyordu.

“Gel,” dedi Janey, onun kolunu tutup kalkmasına yardım etti. “Biraz uyursan kendini daha iyi hissedersin.”

Mac, yanında Maddie olmadan uyuyabileceğini sanmıyordu. Bir hafta içinde onun vazgeçilmezi olmuştu. Maddie’yi sonsuza kadar kaybetme düşüncesi, içini daha önce pek hissetmediği bir kederle doldurdu.

“Tamam,” dedi Janey. “Her şey yoluna girecek.”

Mac, kız kardeşinin onu merdivenlerden araç yoluna indirmesine izin verdi. Tam son ışığı söndürürken, dönüp bir kez daha Maddie’nin evine baktı. Onun üzüntüyle tek başına yatağa

girecek olmasına tahammül etmesi çok zordu.

“Onu kaybedemem Janey. Yapamam.”

Janey onun elini biraz daha sıkı kavradı, sırt çantasını aldı ve kasabanın diğer ucundaki evlerine doğru yürümeye başladılar. “Bunu sabah düşünürüz.”

Maddie, Janey’nin Mac’i almaya geldiğini duymuştu. Nihayet gideceği için rahatlasa da, içini dayanılmaz bir üzüntü kaplamıştı. Paylaştıkları şeylerden sonra onu kaybetmek, onu daha önceki hayal kırıklıklarıyla kıyaslanamayacak kadar yı-kacaktı.

Parmaklarını onun yastığına uzatan Maddie, yine hıçkırıklara boğuldu. Yastığı alıp yüzüne yasladı, onun kokusunu içine çekerken yeni gözyaşlarıyla sıırsıklam yaptı.

“İyi niyetli olduğunu biliyorum,” diye fısıldadı. “Bunu biliyorum. Ama nasıl bana söylemezsin? Böyle bir sırrı benden nasıl saklarsın? Nasıl bu şansı denemem için beni ikna edip sonra bu şekilde hayal kırıklığına uğratarsın?”

Hıçkırıkları Thomas’ı uyandırmış olmalı ki, o da beşiğinde ağlamaya başladı.

Yüzünü silen Maddie, kalkıp onu almaya gitti. “Sorun nedir bebeğim?” Annesinin sıkıntısını hisseden bebek, o gece aylardır ağlamadığı kadar çok ağlıyordu. Maddie beşiğe uzanıp onu kucağına aldı.

Thomas ona yapışıp hüngür hüngür ağlamaya başladı.

“Biliyorum bebeğim, biliyorum. Her şey yoluna girecek. O gelmeden önce de yaşıyorduk ve yine yaşamaya devam ede-

ceğiz.” Aslında söylediklerinin hiçbirine inanmıyordu, boş sözlerdi ve görünüşe göre Thomas da öyle düşünüyordu. Minik bedeni yorgunluktan bitap düşene kadar titreyerek ağladı. “Çok üzgünüm Thomas. Yürütebilmeyi ben de en az senin kadar isterdim ama önemli şeyleri benden gizleyen biriyle beraber olamam. Olamam.”

Maddie, yeni doğduğunda yaptığı gibi, tamamen uykuya dalana kadar kucağında Thomas’la küçük evinin bir köşesinden diğerine dolaştı durdu. Sonra kendi koyduğu kurallardan birini gözardı ederek, tek başına uyumamak için onu yanına yatırdı.

Mac, bütün gece gözünü kırpmadan Janey’nin kanepesinde uzandı. Gün ışığı odaya sızmaya başlayınca kalktı, duş aldı, işe gitmek üzere giyindi. Küçük şeyler bile bütün enerjisini tüketir gibiydi. İçindeki boşluk, geçen her dakika biraz daha büyüyordu. Adaya sessiz bir yağmur yağıyordu. Mac, Water Sokağı boyunca yürüdü. Açık bir tane bulana kadar bisiklet kiralayan bütün dükkânlara baktı.

“Günaydın,” dedi, yetkili genç adam. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Bir bisiklet alacağım ama olabildiğince yeni olsun.”

“Elbette.” Mac, mükemmel kondisyona sahip bir tane beğenene kadar satıcı pek çok bisikleti gösterdi. El freni, çoklu vitesi ve koyu kraliyet mavisi rengiyle bir dağ bisikleti beğendi. Ona yeni bir tane almak isterdi ama şu an mümkün olan tek seçeneği buydu ve eski bisikletinden çok daha üstündü.

“Eğer varsa, bir de kask alacağım.”

“Sorun değil.”

Mac bisikleti on dakika sonra, hâlâ kamyonetin park edili olduğu Maddie’nin araç yolundan geçirip arka bahçesine götürdü. Basamaklarda oturup Thomas’la birlikte evden çıkmasını beklerken yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Tam saatinde evin kapısı açıldı. Maddie kucığında Thomas’la birlikte dışarı çıktı. İkisi de sarı yağmurluk giymişlerdi. Mac’i gören bebek bir mutluluk çılgılığı attı.

“Burada ne işin var?” diye sordu Maddie. Yüzünde, Mac’in tanıştıkları ilk günlerden hatırladığı donuk, ihtiyatlı ifade vardı. Onun içten ve sevgi dolu yanını keşfettikten sonra, bu geri çekilme ona acı veriyordu.

“Bisikletini yenilemediğim aklıma geldi,” dedi, eliyle basamakların dibindeki yeni bisikleti işaret ederek.

“Ya.”

Mac, Maddie’yi bisikleti kabul etmekle etmemek arasında mücadele verdiğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

“Bir de kask aldım, başka bir herif daha seni bisikletinden düşürürse diye.”

Maddie sonunda ona bakabildi. Karamel rengi gözlerinin kendi gözleriyle buluşması Mac’i neredeyse çarpıp devirecekti. “Muhtemelen insanın başına hayatta yalnız bir kez gelecek bir olaydır.”

Mac ona bakmayı sürdürüyordu. “Benimle geldi.” Yağmur yüzünü ve saçlarını ıslatıyordu ama o anın büyüsunü bozmamak için, Mac kıpırdıyamıyordu.

“Bisiklet için teşekkürler.”

“Bir şey değil.” Tuhaf sessizliğin ortasında, Mac onu konuşturmaya devam edebilmek için bir şey herhangi bir şey düşünmeye çalışıyordu. “North Harbor’a vardığında sıırıslıkam olacaksın.”

“Bir şey olmaz.”

“Seni bırakayım. Aynı yere gidiyorum. Bisikleti arkaya koyarız, böylece dönüşte binip gelebilirsin.”

“Biraz yağmur canımı yakmaz.”

“Yağmurda bisikletle gittiğini düşünmek benim canımı yakacak. Ya tekrar düşersen?”

“Pekâlâ,” dedi bıkkınlıkla. “Ama yalnızca bırakacaksın.”

“Tamam.”

Merdivenlerden aşağı indi.

Thomas, Mac’e uzandı.

“Alabilir miyim? Sadece bir dakika?”

Maddie bebeği gönülsüzce Mac’in kollarına bıraktı.

Mac, Thomas’a sımsıkı sarıldı, “Selam ahbap,” dedi, mis gibi kokusunu içine çekerek. “Bu sabah seni özledim.”

Thomas, Mac’in saçlarına yapışıp çekiştirmeye başladı. “Babbababba.”

Mac yüzünü buruşturdu ama sebep saçlarının çekilmesi- nin verdiği acıdan değildi. Gözleri doldu, yağmur yüzüne vurduğu için şükretti. “Tiffany Teyze’yle güzel bir gün geçir dostum.” Mac bebeğin tombul yanağını öpüp annesine geri verdi.

Maddie kız kardeşinin evine doğru yürürken Thomas karşı çıktığını göstermek için ağlamaya başladı.

Mac bisikleti kamyonetin arkasına koydu. İçeri girip Maddie'yi beklemeye başladı. Cam açık olduğundan Maddie'nin muhtemelen onu kasabaya götürmesine karşı çıkan Tiffany'yle tartıştığını duyabiliyordu.

Birkaç dakika sonra Maddie gelip yanına oturup kapıyı çarparak kapadı. Yüzü kıpkırmızı, soluğu düzensizdi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Mac.

“Evet.” North Harbor’a giden yol boyunca başka söz etmedi.

Otele vardıklarında, Mac bisikletini vermek için aşağı indi. Maddie yanına geldiğinde, bisikletin gidonunu sımsıkı kavradı. “Fikrini değiştirirsen, nerede olduğumu biliyorsun.”

“Evet,” dedi Maddie ona bakmadan.

“Seni seviyorum. Sadece seni. Daima seveceğim.”

Hafif bir baş işareti, Maddie'den alabildiği tek cevap oldu.

Mac bisikleti tutmaya devam ediyordu çünkü bıraktığı anda Maddie'nin arkasına bile bakmadan yürüyüp gideceğini biliyordu.

“İşe gitmem gerek.”

Mac gidonu gönülsüzce bırakıp onun tepeye doğru pedal çevirmesini izledi. Kırık kalbiyle ardından seslendi. “Maddie!” Bu tek sözcük, göğüs kafesinden bir çılgılık olarak çıkmıştı.

Maddie'nin omuzları kasıldı, başını önüne eğdi ve yoluna devam etti.

15. Bölüm

Maddie, Thomas'ı ve zorunlu birkaç şeyi alıp adadan ciddi olarak gitmeyi düşünüyordu. Ne yazık ki, bunu gerçekleştirecek kadar parası henüz yoktu. O yüzden, evinden çıktığı anda onu bekleyen şey her ne olursa olsun, yüz yüze gelmeye mecburdu.

Mac'le karşılaşmasının çakırkeyifliğiyle oteldeki uzun günü atlatmayı başarmıştı. İş arkadaşlarının gazetede ki mektupların ne anlama geldiğini merak ettikleri çok açıktı ama kimse bir şey sormadı. Günün sonunda, malzeme odasında temiz havlu ve çarşafları katlarken, bir şeyler söylemek zorunda olduğunu hissetti.

“Şey, sanırım, dünkü gazeteyi hepiniz gördünüz.”

Diğer kadınlar ellerindeki işi bırakıp ona döndüler.

Maddie'nin yüzü utançtan kıpkırmızıydı ama konuşmak için kendini zorladı. “Lisedeyken birkaç çocukla başım dertteydi. İçlerinden biri onunla yatmadığım için kuduruyordu. O yüzden bir hikâye uydurup arkadaşlarını da peşinden sürükledi. O günden beri bana yapışıp kalmış korkunç bir

takma ismim var.”

Daisy zorlukla yutkundu. “Çok üzüldüm Maddie.”

“Bunlar,” dedi, göğüslerini işaret ederek, “Anlaşılan herkeste beklentiye sebep oluyor ve bu beklentiye karşılık vermezsen...” Maddie omuz silktili.

“Peki gazeteye nasıl yansıdı hayatım,” diye sordu Sylvia.

“Mac’e bundan söz etmiştim ve çıldırdı. Özellikle kendi kardeşi de olayın içinde olduğu için.”

“O yüzden mektupları yazmalarını mı sağladı?” diye sordu Patty.

Ethel fırtına gibi içeri daldı. “Burada neler oluyor?”

“Bizi rahat bırak,” diye terslendi Betty.

İki kadın birbirini süzerken, diğerleri gergin bir halde onları izliyorlardı.

Çok özel bir anda orada olduğunu hisseden Ethel topuklarının üstünde dönüp dışarı çıktı.

Sarah arkasından kapıyı kapadı.

“Mac onları mektupları yazmaya mı zorladı?” diye tekrar sordu Patty.

Maddie başıyla evet dedi. “Ne yazık ki bundan bana söz etmeyi ihmal etti ve o yüzden ayrıldık.”

“Hayır,” diye inledi Daisy. “Onu seviyorsun! Onunla evleneceksin!”

Maddie gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. “Böyle önemli bir konuyu benden saklayan biriyle evlenemem, yapamam Daisy.”

Diğerleri sessizce çarşaf ve havlu katlamaya geri döndüler.

“Siz de aynı fikirde değil misiniz?” diye sordu Maddie.

“Buraya gelip senin yerine çalıştı,” dedi Patty. “Bu çok hoştu.”

“Bize karşı ne kadar kibar olduğunu hatırlıyor musunuz?” diye ekledi Sylvia. “Bize kahve getirirdi. Bir gün hepimize pizza ısmarladı.”

“İyi biri olduğunu biliyorum,” dedi Maddie. “Konu bu değil.”

“Hayatım, senin için durumu düzeltmeye çalışmış,” dedi Betty. “İşler istediği gibi gitmemiş olabilir ama elinden bir şey gelmez. O bir erkek. Niyeti iyi.”

“Yani bu yüzden ayrıldığım için hata ettiğimi mi düşünüyorsunuz?” Oysa arkadaşlarının öfkesini paylaşacaklarını umuyordu.

Hiç kimsenin sesi çıkmadı. Bu fazlasıyla açık bir cevaptı.

“Ona, benden bir şey saklarsa ilişkimizin bozulacağını söylemiştim. Yine de mektuplardan ya da Darren’ı yumrukladığından söz etmedi. Üstelik sonradan eline ne olduğunu sorduğum halde.”

“Senin için önemli olan neyse onun arkasında durmalısın,” dedi Sylvia.

“Kesinlikle,” dedi Daisy.

Eğer bu doğruysa, neden Maddie birdenbire büyük bir hata yaptığı endişesine kapılmıştı?

Eve dönerken, Maddie pul almak için postaneye uğradı.

“Selam Maddie,” dedi Bayan Jergenson, sıcacık bir tebessümle.

Maddie bir süre tezgâhın arkasındaki kadına baktı. Yıllardır en az yüz kere postaneye girmiş olmalıydı. Postaneyi işleten bu kadın bir kez olsun ona ismiyle hitap etmemişti.

“Bugün nasılsın?”

“İyiyim,” diye kekeledi Maddie. “Teşekkürler.” Pullarını alıp eczaneye gitti. Yeni bisikletinin henüz sepeti olmadığı için, sadece zorunlu birkaç şey aldı.

“İyi günler Maddie,” dedi Bayan Gold. “Sabahki yağmurdan sonra tekrar güneşi görmek ne güzel.”

Maddie’nin bir kez daha nutku tutuldu.

Bakkalda da aynı muameleyle karşılaşınca, Maddie hayatının bir gecede değiştiğini kabul etmek zorunda kaldı. Adalıların yıllardır inandığı dedikodular bir anda dağılıp gitmişti. Bunun için Mac’e teşekkür borçluydu.

İki hafta boyunca Mac kendini işe verdi. McCarthy’de günde yaklaşık on iki ya da on dört saat çalışıyor, bir yandan tadilatlarla uğraşırken, diğer yandan şirketin finansal durumunu organize etmeye çalışıyordu. Şirketin iyileştirmeler için fazlasıyla parası vardı. Babası bu işleri ona yıktığı için çok mutlu görünüyordu.

Bu kadar mutsuz olması ise çok kötüydü. Maddie’yle olanlardan sonra adaya yerleşebileceğinden emin değildi. Ulaştacağı mesafede olduklarını bile bile, o ve Thomas olma-

dan yaşamak inanılmaz acı veriyordu.

Otele gidip gelirken karşılaştıklarında paylaştıkları birkaç kaçamak bakış dışında, onu işe bıraktığı günden beri görüşmemişlerdi. Geri döneceğinden umudunu kesmemişti, ama Maddie'den hiç ses çıkmamış ve giderek durumu kabullenmeye başlamıştı. Janey, Maddie'ye biraz zaman tanıma konusunda onu ikna etmişti ama onu görmeden geçen günler uzadıkça, kendini daha kötü hissediyordu.

Miami'deki ortaklarıyla, mevcut projelerle ilgili olarak neredeyse her gün görüşüyorlardı. Birkaç hafta önce adada kalacağından neredeyse emindi. Ortaklarına geri dönmeyeceğini söylemeye hazırlanıyordu. Artık emin olmadığından, kimseye uzun süreli planlarından söz etmek istemiyordu. Bununla beraber, kendisi lafı dolandırmaya çalıştıkça, Roseanne tekrar onu köşeye sıkıştırmaya kararlı görünüyordu.

Böyle bir durumda, hediyelek dükkânın çatısını onarmaya başlarken, onun birdenbire McCarthy'de boy göstermesine şaşırması gerekirdi. Ned'in taksisini park yerine çektiğini gördü. İçinden Roseanne indi ve alıcı gözlerle marinaya baktı.

Mac homurdanarak saklanacak uygun bir yer aradı. Ancak Roseanne çatıda onu görmüştü. Bir mutluluk çığlığı attı. Yüksek ökçeli topuklarının üstünde sendeleyerek o tarafa doğru hızla ilerlerken, tersanedeki herkes onu seyretmek üzere işini bıraktı. İskelede kadar inip o topuklularla boynunu kırmadan önce ona yetişmek isteyen Mac, aceleyle çatıdan aşağı indi.

Park yerinde buluştuklarında Roseanne kendini onun

kollarına bıraktı.

Mac'in yakalamaktan başka çaresi yoktu.

Roseanne onun saçlarını ellerine ve bacaklarını kalçalarına dolayarak öpmeye başladı.

Mac ısıkları ve yuhalamaları duyabiliyordu ama bütün düşünebildiği, kadının ruhsuz öpücüğü sona erer ermez, ondan kurtulmaktı.

“Maddie,” diye fısıldadı Daisy. “Bayan McCarthy seni ofisinde bekliyor.”

“Sebebini söyledi mi?”

Gözleri faltaşı gibi açılmış olan Daisy başını iki yana salladı. “İyi şanslar,” diye seslendi arkasından, Maddie üçüncü kattaki Bayan McCarthy'nin ofisine çıkarken.

Kapının hemen dışında Maddie kendini hazırladı ve kapıyı çaldı. “Beni mi görmek istediniz?”

Linda masasındaki evrak yığınının başını kaldırdı. “Selam Maddie,” diyerek eliyle içeri gelmesini işaret etti. “Kapıyı kapat.”

Maddie, Linda'nın gösterdiği yere oturdu.

“Bir şey ister misin? Çay ya da kahve?” Bu dostane tavır Maddie'yi şaşırttı. “Şey, hayır. Teşekkür ederim.”

“Geçen gün kasabada ilginç bir dedikodu duydum.”

Yine mi dedikodu! “Ya?”

“Beachcomber'ın seni bizden almaya çalıştığı doğru mu?”

“Libby bir teklifte bulundu ama cevap vermedim.”

Linda ellerini masanın üstünde birleştirdi. “Ethel yaz

sonu emekli oluyor. Yerini senin almanı isterim. Tam zamanlı, on iki ay, yönetici kadrosunda, yan ödemeleri ve iki hafta tatil parasıyla birlikte.” Telaffuz ettiği rakam Maddie’yi şok etti. Libby’nin teklifinden bile daha yüksekti.

“Neden ben? Elemanlarınız arasında benden daha tecrübeli olanlar var.”

“Sylvia ve Betty hayatlarının bu döneminde böyle bir yükü kaldıramazlar. Diğerleri ise nitelikli değil. Ayrıca, ben seni istiyorum.”

“Neden?” diye sordu Maddie. Linda’nın tavrındaki bu ani değişikliği kavrayamıyordu.

“Öncelikle, sana bir özür borcum var. Oğlum Evan’ın ve o çocukların karışmış olduğu olay beni dehşete düşürdü. Sana adil davranmadığımı da inkâr etmiyorum çünkü insanların senin hakkında söylediklerine inandım. Bunu itiraf etmekten utanç duyuyorum.” Linda bir süre sustu, sonra Maddie’ye baktı. “Beni bağışlamanı beklemiyorum ama umarım işi dikkate alırsın.”

“Bunu düşüneceğim.”

Linda başıyla onayladı. “Güzel.”

Maddie gitmek üzere ayağa kalktı.

“Maddie!”

Maddie dönüp ona baktı.

“Mac’i hiç bu kadar berbat halde görmedim. Aranızda olanları unutabilmek için kendini ölesiye işe verdi. “

Maddie’nin midesi kasıldı. “İlişkimizi onaylamadığınızı düşünüyordum.”

“O konuda da yanılmışım. Kalbi çok kırık ve onu bu halde görmeye dayanamıyorum. O mektuplar nedeniyle kendisine en az senin kadar kızgınlım, o yüzden seni anlıyorum.”

“Ama?”

“Seni seviyor, oğlunu da... Gerçekten seviyor. Onu bağışlamanın hiçbir yolu yok mu?”

Maddie’nin kalbi acıyla sıkıştı. Haftalardır bu olay yüzünden ıstırap çekiyordu. Ondan bu kadar önemli bir konuyu saklamasını hala hazmedemiyordu ama mektupların hayatını değiştirdiğini itiraf etmek zorundaydı.

“Bana yeni bir iş teklif ettiğinizi biliyor mu?”

Linda başını iki yana salladı. “İkimizden başka kimse bilmiyor.” Bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi. “Ama bunu Mac’le konuşmak istersen, şu an marinada.”

“Sizce beni gördüğüne sevinir mi?”

“Heyecandan ölebilir.”

Onu terk ettiğinden beri, Maddie ilk kez umutlandı. Olası sonuçları düşünmeden hızla Bayan McCarthy’nin ofisinden ve otelin ön kapısından çıktı. Siyah saçlı, balıketli bir kadın kendini Mac’in kollarına atıp tutkuyla öpmeye başladığında, Maddie tepenin yarısını uçarcasına geçmişti.

Mac’in kadının öpücüğüne karşılık verdiğini görece kadar onları izleyen Maddie olduğu yerde donakaldı.

Geri döndü, tepeyi tırmandı, kaldığı yerden işine devam etti.

“Burada ne işin var?” diye sordu Mac. Bu sırada kendini

Roseanne'in kollarından kurtarıp, onu topuklu ayakkabılarının üzerine indirmeye çalışıyordu.

"Seni *çok* özledim, görmek için bir gün daha bekleyemedim." Parmaklarını Mac'in saçlarının arasından geçirdi. "Çok daha iyi görünüyorsun. Bronzlaşmışsın."

"Değişiklik olsun diye dışarıda çalışıyorum."

"Burası çok... hoş... bir yer. Çok eklektik."

Mac kendi kendine güldü. Bu küçük sevimli işin kendisine nelere mal olduğunu bilse ne düşünürdü diye merak etti. "Keşke geleceğini haber verseydin. Gerçekten çok meşgulüm."

Kadının yüzü asıldı. "Beni gördüğüne sevinmedin."

"Öyle değil."

"O halde ne?"

Mac önce otele sonra Roseanne'e baktı. Doğru sözcükleri bulmaya çalıştı.

"Başkasını buldun."

Mac iç çekerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Biraz karmaşık."

"Aslında, son derece basit; başkası var mı, yok mu?"

"Var!" Artık Maddie'yle birlikte olmadığı halde, kalbi ona aitti ve Roseanne'e umut veremezdi.

"Tamam, hiç vakit kaybetmemişsin. Connor'a ve Tony'e geri dönmeyeceğini söyleyecek miydin?"

"Henüz ne yapacağıma karar vermedim. İlk onlar öğrenecekler."

"Peki bana söyleyecek miydin?"

“Oradan ayrılmadan önce sana söyledim...”

“Bir süre askıyla aldığımızı mı? Bitirdiğimizi söylemedin.”

“Anlarsın sanmıştım.”

“Beni buraya getiren yaşlı adama feribota geri götürmesini söyler misin?”

“Ben seni götürürüm.”

Kadın kollarını göğsünde kavuşturup başını çevirdi. “Onunla gideceğim.”

“Roseanne...”

“Sen mi sorarsın, ben mi sorayım?”

Hayatı ne zaman bu kadar karmaşık hale gelmişti? Mac babasının yanına doğru gitti. Ned ve Luke temel kazıklarına yaslanmış gösteriyi izliyorlardı. “Ned, Roseanne kalamıyor, onu kasabaya götürür müsün?”

“Kendin götürsene evlat,” diye homurdandı Ned.

“Onu götüreceksin?” diye dişlerini gıcırdattı Mac.

“Memnuniyetle.”

“Üzgünüm,” dedi Mac, Roseanne’in taksiye binmesini yardım ederken.

Kadın çantasından bir tomar zarf çıkarıp ona uzattı. “İşte postan. Umarım iyi bir hayatın olur.”

Ned’in arabası otoparktan çıkarken, Koca Mac elini oğlunun omzuna koydu. “İyi misin evlat?”

“Evet.” Mac onun bu kadar yol gelip hayal kırıklığı yaşamasına üzülmüştü ama Miami’den ayrılmadan önce her şeyi açıkça ortaya koyduğu için içi rahatı.

“Neden bu akşam eve yemeğe gelmiyorsun?”

Yapacak daha iyi bir işi olmadığı için Mac kabul etti.

Mac önündeki jumbo karides tabağına baktı. Dominik restoranda içinde çok fazla sarımsak olduğu için Maddie’nin reddedişini hatırladı. Birlikte çok az zaman geçirmişlerdi ama hayat boyu sürececek anıları olmuştu. Bu düşünce zaten olmayan iştahını tamamen kaçırdı.

“Aç değil misin Mac?”

“Üzgünüm anne.” Mac çatalını bırakıp ağzını sildi.
“Gerçekten çok güzel olmuş.”

Onun yüzünü inceleyen Linda şarabından bir yudum aldı. “Bugün heyecan verici bir şey oldu mu?”

Koca Mac kıkırdadı. “Roseanne’in birden ortaya çıkıp Mac’in ödünü patlatması dışında mı?”

Linda dona kaldı. “Burada mıydı? Adada mıydı?”

“Evet,” dedi Koca Mac.

“Ne zaman?”

“Galiba saat iki gibi, değil mi evlat?”

Mac omuz silkti. “Galiba.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Linda.

“Ne oldu hayatım?” diye sordu Koca Mac. Kaşları merakla çatılmıştı.

“Maddie.”

“Ne olmuş ona?” diye sordu Mac, bütün dikkatini vere-
rek.

“Seni görmeye marinaya gitti. Tam o saatlerde. Onunla

konuşmadın mı?”

“Onu hiç görmedim,” diye homurdandı Mac. Roseanne’le coşkulu karşılaşmasını hatırladı. Hızla masadan kalktı. “Neden geliyordu?”

“Sanırım artık seninle konuşmaya hazırdı. Olanlar hakkında.”

“Yo, hayır,” dedi Koca Mac şaşkınlıkla. “Roseanne, Mac’i gördüğü için biraz fazla *heyecanlıydı*.”

“Gitmem gerek,” dedi Mac. “Üzgünüm anne. Yemek için teşekkürler.”

Linda oğlunun öpücüğünü almak için yanağını uzattı. “Git hayatım. Bul onu.”

Mac şansına lanet etti. Maddie bunca zaman bekledikten sonra, konuşmak için Roseanne’in onun kollarına atladığı zamanı mı bulmuştu? Yumruğunu direksiyona indirip bildiği bütün küfürleri sıralamaya başladı.

Haftalar sonra ilk kez Tiffany’nin araç yoluna girip kamyonetini park etti. Kalbi umut ve korkuyla gümbürdüyordu. Eğer açıklamasına izin vermez ise ne yapardı?

Maddie en üst basamakta oturuyordu. Mac’in birden ortaya çıkması onu ürküttü. İçeri girmek için ayağa kalktı.

“Dur!” Mac kamyonetinden inip koşarak basamakları tırmandı. “Beni dinle! Benim için hiçbir anlamı yok. Hiç olmadı.”

“Ben ne gördüğümü biliyorum.”

“Üstüme atlayıp beni öptüğünü gördün. Geldiğinden

bile haberim yoktu. Onu burada istemiyordum, hele öpmeyi hiç istemiyordum.” Mac, uzaklaşmasını önlemek için Maddie’nin kolunu tuttu. “Öpmek istediğim tek kişi sensin ve bunu biliyorsun. Ona başkasıyla birlikte olduğumu söyledim ve ilk feribotla Miami’ye geri gönderdim.”

Maddie’nin güzel gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ayrıldığımız halde öyle mi söyledin?”

“Sana olan duygularım değişmedi. Hiçbir şey değiştiremez.” Parmaklarını onun kolunun üstünde gezdirdi, Maddie titriyordu. “Seni özlüyorum. Seninle ilgili her şeyi özlüyorum.”

Maddie’nin göz kapakları titreyerek kapandı.

Mac yavaşça onun yanağını okşadı. Hasret kaldığı yumuşak teninin tadını çıkararak alnını onun alnına dayadı. “İstediğim tek kadın sensin Maddie,” diye fısıldadı. “Hayatım boyunca isteyeceğim tek kadın. Seni incittiğim için özür dilerim. Böyle olmasını hiç istemezdim.”

Maddie ona yaslandı. “Artık biliyorum.”

“Evlen benimle Maddie. Sen ve Thomas olmadan yaşamam.”

“Mac...”

“Sadece evet de.”

Maddie, Mac’in yüzüne öyle bir baktı ki, Mac o anda bütün hayatının ona bağlanmış olduğunu farkettti.

“Evet.”

Mac şok içinde ona baktı. “Gerçekten mi?”

“Şartlarım var.”

“Ne istersen.”

“Ne olduklarını duymak istemiyor musun?”

“Daha sonra.” Onu öpmek için sonsuz bir istek duyduğu halde, sadece sarıldı ve ipeksi saçlarının yaz çiçekleri kokusunu içine çekti. “Sana göstermem gereken bir şey var. Sen ve Thomas benimle gelir misiniz? Uyuyor mu?”

“Henüz değil. Beşiğinde gevezelik ediyor.”

“Yani gelecek misiniz?”

“Tamam.”

Mac onları kamyonete götürdü. Adanın güney ucuna doğru yola koyuldu. Dominik restoranı ve Hibrangea House Bed & Breakfast’ı geçti, Sweet Meadow çiftlik yolundan sağa döndü.

İkisinin arasında bebek koltuğunda oturan Thomas, Mac’ın parmağını o kadar sıkımişti ki, Mac onun tekrar gitmesinden korktuğunu hissetti.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Maddie.

“Görürsün.” Yarı yoldan sonra asfalt yol çakıllı bir yola dönüştü. Mac, kar yağmadan önce *kamyonet için yol açma-lyım* diye düşündü. Son virajı döndüğünde ev ortaya çıktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Vay, çok güzel! Kimin bu?”

“Bizim.”

Maddie zorlukla yutkundu. “Hayır değil! Böyle şakalar yapma Mac!”

“Şaka yapan kim?” Kamyoneti park ederken güldü. “Hadi gel.” İnmeden önce koltuğun altına sıkıştırdığı bir zarfı alıp

cebine koydu.

Maddie, Thomas'ı bebek koltuğundan alıp Mac'i izledi.

Mac kollarıyla onu sardığında onun titrediğini hissedebiliyordu.

“Ne düşünüyorsun?”

“Ciddi olmazsın. Burası ev değil. Burası Malikâne!”

“İçerde istediğimiz her şey var; yeterince arazi, manzara ve ailemizi büyütmek için yeterince oda.” Güneş göz alıcı bir ışıqla evin üstünde batıyordu. “Şu anda önemli olan, bu evde *senin* istediğin her şeyin olup olmaması.”

Maddie ona yaratık görmüş gibi baktı.

“Ne?”

“Gerçekten bunu soruyor musun? İki yatak odası var mı?”

“Şey, aslında beş tane.”

“O halde bittim ben.”

“Daha içini görmedin bile.”

Maddie'nin yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “Gerçekten burada mı yaşayacağız?”

Mac kolunu onun beline dolayarak alnını öptü. “Evet gerçekten.”

“Burası bir saray,” diye fısıldadı Maddie. “Asla hayal edemezdim...” Bakışlarını Mac'e çevirdi. “Böyle bir yeri almaya gücün yeter mi?”

“Babamın arkadaşı Ned bana kelepir fiyata verdi.”

“Yine de bir servet olmalı.”

“Başa çıkabilirim hayatım. Miami'deki işler çok iyi gi-

diyor. Burayı benim için alacak kadar iyi, ayrıca orada satılık bir dairem var.”

“O kadar paraya sahip olduğumu düşünemiyorum.”

“Artık düşünebilirsin.”

Maddie başını iki yana salladı. “Senin paran.”

“Sahip olduğumuz her şey *bizim*. Her şey.” Maddie’nin çenesini yukarı kaldırıp Thomas aralarında tepinirken onu öptü. “İyice anladın mı?”

“Alışmak zaman alacak.”

“Zamandan daha bol bir şeyimiz yok. İçeriye görmek ister misin?”

Maddie başıyla onayladı. Gözleri heyecanlı parlıyordu. Mac onu bu kadar sevdiğine inanamıyordu.

İçeri girip evi dolaştıklarında, Maddie’nin gözyaşları sel oldu.

“Düşünüyordum da,” dedi Mac, Maddie’yi okyanusa bakan verandaya çıkarırken. “Bahçemiz düğünümüz için en uygun yer. Sen ne dersin?”

“Evet! Kesinlikle.”

“Bir an önce yapalım istiyorum, olur mu?”

“Bu konuda...” Maddie ona baktı, ifadesi biraz karışık. “Annem birkaç hafta içinde eve dönecek. Senin için bir sakıncası yoksa onu beklemek isterim.”

“Elbette. Ne zaman istersen.”

“Her zaman böyle bonkör bir koca mı olacaksın?”

“Belki her zaman değil ama seni mutlu etmek benim içi her zaman önemli olacak.”

Maddie, Thomas'ı halının üstüne koydu. Kollarını Mac'ın boynuna doladı. "Rüyada gibiyim," dedi, öpmek için Mac'i kendine çekerek. "Seni çok özledim."

"Ben de. Sensiz delireceğimi sandım." Mac onun öpücüklerinde boğulmak istiyordu ama kendini tuttu. "Biraz bekle, tamam mı?"

Homurdanarak itiraz eden Maddie onu bıraktı.

"Şey, sana söylemek istediğim bir şey var, sana söylemediğim için yine çıldırabilirsin ama gerçekten iyi bir sebepim var..."

"Yine ne yaptın?"

Mac cebindeki zarfı çıkartıp ona uzattı.

"Nedir bu?"

"Aç."

Maddie ona iyi bildiği yorgun gözleriyle baktı ve zarfın içindeki evrakı çıkarıp gözden geçirdi.

Mac tam açıklayacaktı ki, Maddie derin bir soluk aldı ve eliyle ağzını kapadı.

"Kızmadan önce lütfen beni dinler misin?"

Maddie konuşamadığı için sadece başıyla onayladı.

"Feribotta ona rastladıktan birkaç gün sonra, Thomas'la kahvaltı yaptığımız restoranda beni buldu. Evli olmadığımızı ve uzun süredir tanışmadığımızı öğrendiğini söyledi. Thomas'm kendi oğlu olduğunu anlamış."

"Tanrım," diye fısıldadı Maddie. Yüzündeki ifade Mac'ın yüreğini sızlattı ve olanları ona anlatmamakla doğru

bir şey yapmış olduğuna inandı. “Aman Tanrım!”

Mac ellerini onun omuzlarına koydu. “Düşündüğü tek şey para için peşine düşmemendi.”

“Onun parasını hiçbir zaman istemedim!”

“Bunu söyledim ama garanti istedi. Ben de ona Thomas’ın babalık hakkından vazgeçerse bizim de ekonomik yaptırımdan vazgeçeceğimizi ve böylece onu evlat edinebileceğimi söyledim.”

Maddie, Mac’in elini bıraktı ve kocaman boş odada volta atmaya başladı.

Halının üstünde oturan Thomas fal taşı gibi açılmış gözleriyle onları seyreliyordu.

“Bu haftalar önce olmuş! Bana ne zaman söyleyecektin?”

“Evrak Roseanne’in getirdiği postanın içindeydi. İmzalar imzalamaz sana getirecektim.”

“Olayın olduğu gün neden söylemedin? Aynı yere geri döndük, benden bir şeyler saklıyorsun.”

Mac kendini sakın olmaya zorladı. “Eğer sana söylemiş olsaydım, evrakın bana ulaşacağı iki hafta boyunca ne yiyebilir, ne uyuyabilir, hatta ne de soluk alabilirdin.”

“Hep böyle mi olacak?” Ellerini havaya kaldırdı. “Her şeyle sen ilgilenip beni sürekli dışarıda mı bırakacaksın?”

“Bu tür konularda mı? Kesinlikle.”

“Ben böyle yaşamak istemiyorum Mac. Böyle bir evlilik istemiyorum.”

“Ben buyum Maddie. Bu benim. Seni endişelendirecek

bir şey görürsem yok etmeye çalışırım. Seni o kadar seviyorum ki acı çekmeni görmeye tahammül edemem ama istersen sen bu yüzden acı çekebilirsin.” Mac ona yaklaştı, kolunu beline doladı ve kendine çekti. “Çok acı çekerdin.”

Maddie bütün kavgalarından arınmak istermiş gibi derin ve titrek bir soluk aldı. “Evet. Çok acı çekerdim.”

“Artık buna gerek kalmadı. Anlaşma imzalandı ve hayatımızdan çıktı.” Mac dudaklarını onun alnına dokundurdu. “Kızdın mı?”

“Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “Üzüldüm.”

“Yaptığım şey yüzünden mi?”

Maddie başını iki yana salladı. “Babası onu hiç umursamadığı ve hiç tanımadığı halde onu hayatından uzaklaştırmak istediği için.”

Mac ondan ayrıldı. Thomas’ı yerden kaldırıp ikisine birden sarıldı. “Babası onu çok seviyor ve onun için yapamayacağı hiçbir şey yok, onu çok sevecek, önemseyecek ve ona ismini verip hayatı boyunca kol kanat gerecek.”

Maddie, yüreğini yansıtan karamel gözleriyle ona baktı.

Mac onun dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. “Babası, onu ve annesini sonsuza kadar sevecek.” Kadını tekrar öptü. “Şimdi, sözünü ettiğim şartlara gelince...”

“Thomas’ın babası, annesinden sır saklamamak için elinden geleni yapacak mı?”

“Elinden geleni yapacak, ara sıra sürprize izin vermesi şartıyla.”

Maddie bir kaşını kaldırdı. “Peki bunlar *güzel* sürprizler

mi olacak?”

“Düşünebileceği en güzel sürprizler.”

“O halde dostum, artık bir ailen var.”

“O halde artık resmen?”

“Nişanımız mı?”

“O da var tabii.” Mac uzanıp onu bir kez daha öptü.

“Seni bisikletinden düşürmek hayatımda yaptığım en güzel şeydi.”

Maddie gülümsedi. “Yürekten katılıyorum.”